Gérard de Villiers

Ruleta cambodgiană

ISBN:
973-9138-92-6

Malko Productions – Paris,
Roulette Cambodgienne
© *Gérard de Villiers*,
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 1999

Gérard de Villiers

SAS

Ruleta cambodgiană

În românește de
Anca Pisică

EDITURA Tineretului

1999

Capitolul I

— Ficatul este cel mai bun lucru pe care îl au comuniștii.

Generalul Oung Krom zâmbea cu răceală în timp ce îl privea pe soldatul guvernamental care se pregătea să deschidă stomacul unui „khmer roșu" lungit la picioarele lui, spintecându-l cu ajutorul unui pumnal K-Bar.[1] Legat cu un cablu pentru transmisiuni, prizonierul fusese grav rănit de o schijă de obuz care îi despicase burta. Acum avea doar niște mișcări reflexe. Fusese un băiat în floarea vârstei, cu fața rotundă, schimonosită de durere.

Soldatul călău dădu la o parte și mai mult uniforma verzuie și îi secționă pieptul ca să scoată ficatul împreună cu vezica biliară. Malko se abținu cu greu să nu vomite. Scena era observată de mai mulți soldați cambodgieni glumeți, cu puști de asalt M 16 pe umăr. Unul dintre ei luă ficatul, îl băgă într-o pungă de plastic și îl puse în raniță. Cameramanul neamț, care avea niște ochi ciudat de migdalați și filma scena, secondat de o chinezoaică ce îi ajungea până la brâu, opri aparatul de filmat, îl puse ușurel pe sol și își șterse fruntea.

Un șuierat veni din cer și, din instinct, Malko se chirci. Obuzul mortierului de calibrul optzeci și doi explodă la cincizeci de metri de ei într-un nor alb. Soldații nu se clintiseră din loc. Unul dintre ei fusese surprins cu micul Buddha din fildeș, pe care îl avusese la gât, strâns cu discreție între dinți, convins fiind că această superstiție îl va face invulnerabil... Îndată, un M 113 — vehicul blindat pentru transportarea trupelor — adăpostit într-o parte, începu să tragă cu furie din mitraliera de calibrul cincizeci rafală după rafală, în liziera de cocotieri unde se ascunseseră khmerii roșii, la vreo sută de metri, dincolo de

---

1. Armă de comando cu lama lungă de 20 cm (n.a.)

spațiul liber. Erau cei din linia întâi. Jungla deasă și verde alterna cu savana plină de terenuri accidentate. Pnom Penh se afla la douăzeci de kilometri mai la sud. Momentan, pe front domnea liniștea. Era ora sfântă a orezului. De comun acord, adversarii făcuseră un pact tacit... Mai cu seamă că trupele guvernamentale avansau în momentul ăsta.

Malko îl cerceta cu privirea pe generalul Oung Krom care stătea lângă cadavru. Era mult mai înalt decât ceilalți cambodgieni. Ras în cap și cu mustața neagră care îi atârna în ambele colțuri ale gurii, semăna cu Genghis-Han rătăcit prin întinsa Asie. Un smoc de păr negru crescut la rădăcina nasului îi imprima un aer comic.

Uniforma părea ca scoasă din cutie, iar vizitele pe front erau întotdeauna foarte scurte. Fiind mâna dreaptă a mareșalului Lon-Nol, șeful de stat cambodgian, nu părăsea nici un moment „Chamcar-Mon", marea de garduri din sârmă ghimpată ce îl adăpostea pe bătrânul mareșal în inima Pnom Penh-ului.

Soldatul care îl omorâse pe prizonier și îi scosese ficatul își puse arma M 16 pe umăr și se îndepărtă. Malko se apropie de generalul cambodgian puțin cam nedumerit.

— De ce a luat ficatul cu el?

Generalul îi adresă un zâmbet larg.

— Fiindcă o să-l mănânce. Ca să împrumute virtuțile dușmanului.

Cameramanul cel înalt, care își aranja aparatul de filmat, ridică privirea și adăugă cu voce calmă și indiferentă:

— Câteodată mai mănâncă și urechile. Și fierb capetele ca să facă supă.

Brusc și fără nici un sens, mai multe țevi din vehiculele M 113 se dezlănțuiră trăgând spre liniile comuniștilor. Vacarmul era înspăimântător. La fiecare rafală, se ridica la cer un nor de fum alb. Chinezoaica ce îl însoțea pe cameraman se așeză, își astupă urechile și îi zâmbi lui Malko. Părul negru și lung, gura cu buze groase și ochii mari de căprioară contrastau în chip ciudat cu umerii lați și mersul cam țeapăn de docher. Nu schițase nici un gest când soldatul îi scosese ficatul prizonierului. În acest univers de o cruzime fără margini, acesta fusese doar un incident banal. Încă năuc după cele douăzeci de ore de zbor și cu cămașa lipită de corp din cauza căldurii înfiorătoare, Malko se întrebă deodată ce căuta în acest colț din îndepărtata junglă cambodgiană.

Generalul Oung Krom luă arma mortului, un AK 47 de fabricaţie chinezească, al cărei pat se rupsese, şi o aruncă în Jeep-ul personal. Celelalte vehicule din escortă rămăseseră puţin mai în spate pe drum.

Cameramanul se îndreptă cu paşi liniştiţi către un vehicul M 113 care trăgea rafale în poziţiile comuniştilor, însoţit de chinezoaica ce îi căra bateriile aparatului de filamt.

— Unde este domnul Frankel? întrebă deodată generalul Krom.

— Iată-l, spuse Malko. A pus ceva în maşină.

Americanul venea spre ei cu paşi repezi în soarele dogoritor. Malko se întrebă de ce l-a adus în colţul acesta pierdut de lume. Întoarse capul şi surprinse privirea generalului Krom care îl fixa pe american. În ochii foarte negri se citea o ură imensă.

Apoi, când se simţi observat de Malko, ura din priviri se stinse pe dată. Douglas Frankel veni lângă general gâfâind.

— Îi atacaţi?

— Aşteptăm obuzele de 105, răspunse cambodgianul.

Trupele guvernamentale nu se grăbeau să atace. Pentru doisprezece dolari pe lună şi câte un ficat din când în când, soldaţii nu prea aveau chef să participe la un masacru... Doug Frankel clătină din cap după obiceiul lui. Acest lucru putea să dureze ore în şir... I se adresă lui Malko:

— Să ne întoarcem la Pnom Penh. Aş vrea să vă duc să vedeţi şi alţi refugiaţi de pe strada numărul 30.

Malko îl aprobă, apoi se îndepărtă discret de american, căci mirosea a peşte. De dimineaţă zburase cu un avion cambodgian care transportase cu puţin timp în urmă câteva tone de peşte uscat. Cu ochelarii cu ramă de oţel şi faţa rotundă puţin umflală, bondoc şi lipsit de eleganţă, semăna cu un comis-voiajor rătăcit în acest război straniu. Însă buzele subţiri ca lama unui brici contrastau îngrijorător cu faţa de lună plină. La drept vorbind, Doug Frankel fusese unul dintre cele mai strălucite elemente pe care le avea CIA în sud-estul Asiei. Unul dintre puţinii agenţi ai Companiei care vorbeau curent chineza, thailandeza, franceza, vietnameza şi limba cambodgiană... Cei douăzeci şi doi de ani petrecuţi în Asia îl căliseră precum umezeala care pătrundea neîncetat în lemnul bătrânelor pagode. Dar rămăsese un profesionist de o luciditate absolută, animat de o îndârjire rece şi de un cinism de fier, dar şi de un curaj absolut.

Îi dispreţuia, fără să ascundă acest lucru, pe tinerii absolvenţi de la Harvard care năpădeau acum birourile de la CIA. La începutul carierei lui în domeniul Informaţiilor, învăţase mai întâi să taie capul cu maceta şi apoi să întocmească un raport.

Malko se întreba, în timp ce se uita fix la cămaşa gălbuie şi transpirată a şefului centralei, dacă nu cumva acesta cunoştea adevăratul motiv al venirii lui la Pnom Penh. În servieta diplomat avea un lung raport despre el, întocmit de şefii de la CIA care se ocupau de sud-estul Asiei. Era un raport extrem de îngrijorător.

Înainte ca Malko şi americanul să apuce să-şi ia rămas bun de la generalul Krom, rafalele începuseră să se audă peste tot. Frontul se trezea la viaţă.

Generalul Oung Krom se îndreptă cu paşi mari spre mitraliera lângă care stăteau chinezoaica şi cameramanul. Oung Krom dădu un ordin unui soldat, iar acesta plecă de lângă arma lui. Generalul se aşeză numaidecât pe vine şi începu să tragă. Malko îi observa trăsăturile feţei. Aveau o expresie aproape senzuală de satisfacţie. Gloanţele stârniseră mici vârtejuri de praf galben la liziera plantaţiei de cocotieri. Un obuz de 105 şuieră pe deasupra capetelor lor şi explodă undeva mai departe într-o jerbă de fum alb şi negru. Mulţumit, generalul Oung Krom se ridică şi îi lăsă mitraliera soldatului... Se uită la Malko cu seriozitate.

— La Oudong, începu el, comuniştii au prins cinci preoţi budişti şi le-au tăiat capul...

Se vedea că e furios din pricină că i-au furat această idee originală. Malko o privi din nou pe chinezoaică ce stătea ghemuită la rădăcina cocotierului, la umbră, lângă mitralieră. Tricoul lipit de piele din cauza transpiraţiei se mulase pe piept. Părea visătoare, senzuală, relaxată, gata să se lase iubită între două rafale... În acest război ciudat, în care toată lumea părea că joacă ruleta rusească în versiunea cambodgiană, totul era posibil. Lumea se ducea pe front îmbrăcată de oraş... În triciclu sau cu maşina, după posibilităţi. Cele mai apropiate linii ale comuniştilor se aflau la opt kilometri de centrul Pnom Penh-ului, iar cele mai depărtate, la douăzeci, respingând din faţa lor miile de refugiaţi. De fapt, aceştia justificau în mod oficial prezenţa prinţului Malko Linge în Cambodgia, ca delegat al U.S. Aid, însărcinat să verifice în ce mod sunt distribuite ajutoarele.

Își începuseră ziua vizitând, în compania generalului Krom, reprezentantul guvernului cambodgian, un centru de regrupare situat pe malul fluviului Tonle Sap, care se varsă în Mekong în dreptul orașului Pnom Penh. În fiecare zi, veneau aici sute de mii de refugiați. Numai în capitală erau șase sute cinci zeci de mii. La fiecare retragere a trupelor guvernamentale, erau luați și locuitorii acelor regiuni ca să nu fie înrolați în armata comuniștilor. După aceea, presa guvernamentală scotea în evidență eroismul țăranilor care fugeau din fața înfricoșătorilor khmeri roșii, susținătorii fostului prinț Sihanouk și ai Beijingului. Malko se uita la khmerul roșu mort. Pe plaga rămasă după ce îi scoseseră ficatul, se adună un roi de muște. În Asia, cruzimea era floare la ureche. Brusc, două mitraliere grele din tabăra comuniștilor începură să tragă în transportoarele blindate M 113. Începu o ploaie cu obuze care făcea un fum albicios, iar trupurile zburau prin aer.

— Au terminat de mâncat, observă Doug Frankel.

Doi soldați care îl ajutau pe un rănit trecură pe lângă ei. Se trăgea din toate părțile. La treizeci de metri în spatele lor, un alt soldat începu să îndese obuze de calibrul 81 în mortier cu gesturi de coșar priceput. Frankel îl trase pe Malko de braț.

— Veniți, nu e momentul să riscăm. Vor încerca să reducă la tăcere acel mortier.

Obuzele erau împrăștiate în jurul țevii fără nici un fel de protecție. O singură bubuitură, și nu mai rămânea nimic viu pe o rază de trei sute de metri. Chiar lângă mortier, câțiva soldați dormeau în hamacuri prinse de stâlpii unei case dărâmate. Puțin mai departe, pe drum, alții încărcau într-un camion scândurile caselor bombardate.

Cameramanul se ridică și plecă în goană, urmat de chinezoaica îmbrăcată în niște jeanși bej, foarte strâmți. Malko era agitat. Nu avea nici un chef să fie sfârtecat de un obuz. Chinezoaica se întoarse și îi zâmbi, apoi se adăposti după o movilă cu iarbă. Mitraliera de pe transportorul blindat din apropiere trase cu un zgomot asurzitor stârnind un nor gros de praf. Asurzit, Malko îi întinse mâna generalului Krom.

— Vă mulțumesc pentru vizită, zise ofițerul într-o franceză excelentă, dar cu un ușor accent khmer.

Adoptase un ton foarte monden. Un soldat cu un aparat de radio în spate se apropie de el și începu să vorbească la un telefon de campanie. Doug Frankel îl salută cu mâinile

împreunate la piept, după tradiţia khmerilor. Generalul lăsă telefonul şi îl salută la rândul său. Malko era lac de sudoare. Se simţi mai uşurat când se îndepărtă de vehiculul blindat care trăgea întruna.

Tăiară drept pe terenul viran, lăsând în urmă „frontul", şi ajunseră la maşina Plymouth „Fury" a lui Frankel, ascunsă undeva la marginea drumului care mergea paralel cu linia avanposturilor. Trecură pe lângă un cocotier înalt frânt de un obuz. În această zonă, luptele durau de luni în şir, iar jungla fusese culcată la pământ. Căldura era de nesuportat. Parcurseră o sută de metri şi opriră lângă un puţ. Doug Frankel se aplecă peste ghizd şi scuipă înăuntru.

— Nenorocită căldură, mormăi el.

Vorbea puţin peltic.

— Nu se putea fără această expediţie? îl întrebă Malko.

Buzele şi aşa subţiri ale americanului dispărură aproape complet. Îşi scoase ochelarii şi şterse lentilele. Un obuz explodă undeva în faţa lor. Malko se gândi la khmerii roşii îngropaţi în văgăunile lor.

— Generalul Oung Krom e scump la vedere, gânguri el. Cred că aţi dori să vă mai întâlniţi cu el...

— Aşa este, recunoscu Malko.

În mod oficial, guvernul american îl susţinea pe mareşalul Lon-Nol. Generalul Krom era mâna dreaptă şi eminenţa cenuşie a mareşalului, care suferea de hemiplegie. Dar nu totul era chiar atât de limpede. Malko ştia că, de câteva luni, CIA angajase o luptă vicleană împotriva generalului Oung Krom. Şi că fusese trimis la Pnom Penh ca să conducă această luptă. Doug Frankel îşi puse din nou ochelarii şi reluă:

— Generalul Krom ştie ce avem de gând să facem. Sper să aveţi mai mult noroc decât mine.

Malko spuse cu politeţe:

— Doug, adoptă el tonul familiar specific americanilor, cunoaşteţi perfect această ţară, vorbiţi limba ei, dacă nu aţi reuşit dumneavoastră...

Şeful centralei îi zâmbi amar şi zisè cu tonul lui peltic:

— Cu toate astea, v-au trimis aici... Iar „ei" mi-au cerut să vă stau la dispoziţie, prin urmare, există un motiv...

Lăsă fraza în aer. Malko nu răspunse, dar se simţea stânjenit. Cunoştea pe de rost conţinutul raportului ultrasecret despre Douglas Frankel. Era o chestiune foarte simplă. Cei de

la Langley erau convinși că americanul își cam pierduse frâiele și nu mai era demn de încredere. Însă nu puteau să-l cheme așa, tam-nisam din post. Avea prea multe legături cu oficialitățile locale și, în plus, cunoștea foarte bine țara. Înlocuirea lui însemna câteva luni de acomodare ca să fie operațional. Or, pentru CIA, timpul era extrem de prețios. Totul era pregătit pentru negocierile cu comuniștii. Nu lipsea decât eliminarea generalului Oung Krom de către khmerii roșii.

Însă chestiunea era că șefii de la CIA sperau să se facă cât mai discret și, dacă se putea, fără violență. Fără obuze de calibrul 105 în torpedoul mașinii, fără rafale trase de elemente necunoscute. Dar au învățat lecția încă de pe vremea președintelui vietnamez Diem. Numai că nu era de ajuns să-i spui frumos unui om ca generalul Krom să-și ia tălpășița ca să și asculte. Doug Frankel se depărtă de fântână și mormăi:

— Să mergem, că altfel nu vom ajunge la Pnom Penh înainte de ora patru.

Porniră la drum. Malko își spuse că misiunea lui nu va fi ușoară. Însărcinatul cu afacerile externe ale Statelor Unite urma să fie chemat din post dintr-o zi în alta, ca să elibereze locul ambasadorului care va face să înceteze războiul civil. Însă acesta nu putea să ia postul în primire, decât după eliminarea generalului Krom. Malko nu știa dacă Doug Frankel îl va ajuta ori îi va pune bețe în roate. Până acum, americanul se purtase foarte frumos. Poate puțin cam exagerat. Se grăbi să-l ajungă din urmă în timp ce străbăteau un luminiș și îl întrebă:

— În ce raporturi sunteți cu generalul Krom? Știe că...

O serie de explozii ce se auziră în spatele lor aproape că îi sparseră timpanele. Îi trebui o secundă ca să-și dea seama că sunt înconjurați de gloanțe. Cu o rapiditate neașteptată, Frankel se aruncă după o movilă.

— Adăpostiți-vă, pentru Dumnezeu! strigă el.

Malko se culcă în țărâna galbenă, cu inima gata să-i sară din piept. Se mai auziră câteva șuierături. Un glonț dislocă pământul la un metru de ei. Apoi vacarmul se potoli tot atât de brusc precum începuse. Malko ciuli urechile, dar nu auzi decât împușcăturile surde și rafalele scurte ale automatelor AK 47 cu care trăgeau comuniștii. Doug Frankel se ridică și se scutură de praf. Un obuz străbătu cerul cu un șuierat sinistru chiar deasupra capetelor lor.

— Am scăpat ca prin urechile acului, oftă Malko.

Frankel clătină din cap perplex.

— Este ciudat. S-a tras cu un M 16. Nu face același zgomot ca o armă automată AK 47.

— Cu un M 16!

— Da. Dar asta nu înseamnă nimic, se grăbi americanul să-l liniștească. Și dușmanii au arme dintr-astea, dar nu au fost comuniștii.

— Atunci, cine?

— Generalul Krom, gânguri Doug Frankel. Este un mod de a vă atrage atenția să nu faceți exces de zel... Un soi de declarație de război în stil asiatic... Nu a vrut să vă omoare.

— Totuși, ar fi fost floare la ureche.

Americanul se strâmbă.

— Companiei nu i-ar fi plăcut. Nu uitați că o țară precum Cambodgia trăiește doar de pe urma ajutoarelor primite din Statele Unite. Pentru un milion de dolari pe zi, avem dreptul să nu fim vânați ca niște iepuri... Dacă generalul Krom ne lichidează, va fi vai de capul lui...

Poate că Doug Frankel avea dreptate. Malko păși cu plăcere pe drumul de laterită. Numai de n-ar trage din nou asupra lor. La cinci sute de metri în spatele lor, de pe vehiculele M 113 se trăgea într-un ritm infernal. Începuse atacul.

Mașina neagră a lui Doug Frankel era adăpostită sub bananierii sălbatici, iar șoferul dormea în șanț. Americanul îl strigă și el tresări, apoi se ridică și deschise portierele. Mașina era un adevărat cuptor. Ca toate vehiculele folosite de membrii Ambasadei americane la Pnom Penh, geamurile și parbrizul fuseseră dublate cu un pexiglas gros de trei centimetri, pe care gloanțele de calibru mic și schijele grenadelor nu le puteau sparge. Portierele erau întărite și ele cu plăci din oțel.

Ca niște mici tancuri de asalt. Într-adevăr, Cambodgia nu era o țară prea ospitalieră pentru americani. Din cauză că un terorist a aruncat o grenadă care a ucis doi jucători și a rănit alți șase, au și renunțat să mai joace base-ball în oraș. De atunci, se mulțumeau să joace baschet în incinta ambasadei, după gardul cu grilaj înalt de opt metri.

Zgomotul bătăliei de abia se auzea prin sticla groasă a geamurilor. Doug Frankel își șterse fruntea. Climatizorul începea să răcorească interiorul mașinii.

— Vom afla în seara asta de la Monivanh dacă a fost netrebnicul ăla de Krom.

Mașina alerga pe pistă stârnind un nor de praf roșiatic în urma ei.

— Cine este Monivanh? întrebă Malko.

— Micuța care îl însoțește pe cameraman, îi explică Frankel. O chinezoaică. Este foarte curajoasă și servește drept ghid corespondenților de război, deși nu prea știe engleză și franceză. În schimb, este la curent cu tot ce se petrece la Pnom Penh... Se plimbă peste tot.

— Lucrează și pentru CIA?

Doug Frankel râse gutural:

— O doare-n cot de CIA! Îi dau bani de buzunar când are nevoie. O face de plăcere, atât. Se plictisește la Pnom Penh.

Încă cineva care juca ruleta rusească. Mașina se hurduca pe drumul care șerpuia între junglă, savană și orezării. Deodată, o explozie foarte apropiată zgudui mașina. Malko tresări.

— Nu a fost pentru noi, scrâșni Doug. Uitați-vă în stânga.

Din plantația de cocotieri, acum defrișată, o baterie trăgea pe deasupra capetelor lor, exact în direcția de unde veneau ei. Vacarmul era înfiorător. Niște puști aproape dezbrăcați se jucau printre cartușele goale. Soldații cambodgieni își luau și familiile peste tot unde mergeau.

Trecură de această baterie, iar vacarmul se auzi mai îndepărtat. La câțiva kilometri mai departe, o luară pe un alt drum care se intersecta cu șoseaua Pnom Penh-Battenbang, baricadată de khmerii roșii la treizeci de kilometri de capitală. Așa procedaseră și cu celelalte drumuri care duceau la Pnom Penh.

Doug Frankel moțăia. Lui Malko îi mai răsuna și acum în urechi zgomotul exploziilor, iar în nări simțea mirosul fad al morții și al cadavrului cu burta spintecată. Se gândea că ficatul uman nu se deosebea prea mult de cel de vițel... Generalul Oung Krom va fi un adversar serios.

Ostenit de orele de zbor, Malko închise ochii. Se grăbea să ajungă la hotelul *Royal*, rebotezat *Pnom* după revoluția din 1970. Era o imensitate de hotel în stilul arhitecturii coloniale, cu tavane de catedrală, cu încăperi fără sfârșit și cu nenumărații băieți tăcuți și molatici care bântuiau pe coridoare.

Piscina hotelului *Pnom*, adăpostită la umbra arborilor tropicali, ferită de lume, era locul de întâlnire al tuturor

străinilor. Însă războiul nu a reuşit să alunge amabilitatea personalului. La micul dejun, se serveau pe marginea piscinei homari la grătar şi limonadă în zgomotul asurzitor al tunurilor. Malko fu trezit de huruitul unui motor. Părăsiseră pista de multă vreme, iar acum ajunseră la periferia Pnom Penh-ului.

Întâlniră un convoi nesfârşit de vehicule încărcate cu muniţie care se îndreptau către front. În stânga drumului ce trecea peste Tonle Sap, zări scheletul din beton al unui pod imens al cărui tronson central se prăbuşise în fluviu.

— Khmerii roşii, spuse Doug Frankel. Au venit acum trei luni. Podul a fost aruncat în aer, dar explozia s-a declanşat mai devreme, iar ei au fost masacraţi de trupele guvernamentale chiar în centrul oraşului. Grădina Ambasadei Franţei era plină de cadavre. De atunci, ambasadorul Franţei a dat ordin să se construiască un buncăr subteran.

Nu era de condamnat.

Ajunseră la capătul bulevardului Monivong, unde ocoliră pe la sensul giratoriu, artera principală din Pnom Penh care străbătea oraşul de la nord la sud, pe mai bine de şase kilometri, paralel cu fluviul Tonle Sap. Cu străzile şi bulevardele care se întretăiau în unghiuri drepte, Pnom Penh-ul semăna în mod ciudat cu metropolele americane, însă aici nu existau zgârie-nori. Erau numai clădiri moderne cu trei sau patru etaje şi bătrânele vile în stil colonial, mai bine sau mai prost întreţinute, înconjurate de grădini imense. Bulevardele mărginite de arbori dădeau impresia că te aflai într-un parc. Numai cartierul comercial din centrul oraşului, cu piaţa şi cu străduţele cu magazine chinezeşti aminteau de atmosfera asiatică.

Maşina trecu de Ambasada Franţei, apoi de spitalul Calmette şi încercă să se strecoare printre tricicluri, camioane şi autobuze. Pe marginea trotuarelor, nişte copii şi nişte femei stăteau pe vine lângă sticlele pline cu un lichid roşiatic.

— E vin? întrebă Malko.

Doug Frankel izbucni în râs.

— Benzină! gânguri el. Înainte de a pleca pe front, conductorii vehiculelor blindate scot benzina din rezervoare şi o dau membrilor familiei ca s-o vândă. Mai ieftin decât la preţul oficial, bineînţeles. Nu uitaţi că un gogoman de soldat cu zece copii câştigă şase mii de franci vechi pe lună şi că un general este plătit mai prost decât secretara mea, adică are

optsprezece mii de rieli. Nu e de mirare că își vând armele comuniștilor...

Malko privea cum defilau prin fața ochilor vilele din cartierul rezidențial. De la ultima lui vizită, Pnom Penh-ul nu se schimbase deloc. Poate era un pic mai murdar și fiecare clădire publică se transformase într-o insuliță de saci verzi cu nisip în centrul unui ocean de sârmă ghimpată. În ciuda războiului însă, viața părea că se desfășoară în mod normal. Evident, nu și pentru cei patru sute de cambodgieni uciși de obuzele comuniștilor în urmă cu câteva săptămâni, când khmerii roșii s-au apropiat prea mult de oraș și l-au bombardat. Au căzut și niște rachete împrejurul hotelului *Pnom* și au lovit liceul „Descartes" care se afla vizavi.

Mașina încetini și viră la stânga, intrând în curtea hotelului *Pnom*. Aici, războiul părea foarte îndepărtat. Obișnuitele liceene — târfe în timpul liber — se fâțâiau în jurul piscinei schimbând ultimele bârfe la umbra arborilor în floare. Câțiva fotografi care se întorseseră de pe front încercau să uite teama bând *J & B*. Deși era război, la Pnom Penh, nu fusese impusă nici o restricție. Doug Frankel coborî din mașină și îi spuse lui Malko:

— Schimbați-vă dolarii la negru. În loc de trei sute șaptezeci de riali, veți obține șase sute. Nu este cazul să faceți daruri. Se pare că generalul Oung Krom a reușit să depășească trei milioane de dolari de când se învârtește pe lângă președinte... Este de înțeles de ce nu are chef să-și piardă postul.

Malko examina fațada roșiatică a hotelului *Pnom*. Bine măcar că au catadicsit să scrie numele nou pe el. Însă pe veselă era gravat numele *Royal*, iar holul era plin de afișele companiilor aeriene din Europa răsăriteană. Mai multe lovituri de tun destrămară liniștea plăcută de lângă piscină. Nefiind obișnuit cu astfel de lucruri, Malko întrebă:

— Avansează sau se retrag?

Doug Frankel schiță un zâmbet ironic.

— Atât timp cât nu lansează rachete, înseamnă că se află la mai bine de unsprezece kilometri...

Malko își încordă auzul. Exploziile din depărtare se auzeau încă. Khmerii roșii încercuiau Pnom Penh-ul ascunzându-se uneori în mlaștinile din partea vestică a orașului. Bătăliile durau de trei ani.

Din când în când, khmerii roșii ajungeau până la aeroportul Pochentrong și atunci Pnom Penh se transforma într-un oraș complet izolat de lume.

— Vin să vă iau la ora șase, spuse americanul. Trebuie să muncim serios, înainte ca nemernicul ăla de Krom să ne facă bucățele...

Malko își spuse că nu era o figură de stil.

Capitolul II

Cămașa de voal a lui Malko era udă de transpirație, în ciuda imensului ventilator care se învârtea în spatele lui. Căldura umedă, înăbușitoare și nemiloasă transforma în furnal veranda ce se afla exact deasupra piscinei luminate. Niște cambodgieni tăcuți, cu mănuși albe, se mișcau cu o ușurință nefirească în lumina jucăușă a lumânărilor ca să satisfacă cele mai mici dorințe ale invitaților.

Malko nu se așteptase să găsească atâta rafinament la Pnom Penh. Sortimentele de vinuri fuseseră aduse cu avionul din Singapore. *Château-Margaux* din 1957, care fusese servit la brânză, ar fi fost demn și de un dineu la *Maxim's*.

Bărbații erau îmbrăcați numai în cămașă cu cravată, fără haină, iar femeile în *sampot* [1] sau cu rochii lungi. Vecina lui Malko, o cambodgiană, rămase brusc cu furculița în aer.

— Se trage în apropiere de Tonle Sap, remarcă ea. „Ei" se află exact în insula mare.

Malko ascultă. În depărtare se auzeau loviturile surde ale artileriei, însoțite de păcănitul lent al mitralierelor. Era unicul semn că viața din Pnom Penh nu era în totalitate normală. De câteva săptămâni, khmerii roșii nu slăbeau deloc atacurile. În timpul nopții, se auzeau și mai bine zgomotele bătăliei.

La masa de alături, stăpânul casei, Mali Kuala, diplomat atașat la Ambasada Malaieziei, se ridică și invită oaspeții pe marginea piscinei unde era servită cafeaua. De jur-împrejur, erau numai saltele confortabile acoperite cu mătase cu imprimeuri exotice. Cu tenul foarte închis la culoare, protejându-și ochii cu ochelari de soare, cu trăsăturile regulate, cu un trup suplu și zvelt, Mali Kuala era nespus de frumos.

---

1. Veșmânt tradițional cambodgian (n.a.)

Malko își spuse că trebuie să se folosească sau chiar să abuzeze de corpul diplomatic din Pnom Penh, și că femeile nu rămâneau indiferente la farmecul său.

Vecina lui, o tânără cambodgiană cu pomeți foarte proeminenți, cu niște ochi exagerat de migdalați și buze prea groase, al cărei trup subțirel, aproape de fetișcană, era ascuns într-un *sampot* din mătase violet. Părul ca pana corbului era adunat într-un coc sofisticat prins dintr-o parte în alta cu o agrafă din argint. Privirea insistentă și pofticioasă nu-l slăbea nici o clipă pe diplomatul malaiez. Îndată ce se ridică de pe scaun, se scuză surâzând și o întinse către piscină.

Făcuseră deja cunoștință. Ea se numea Maddevi Shivarol și, judecând după mărimea smaraldelor care serveau drept cercei, nu părea o nevoiașă... Malko fusese fascinat de mâinile ei extraordinar de fine, cu unghii foarte lungi, de un roșu aprins și inele pe toate degetele. Pe sub *sampot*-ul care se mula pe șoldurile înguste ca de băiat, era goală-goluță. Simțindu-se al nimănui, Malko îl căută din priviri pe Doug Frankel, însă acesta se întreținea cu gazda într-un loc puțin mai retras, cu un pahar de coniac Gaston de Lagrange în mână.

Malko observă o asiatică micuță, îmbrăcată într-un *sampot* verde care îi ajungea până la mijloc și cu un bolerou asortat, însoțită de un diplomat francez, aproape la fel de mic de statură ca și ea. Se pare că amândoi profitaseră din plin de băutură, căci râdeau zgomotos așezați pe una dintre saltelele de pe marginea piscinei. Atmosfera gravă de la începutul serii începea să se destindă treptat, ochii femeilor străluceau, iar căldurii apăsătoare i se adăuga mahmureala. Malko se gândea la soldații sfârtecați de obuze, la câțiva kilometri mai departe, în timp ce ei se bucurau de rafinamentul acestei serate tropicale.

Doug Frankel și Mali Kuala se despărțiră. Maddevi Shivarol se îndreptă imediat spre malaiez cu un mers suplu și legănat. Îl luă de braț. Pe saltele stăteau mai multe perechi care renunțaseră la cafea pentru coniacul Gaston de Lagrange adus de chelnerii cu mănuși albe. Doug Frankel se apropie de Malko cu o lucire veselă în priviri.

— Vă simțiți bine?

— M-aș simți și mai bine în patul meu...

Un chelner trecu pe lângă ei cu un platou plin cu prăjiturele.

Malko luă una în mod automat. Îndată ce cambodgianul se îndepărtă, Doug Frankel şopti:

— Aruncaţi-o, dacă vreţi să vă păstraţi mintea limpede.

— De ce?

— Este plină de „ganscha"... Aşa i se spune haşişului pe aici. Prietenului nostru Kuala îi place la nebunie ca invitaţii lui să se elibereze de complexe...

Malko aruncă discret prăjiturica.

— De ce am venit în seara asta aici?

Doug Frankel încercă să şteargă una dintre nenumăratele pete de pe cămaşă.

— Trebuia să mă întâlnesc cu Kuala ca să verific o informaţie vitală pentru proiectul nostru. El este singurul care ştie ce se întâmplă cu adevărat în rândul khmerilor roşii. Este agentul numărul unu al malaiezilor care a reuşit să formeze o reţea de informatori în partea cealaltă. A fost poliţist, îşi cunoaşte meseria şi, în plus, este asiatic. Acest lucru ne ajută foarte mult. Lui îi furnizează o grămadă de informaţii pe care mie mi le ascund fiindcă sunt american.

Malko îl căută din priviri pe Kuala. Malaiezul îşi scosese cămaşa şi se lungise pe o saltea lângă Maddevi Shivarol care pusese paharul cu coniac pe pieptul diplomatului.

— Ce aţi aflat? îl întrebă Malko.

Doug Frankel se strâmbă.

— Am primit confirmarea conform căreia khmerii roşii îşi fac jocul. L-au cerut pe prinţul Sihanouk în locul lui Krom. Şi s-a rezolvat. Khmerii roşii au acum un şef nou, un oarecare Khien Sampan. E rândul nostru să efectuăm mutarea şi să-l eliminăm pe Oung Krom. Ambasadorul nostru se va ocupa de rest. Au căzut de acord cu soluţia laoţiană... Adică o reconciliere între khmeri.

— Este imposibil să-l convingem pe mareşalul Lon-Nol? întrebă Malko.

Doug Frankel suflă ca un motan furios:

— Nici vorbă! Bătrânul mareşal are o încredere oarbă în Krom, acesta susţinând că duhurile sfinte se abat asupra lui şi toată lumea trebuie să i se supună. Altminteri, pedeapsa divină va fi cruntă. Mareşalul, care este superstiţios ca o babă, îl ascultă orbeşte.

Văzând că Malko zâmbește, glasul lui Doug deveni mai blând.

— Să nu credeți că generalul Krom e un prostănac. Îndată ce a aflat de intențiile mele, mi-a și plasat cinci sute de grame de explozibil sub mașină.

— Urât din partea lui! recunoscu Malko.

— Mi-a curs sânge din nas și din urechi vreo trei zile, continuă cu tristețe americanul. Asta din cauza suflului. Dacă mașina nu era blindată, aș fi rămas acolo...

Acest lucru era de bun augur pentru relațiile viitoare. Doug, care fierbea de furie, zise cu glasul lui peltic:

— Este la fel de ușor să-l lichidezi discret pe Krom ca și cum a-i scoate un tigru din cușca lui și l-ai mai trage și de mustăți. Eu sper că veți avea o idee mai bună, altminteri, aceasta va fi ultima.

Tăcu. Malko văzu că fruntea americanului se acoperi brusc cu stropi fini de sudoare. Se uita în toate părțile și nu era în apele lui, de parcă răspunderile pe care i le cerea funcția lui îl speriau. Malko își spuse că nu stătea bine cu nervii și că acest lucru nu era prea bun pentru un agent al CIA care s-a angajat într-o operațiune „neagră".

Rămase clipind din ochi foarte des, cu ochelarii pe nas. Era demn de milă și cu creierul golit de gânduri. Se vedea că făcea eforturi mari ca să reia firul conversației.

— Că veni vorba, rafala de azi-dimineață care nu ne-a nimerit... A fost nenorocitul ăla de Krom. Monivanh a auzit când i-a ordonat unui soldat. Se pare că îi ardea de glume...

În acest moment, era cel mai bun candidat la medalia de aur pentru umorul negru.

— Haideți să bem ceva, îi propuse Malko.

Barul se afla lângă piscină. Când trecură prin dreptul unei saltele, se auziră strigați de diplomatul francez care flirta de mama focului cu cambodgiana.

— Domnule Frankel!

Americanul făcu prezentările fără prea mare entuziasm:

— Domnul Boudu, de la Ambasada Franței și domnișoara Ti-Nam... Prințul Malko Linge, aflat în misiune la U.S. Aid.

Ignorându-l pe Malko, francezul îl întrebă pe american cu o voce puțin candidă:

— Soţia dumneavoastră nu a venit?

— Este obosită, mormăi Doug Frankel.

Francezul chicoti în barbă.

— Cred că s-a scăldat prea mult! Am văzut-o alaltăieri pe plajă la Kompong-Som. Ştiţi cumva cum a ajuns acolo? Căci nu se găsesc bilete de avion...

Buzele lui Doug Frankel deveniră ca nişte lame de brici. Malko avu senzaţia că americanul se va repezi în gâtul francezului pipernicit. Se mulţumi doar să-i răspundă cu o voce aproape firească:

— A cumpărat biletele la negru. În loc de trei mii de rieli, a dat cincisprezece.

Ti-Nam, micuţa vietnameză, nu îşi lua ochii de la sandalele aurii pe care le avea în picioare. Doug zâmbi cam încordat şi îşi reluă drumul spre bar, murmurând câteva vorbe de duh printre dinţi. Când se depărtară de ei, acesta izbucni:

— Vă vine să credeţi că noi am devenit principalii duşmani ai francezilor? Idiotul ăsta pirpiriu face exces de zel. Ştie că am probleme cu nevastă-mea. Dacă i-aţi fi văzut acum şase luni, când familia prinţului Sihanouk a plecat din Pnom Penh. Nu au vrut cu nici un chip să ne comunice planul de zbor, ca să nu-i putem escorta. Era secret de stat. Le era teamă să nu cumva să tragem nişte foloase de ordin politic.

Un clipocit puternic, urmat de hohote de râs îi făcură să întoarcă privirile spre piscină. Mali Kuala se aruncase îmbrăcat în apă, antrenând-o şi pe delicata Maddevi Shivarol!

Apoi ieşi din apă şi se aşeză pe margine. Îşi scoase fără nici o jenă pantalonii şi pantofii, apoi se aruncă din nou în piscină. La fel de calm, Maddevi Shivarol îşi desfăcu *sampot*-ul ud leoarcă şi plonjă în apă. Malko avu timp să-i zărească pielea brună strălucitoare a feselor mici şi rotunde.

— Începe bâlciul, oftă Doug Frankel.

Era un amestec ciudat între un fel de Stalingrad şi St.-Tropez.

* * *

Ti-Nam înaintă către Malko, ce stătea într-un balansoar, legănându-se în ritmul unui cântec khmer, cu părul ciufulit, arcuind-şi braţele în stilul dansatoarelor cambodgiene.

Majoritatea invitaţilor plecaseră. Rămăseseră doar beţivii şi drogaţii. Doug Frankel dispăruse în casă. Alte perechi au imitat gazda şi s-au aruncat în pielea goală în piscină. Chelnerii cu mănuşi albe aduceau băuturi, prefăcându-se că nu observă nimic...

Lungiţi pe burtă, absolut goale, pe o saltea din mătase, stăpânul casei şi Maddavi Shivarol stăteau de vorbă încetişor şi râdeau. Tânăra îl mângâia pe spate pe malaiez... Şi ea era la fel de subţire ca şi el. Dacă nu ar fi avut părul lung, ar fi semănat cu un băiat.

Prăjiturelele cu ganscha îşi făcuseră efectul. Unele cupluri trăseseră saltelele la întuneric şi se bucurau de plăcerile tropicale. Din când în când, câte un bărbat sau o femeie se ridica de pe saltea şi venea să se scalde în piscină. Toropit de căldura apăsătoare, Malko visa la o gheţărie. Ti-Nam îl luă de mână şi îl obligă să se ridice. Corpul ei călduţ se lipi imediat de al său. Continua să-şi legene braţele în aer ca pe nişte şerpi, iar pupilele negre erau exagerat de dilatate. Văzând că Malko se fereşte, ea se ridică pe vârfuri, îşi scoase *sampot*-ul de pe şolduri şi îi acoperi spatele lui Malko, învelindu-se amândoi în pânză. Simţi prin ţesătura pantalonilor pielea călduţă şi umedă.

Cu o supleţe extraordinară, Ti-Nam începu să danseze un tangou în stil cambodgian, de un erotism nemaiîntâlnit. În timp ce fredona, îl trăgea pe Malko la întuneric. Agresat cu atâta sălbăticie, Malko simţi că se pierde cu firea. În câteva minute, avea să renunţe cu totul la pudoare.

Acest lucru părea că o încântă la culme pe Ti-Nam care se strădui şi mai tare să-l determine s-o violeze pe loc, ascunşi în *sampot*. Printre ţiuiturile din urechi, Malko auzi râsete. Înfăşuraţi amândoi în pânză, ofereau un spectacol bizar...

În clipa în care era gata să se lase în graţiile ei, francezul se ridică de pe saltea şi o trase pe Ti-Nam spre el, dezvelindu-l şi pe Malko. El zări pentru o clipă o tufă neagră şi un pântece mic şi bombat, apoi Ti-Nam îl înveli ascultătoare pe francez cu *sampot*-ul şi reluă dansul din buric cu şi mai mare antren. Malko văzu privirea francezului oprindu-se asupra unui singur punct. Trăsăturile se încordară. Încercă să o îndepărteze pe Ti-Nam de el, dar aceasta se înverşună, balansându-se şi mai tare.

Francezul se opri brusc, înfigându-și degetele în șoldurile dansatoarei. Era zguduit de niște spasme suspecte. Izbucnind în râs, Ti-Nam se îndepărtă dintr-un salt și se înfășură cu *sampot*-ul. Francezul se aruncă în piscină ca să-și ascundă rușinea. Imediat se instală o veselie generală...

Diabolica Ti-Nam făcu o piruetă spre atașatul militar englez, care rămăsese îmbrăcat, cu gândul să-l supună aceluiași tratament. Malko profită de situație și dispăru să-l caute pe Doug Frankel.

Trecu prin mai multe încăperi, dar nu se întâlni cu nimeni în afară de soția atașatului cultural al unei țări din lumea a treia, îngenuncheată lângă primul secretar al unei țări democratice. Nici măcar nu îl băgară în seamă.

Urcă scara și deschise ușa mai multor camere. Dar nu găsi pe nimeni. Se opri în fine în pragul unei încăperi întunecate, luminată numai de o rază gălbuie. Simți imediat mirosul fad al opiului. Făcu ochii mari și distinse o siluetă întinsă pe un pat foarte scund, iar un băiat ghemuit pe jos. Auzi vocea peltică a lui Doug Frankel:

— Intrați și închideți ușa.

Americanul își scosese ochelarii și se descheiase la cămașă. Culcat pe o parte, trase cu nesaț dintr-o pipă veche, reținu puțin fumul, apoi îl dădu afară cu un oftat de mulțumire. Îi ordonă ceva băiatului. Acesta își luă veșmintele și dispăru.

Malko îi înțelese brusc atitudinea lui de după masă. Simțea nevoia! Bineînțeles că toate aceste lucruri se găseau în dosarul pe care cei de la CIA îl înmânaseră lui Malko. Dar asta nu conta. Acum era sigur că americanul avea probleme.

— Plecați de aici! zise dintr-o dată Doug Frankel.

Malko se îndreptă spre ușă, însă americanul adăugă numaidecât:

— Nu din cameră. Din Pnom Penh. Krom este mai puternic decât noi. Să ne punem cu el este ca și cum am juca la ruleta rusă. Iar la acest joc, nu se câștigă întotdeauna... Aici, am dat peste ruleta cambodgiană care este la fel de rea. Știu de ce v-a trimis „Compania". Cei de acolo nu au încredere în mine. Se gândesc că tărăgănez prea mult lucrurile. Așa este. Dar o fac pentru că eu cunosc îndeajuns Asia. Acum știu că sunt mult mai puternici decât noi. Dar mai ales, diferiți! Cum vreți să-i

explic eu unui tip care nu se mișcă de la biroul lui din Washington că palatul mareșalului Lon-Nol din Chamcar-Mon este împânzit de ghicitorii, de magii și de brahmanii moșteniți acum de Sihanouk? Nu face un pas până nu îi consultă. Unii dintrê ei îi stau la dispoziție zi și noapte. Și că un tip precum Krom crede în magie!

Această discuție pe întuneric în fum de opiu avea ceva nefiresc.

— Mareșalul este într-adevăr un om superstițios? întrebă Malko neîncrezător.

— Toți cambodgienii sunt superstițioși, izbucni Doug Frankel. Dar el în mod special. Știți ce a făcut ca să apere orașul de rachetele comuniștilor? I-a adunat pe toți ghicitorii și le-a poruncit să binecuvânteze o movilă de nisip pe care au suit-o într-un elicopter. După aceea, nisipul binecuvântat a fost împrăștiat peste oraș, astfel că nu au existat decât patru sute de morți. Și aceia niște necredincioși care nu s-au rugat cu mai multă forță!

Americanul se ridică și veni lângă Malko suflându-i în nas duhoarea de opiu.

— Vă spun să plecați cât mai repede. Pe front, nu-l putem ataca nici atât pe Krom. Este prea bine păzit, iar scandalul ar fi mult prea mare. Dacă veți încerca să-i întindeți o cursă, vă va face oale și ulcele... De fiecare dată când veți ridica degetul împotriva lui, va fi ca și cum ați răsuci butoiașul unui revolver numai cu un glonț înăuntru, îl veți lipi de tâmplă și veți apăsa pe trăgaci. Într-o bună zi, ne vor împrăștia creierii pe toți pereții.

Epuizat de lungul discurs, Doug Frankel tăcu. Malko se gândea. Într-o țară plină de nebuni, trebuia să aplice metode pe măsură.

— Nu voi pleca deloc, spuse el. Sunt sigur că se poate face ceva.

Americanul ridică din umeri, luă de jos un walkie-talkie și spuse:

— Cum doriți! Haideți să bem ceva la *Diplomatic Club*.

Malko se uită la ceas. Era zece și jumătate.

— Credeam că stingerea se dă la ora nouă...

— Pentru localnici, îl corectă Doug Frankel. Noi avem permise de liberă trecere. Singurul risc este o rafală trasă dintr-un M 16 de un tip nervos...

În clipa în care păşeau pe coridor, dintr-o cameră vecină, care avea uşa întredeschisă, se auziră urlete de femeie întrerupte de rugăminţi înduioşătoare. Din obişnuinţă, Malko se repezi într-acolo şi pătrunse într-o încăpere luminată puternic, dar dădu peste figura schiminosită de durere a frumoasei Maddevi Shivarol, culcată pe o rogojină, prinsă de şolduri de Mali Kuala care stătea lipit de spatele ei, cu o strâmbătură sălbatică şi plină de cruzime ce îi deforma trăsăturile feţei. Fără să se sinchisească de prezenţa lui Malko, el o ridică puţin şi se afundă din nou cu toată puterea în cambodgiană. Ea căscă gura şi ţipă de durere, apoi izbucni în lacrimi. Doug îl trase pe Malko afară.

— Veniţi.

Malko se lăsă antrenat de el, în ţipetele aprige ale tinerei femei. Malaiezul o viola în continuare cu o bucurie sălbatică.

— A găsit ce-a căutat! scrâşni Doug. Kuala este un pederast înveterat, însă ele sunt ca nişte cătele în călduri când se află în preajma lui, în speranţa că îl vor aduce pe drumul cel bun. El se preface că a mers treaba, apoi le foloseşte ca pe bărbaţi...

În momentul în care începură să coboare scara, gazda ieşi din cameră, înfăşurat într-o pânză. Trecu pe lângă ei de parcă nu ar fi existat şi intră în altă încăpere. Dar Malko avu răgazul să zărească un preot budist ras în cap şi cu o robă galbenă ca şofranul. Deci malaiezul era un spirit religios. De data asta nu se auzi nici un ţipăt. Încă îl mai urmăreau hohotele de plâns ale lui Maddevi Shivarol, dezamăgită şi suferindă.

— Pentru că tot vreţi să rămâneţi, zise Doug Frankel, Monivanh ar putea să vă ajute. Ne întâlnim cu ea la „Clubul diplomaţilor".

* * *

În sunetul unui „paso-doble" îndrăcit, interpretat de o orchestră din Filipine, vreo cincizeci de perechi se frecau unele de altele într-o zăpuşeală de furnal şi într-o întunecime aproape absolută. Generali, târfe, comercianţi, străini se amestecau într-un ocean de transpiraţie. Erau oameni de toate profesiile, în afară de diplomaţi. Prin urmare, „Clubul diplomaţilor" nu era

decât un nume de împrumut destinat să îndepărteze rigorile stingerii obligatorii de la ora nouă,

Rezervat teoretic diplomaților, aceștia nici nu catadicseau să pună vreodată piciorul pe aici. Clubul se găsea la parterul unei clădiri enorme, izolate în mijlocul unei grădini, în sudul orașului, după ce treceai de Bulevardul 19 Martie 1970. La umbra arborilor din grădină așteptau vreo treizeci de mașini. Toate numai Jeep-uri. Doug Frankel își șterse fruntea de sudoare și se aplecă spre Malko.

— Dacă vreți o fată, îi cereți lui mama-san de la bar. Sunt vreo douăzeci care așteaptă sus...

— Mulțumesc, spuse Malko, neavând chef să-și cheltuiască banii în farmaciile locale.

— Ia te uită, vine Monivanh, zise americanul.

Micuța chinezoaică apăru îmbrăcată la fel ca pe front și se aplecă peste brațul fotoliului lui Frankel. Acesta i-l prezentă pe Malko pe care îl surprinse forța cu care chinezoaica îi strânsese mâna. Americanul îi mângâie fundul cu gingășie. Ea râse și se destinse, apoi începu o lungă conversație în chinezește cu Doug Frankel, punctată din când în când de exclamații, de râsete și de strâmbături. Americanul îi făcu lui Malko un rezumat, în timp ce ea comanda o oranjadă.

— Se pare că generalul Krom a spus pretutindeni că îmi va pune pielea pe băț și îmi va mânca urechile... Că nimic nu îl va putea determina să plece din Chamcar-Mon.

Monivanh își luă paharul și ieși din acest furnal. Moleșit de căldură, Malko o urmă afară. În grădină era mult mai răcoare și mai puțin zgomot. Se auzea numai bubuitul îndepărtat al luptelor. Doug Frankel apăru și el și se apropie de Malko întrebându-l pe un ton aproape agresiv:

— Aveți idee cum putem să scăpăm de ticălosul ăsta de Krom?

— Nu cunoașteți nici un ghicitor care se învârtește în anturajul lui Lon-Nol? îl întrebă Malko.

— Nu. Sunt cu toții niște șarlatani. Dacă vreți să cunoașteți niște ghicitori, eu vă voi prezenta pe câțiva. Și nevastă-mea cunoaște câțiva.

Simțindu-se stingherit că pomenise de soție, se întoarse la dans. Malko rămase cu Monivanh. O rafală de mitralieră de

calibrul cincizeci păcăni undeva în apropiere. Chinezoiaca se uită la el încântată.

— Tovarăşii...

Dar comuniştii nu aveau asemenea arme.

Încurajată, ea îi zâmbi larg şi bâigui:

— Generalul Krom a zis că o să te omoare...

Ea însoţi această minunată veste de un gest semnificativ ce însemna un cuţit care îi tăia gâtul. Engleza ei era mai mult decât slabă, amestecată cu vietnameză şi franceză. Malko zâmbi la rândul lui. Ruleta cambodgiană începea.

Capitolul III

Generalul Oung Krom îndreptă cu delicateţe palele micului ventilator portabil spre vârful degetelor bărbatului care stătea în faţa lui, imobilizat pe un scaun din fier cu firul de la telefon.

— Ce-a mai spus americanul, Kak? întrebă el cu voce blândă.

Prizonierul slobozi un urlet răguşit, iar ochii negri foarte migdalaţi se umplură de o panică atroce. Figura cu trăsături foarte bine definite se schimonosi de durere, arătându-şi şi câteva cioturi gălbui pe care le mai avea în gură. Kak era un amărât de muncitor, îmbrăcat într-un şort zdrenţuit şi un maiou găurit prin care i se vedeau coastele. Deşi în biroul generalului era aer condiţionat, fruntea lui era plină de broboane de sudoare.

Prizonierul avea mâinile fixate pe masa grea din lemn cu nişte curele din piele, împiedicându-l să facă cea mai mică mişcare. Un soldat îi prinsese degetele depărtate unele de altele tot cu acelaşi sistem. După aceea, îi înfipsese în fiecare deget mai multe ace fine cu gămălie. Apoi, cu delicateţea unui scrib ce scria pe foiţa de pergament, fixase în vârful fiecărui ac câte o foiţă de ţigară. De-abia acum, era pregătit totul pentru supliciu. În momentul în care pornea ventilatorul, suflul elicelor flutura foiţele în toate sensurile, trimiţând aceste mişcări în carnea celui torturat.

Durerea era insuportabilă. Nimeni nu rezista acestui supliciu mai mult de un sfert de oră fără să leşine. Era o metodă vietnameză. De fapt, singurul lucru pe care îl adusese generalul de la vecinii săi pe care îi ura de moarte.

Stând confortabil în fotoliul lui, uitându-se fix la prizonierul pe care îl interoga, rotea ventilatorul cu mişcări uşoare din

mână. Bărbatul încercă să se ridice gâfâind, apoi rosti câteva fraze întrerupte de gemete. Generalul Krom clătină din cap nemulţumit. Acest muncitor amărât lucra într-unul din cele patru saloane de fumat opiu care mai rămăseseră în Pnom Penh, a căror patroană era urmaşa faimoasei Mama Choum. Era frecventat de numeroşi diplomaţi străini, printre care se număra şi Doug Frankel care îşi lua întotdeauna acelaşi „boy pipe". Iar uneori, după ce fuma mai mult, americanul începea să vorbească singur în euforia pe care i-o producea drogul, fără să se gândească o clipă că bietul viermişor ghemuit la picioarele lui nu era pus acolo chiar degeaba. Imediat ce se întorcea cu spatele, oamenii generalului Krom veneau să-l ia pe Kak. Tortura cu ace cu gămălie avea un avantaj enorm: puteau să o ia de la capăt ori de câte ori voiau, fără să lase urme şi fără să ucidă victima. După fiecare „şedinţă", nefericitul Kak era lăsat liber să se ducă la salonul pentru fumat. Dar ştia că data viitoare trebuia să spună altceva, ca să scurteze supliciul.

— Străinul blond a venit special ca să mă omoare? repetă cu un aer pofticios generalul Krom.

— Da, da, îl aprobă Kak.

Ar fi spus orice, numai să oprească ventilatorul.

— Când?

— Nu ştiu, nu ştiu! se jură „băiatul de pipă".

Ca să aibă conştiinţa împăcată, generalul Krom apropie furios ventilatorul. Dar Kak leşină cu un strigăt sufocat.

Generalul Krom puse jos ventilatorul şi îl opri. După aceea îşi pocni degetele cu nervozitate. Fata care stătea pe o rogojină, ghemuită lângă un paravan chinezesc, se duse să deschidă magnetofonul. Încăperea fu invadată de o melodie ritmată khmeră. Generalul Krom se duse să se întindă pe un pat din lemn plin de pernuţe. Îşi amenajase foarte luxos biroul, cu covoare chinezeşti groase de lână, iar pereţii erau acoperiţi cu lambriuri aurii şi gravuri budiste. Podeaua de abanos era goală în mijloc, ca un fel de ring de dans. Datorită climatizării, în birou domnea o temperatură plăcută. Într-un colţ, sub o prelată, erau îngrămădite opt aparate de radio VHF pe care le furase Krom, dar nu reuşise să le vândă până în prezent.

Închise o clipă ochii ca să guste mai bine muzica. Era priceput în materie.

Fata, îmbrăcată într-un costum de balet regal, începu să danseze sub privirile cambodgianului, plină de grație, hieratică, resemnată. Odinioară, făcuse parte din trupa de balet regal, iar Sihanouk o onorase uneori cu favorurile sale. Generalul Krom o făcea să plătească acum pentru gloria apusă. După metoda asiatică, desigur.

Kak își revenise și gemea. Generalul țipă la el ca să tacă. Biroul se găsea în clădirile care găzduiau Divizia Întâi de Infanterie, în partea de nord a complexului în care locuia mareșalul Lon-Nol. După ce Kak tăcu, generalul Krom începu să privească evoluția dansatoarei cu un ochi critic. Dansul clasic khmer era altă pasiune de-a lui.

— Nu faci bine mișcările, îi făcu el observație pe un ton sever.

Atrunci, dansatoarea se cambră și mai lent. Generalul își trecu nervos mâna prin părul negru și des. Cu banii din Hong Kong și din Singapore, putea să se bucure de zile fericite, însă mândria lui se revolta numai la gândul că putea deveni o persoană nedorită din ordinul CIA. Khmerii erau diferiți de chinezi, onoarea nu le putea fi cumpărată. Muzica se opri.

Dansatoarea stătu pe gânduri câteva clipe, apoi, văzând că generalul nu se mișcă, se apropie cu pași mărunți și se așeză pe vine lângă el, având grijă să nu șifoneze costumul foarte scump. Cu ochii plecați și cu mișcări foarte lente, ea începu să-i desfacă centura cu care erau prinși pantalonii din pânză kaki, călcați impecabil. Ca să-și completeze reeducarea democratică, generalul Krom îi ceruse fetei să se ducă să ia lecții de la o vietnameză căreia i se dusese vestea de maestră în felație tocmai până la Bangkok.

— Așteaptă, zise Krom. Pune alt disc.

Ea îl ascultă, apoi se întoarse să-i ofere o mângâiere dulce și plină de tact.

* * *

Se auzi o rafală care păcăni rar. Era destul de aproape. Stând în picioare pe veranda „Clubului diplomaților", Doug

Frankel păru că nu o aude. Se uita fix în gura lui Malko, care îi propunea o modalitate de a scăpa de generalul Krom. Chinuitoare, asiatică, într-un fel, chiar machiavelică. Americanul spuse râzând:

— S-ar zice că aţi trăit în Asia! La urma urmei, s-ar putea să meargă.

Opiul pe care îl fumase la malaiez acasă, plus cele câteva pipe pe care şi le oferise la salonul unde obişnuia să se ducă, îi provocaseră o stare euforică. Însă Malko simţea că toată greutatea planului se baza numai pe el şi că sprijinul şi entuziasmul lui Doug erau extrem de fragile.

— Veţi avea nevoie de Monivanh, remarcă americanul.

Chinezoaica tăcea, sprijinindu-se de o maşină, puţin mai departe de ei.

— Putem avea încredere în ea?

— Depinde. E cam mitomană şi cam ţăcănită, se îndrăgosteşte la opt zile odată. Dacă vă va iubi, va fi umbra dumneavoastră. Uitaţi-vă la cameramanul neamţ! Nu o plăteşte nici când o ia cu el pe front. Ştie multe şi cunoaşte o groază de oameni. Nu uitaţi că noi suntem albi, iar dumneavoastră nu vorbiţi limba cambodgiană.

— Dar dumneavoastră o vorbiţi, obiectă Malko.

Americanul ridică din umeri.

— Dar sunt alb.

O strigă pe Monivanh. Chinezoaica se apropie de ei cu mersul ei straniu de docher, cu umerii traşi înapoi, cu capul drept, cu bărbia în piept, cu un zâmbet pe buzele groase şi cu o sclipire veselă în ochi. Doug o luă pe chinezeşte.

* * *

Generalul Krom se lovi cu ceafa rasă de lacul negru al paravanului. Dansatoarea îi înghiţise şi ultimul strop de sămânţă, aplecată cu umilinţă peste el. Lungit pe masa de tortură şi cu privirea fixă, Kak încerca să uite de durere. Se gândea numai la clipa în care opiul îi va umple plămânii şi îi va alina suferinţa. Îl durea fiecare părticică a corpului. Nu mai suporta.

Soldatul care îl legase se ivi în sfârşit, chemat de soneria invizibilă. Mai întâi, scoase cu delicateţe foiţele de ţigară, apoi acele pe rând şi le aşează cu grijă într-o cutie de chibrituri. După aceea, desfăcu din strâsoare mâinile prizonierului. Kak rămase nemişcat pe masă câteva clipe, apoi se ridică. Simţea că avea mâinile umflate, deşi nu se vedea. Numai tremuratul uşor nu şi-l putea opri. Mulţumit şi cu ţinuta aranjată, generalul Oung Krom se uită la el. Îi adresă un zâmbet crud, dar totodată blajin:

— Pe curând, Kak.

Angajatul se lăsă îmbrâncit afară de soladtul care nu scoase o vorbă. Începuse deja să simtă groaza. Nici măcar nu putea să se ascundă de călăul său. Pnom Penh-ul era încercuit. Dacă s-ar fi dus în tabăra comuniştilor, ar fi fost şi mai rău!

Îndată ce uşa fu închisă, generalul Krom o împinse cu genunchiul pe dansatoare. Aceasta se ridică, făcu o plecăciune, puse alt disc cu muzică khmeră şi ieşi. Rămas singur, cambodgianul îşi aprinse o ţigară şi se adânci în gânduri. Ajunsese în postul pe care îl ocupa datorită şireteniei, curajului şi servilismului, însă nu era lipsit de subtilitate.

Şeful CIA la Pnom Penh reprezenta pentru el un pericol de moarte. Americanii erau foarte puternici. Datorită lor, Cambodgia mai supravieţuia încă. Fără ajutorul lor, comuniştii ar fi preluat puterea în zece minute şi ar fi putut să-l strivească pe generalul Krom într-o secundă. Însă americanii erau nişte imbecili care credeau în nenumărate chestii inutile. Cu toate astea, venirea aici a străinului blond, a aşa-zisului trimis al U.S. Aid, însemna într-o oarecare măsură că CIA se hotărâse să acţioneze. Generalul Krom avea totuşi puţin avans şi trebuia să profite de el. Apăsă pe butonul soneriei secrete, iar băiatul-soldat apăru imediat.

— Phuong este aici?

— Da.

— Du-te şi cheamă-l.

Tocmai luase o hotărâre. Trebuia să lovească primul. Îl ratase pe Doug Frankel fiindcă acţionase sub imperiul mâniei. De data asta însă, va acţiona cu mai multă subtilitate ca să lase loc şi negocierilor. Să-l omoare pe Doug Frankel, risca să se întoarcă împotriva lui. Mareşalul Lon-Nol era versatil şi depindea în totalitate de americani ca să supravieţuiască... Se

auzi o bătaie în uşă, iar el strigă să intre. Uşa se deschise şi în prag apăru Phuong.

Generalul Krom reuşi să-şi ascundă repulsia zâmbindu-i creaturii care se îndrepta spre el. Phuong semăna cu păianjenii imenşi care ieşeau în sezonul ploios din malurile fluviului Mekong... Nu avea mai mult de şaptezeci de centimetri înălţime. Cu câţiva ani în urmă, suferise de poliomielită şi din cauza asta, picioarele lui rămăseseră curbate şi nu se mai putea folosi de ele. Se deplasa târându-se ca un crab, sprijinindu-se în mâinile extraordinar de musculoase. Dar întotdeauna era pe faţă ca să evite o lovitură sau să dea el una. Era animat de o ură şi o răutate fără limite. Crescuse singur la periferia Siemreap-ului. Părinţii lui îl abandonaseră discret pe o grămadă de gunoi, după ce se îmbolnăvise. Pe atunci, avea doar opt ani. Supravieţuise furând de la turişti, cerşind un pumn de orez şi luptându-se cu vagabonzii, adunând în suflet multă ură. Cu trei ani în urmă, când comuniştii au ocupat templele de la Angkor, o unitate a trupelor guvernamentale l-a adoptat drept mascotă. Ca să se distreze, soldaţii trăgeau aproape de el cu un M 16 şi râdeau când se apăra sărind foarte repede aşa cum putea. Generalul Krom îl văzuse şi îi admirase sângele rece. Apoi îl luase în Jeep-ul său.

De atunci, pentru câţiva rieli, Phuong devenise omul bun la toate. Când infirmul nu se învârtea prin Phnom Penh în căutare de informaţii, dormea liniştit într-un colţ pe un vraf de cârpe.

Aştepta ordine de la stăpânul său cu torsul dezvoltat strâns în cămaşa din pânză, sprijinindu-se în mâinile puternice, cu pielea feţei foarte închisă la culoare şi cu ochii negri şi ficşi ca ai unei păsări de pradă. În ciuda handicapului său, se simţea totuşi puternic fiindcă îl slujea pe generalul Krom. După el îl trimisese pe bietul Kak. Îl hiuduise tot drumul, spunându-i amănunţit câte suferinţe îndurase el, în timp ce Phuong se delecta cu ţipetele lui.

— Am nevoie de tine, zise generalul Krom.

Phuong zâmbi servil, copleşit de importaţa lui. Generalul îşi ascunse cu greu repulsia, fixându-l pe bietul păianjen care stătea pe splendida duşumea de abanos unde dansase balerina puţin mai devreme.

— A venit spiritul la mine și mi-a spus că mă paște un mare pericol, începu el. Trebuie să-l implor să...

— Phuong clătină cu gravitate din cap. El nu credea în „viziunile" generalului Krom, dar acest lucru făcea parte din ritual. Își scărpină piciorul sucit. Avea să-și verse ura aprigă asupra victimei pe care i-o va desemna generalul.

* * *

Malko abia reuși să scape de Monivanh. Stătuseră strâns lipiți unul de celălalt în căldura apăsătoare de la „Clubul diplomaților". Chinezoaica îl trimisese pe cameramanul ei mai departe ca să privească felul în care dansa cu Malko. Într-un întuneric aproape total, perechile se iubeau practic în picioare.

— Să plecăm, propuse Malko.

Doug Frankel scoase un teanc enorm de bani, reprezentând cea mai mare captură cambodgiană de cinci sute de rieli — optzeci de cenți americani — din cauza inflației galopante. Acest lucru îl obliga să care cu el teancuri uriașe de bancnote. Monedele nu mai existau de mult.

Ieșiră în grădină. Doi soldați se chinuiau să urce într-un Jeep un colonel cambodgian beat mort. „Clubul diplomaților" se închidea între unsprezece și miezul nopții. Monivanh, Malko și Doug Frankel se îndreptară către mașina blindată a americanului. În timp ce mergeau paralel cu zidul, chinezoiaca se încordă brusc și strigă. Arătă cu mâna un colț mai întunecat... Malko distinse la început doar o pată neagră. Monivanh se aplecă, luă o piatră și o aruncă cu toată puterea în pata întunecată.

Se auzi un țipăt ascuțit, iar pata se deplasă imediat. apăru o clipă în lumină, apoi fugi pe lângă zid. Monivanh mai aruncă o piatră. Se auzi din nou un vaiet ascuțit.

— Opriți-vă! zise Malko.

Îl văzuse pe infirmul cu picioarele răsucite. I se făcuse greață. Monivanh rosti o frază lungă în cambodgiană, pe care Frankel o traduse:

— Spune că este un spion al generalului Krom. Este foarte periculos.

— Dar e infirm! protestă Malko.

Chinezoaica clătină din cap, urmărind cu privirea păianjenul care se îndepărta și se pierdea în întuneric. Cuvântul „infirm" nu făcea parte din vocabularul ei. Pentru ea, un dușman era tot un dușman.

Mașina americanului ajunsese în apropiere de poarta cu grilaj de la intrare, pe strada pustie. Mai făcură câțiva pași pe jos. Malko era încă impresionat de apariția lui Phuong. El alcătuise un plan care evita vărsarea de sânge și spera să se poată ține de el. Nu îl încânta gândul că fiecare piatră a castelului său din Liezen era impregnată cu sânge ca un burete. El visase doar să ducă o viață liniștită și mondenă de alteță serenisimă, împărțindu-se între apetisanta lui logodnică și activitățile demne de un prinț autentic ce se trăgea din vechea nobilime austriacă, nu să se pomenească o dată cu fiecare misune într-o baie de sânge. Trist capriciu al soartei.

De data asta, era hotărât să ducă la bun sfârșit evicțiunea generalului Oung Krom fără vărsare de sânge, chiar dacă era puțin cam complicat...

Adâncit în gânduri, își dădu brusc seama că Doug Frankel nu mai era în spatele lui. Rămăsese pe loc la câțiva pași mai încolo, uitându-se la o mașină parcată sub coroana unui copac. În același timp, auzi un zgomot neobișnuit, metalic, ca scârțâitul ritmic al unor arcuri. Se întoarse intrigat. Americanul parcă se transformase într-o stană de piatră. Malko se uită în direcția în care privea și Frankel.

O mașină masivă de fabricație americană era parcată sub copac, dar ceva se mișca pe capotă. Uitându-se mai bine, Malko distinse niște picioare și niște mâini, apoi o pereche de „rangers" agățați în antena radio. Femeia era culcată pe spate, cu capul sprijinit de parbriz. Malko zări o coamă bogată de păr. Ea gâfâia și își legăna capul în toate părțile sub asaltul partenerului care stătea deasupra, sprijinindu-se cu mâinile de capotă. Ca să nu alunece, ea îi cuprinse șoldurile cu picioarele.

Nici unul dintre ei nu se dezbrăcase. Rochia femeii se ridicase până la brâu. Malko înțelese la ce se uita Doug Frankel.

De fiecare dată când partenerul o strivea de tabla capotei, suspensiile mașinii scârțâiau. Văzându-și de treabă, cei doi nici

nu îi observară. Era mult mai plăcut să faci dragoste în răcoarea nopţii decât în etuva de la „Clubul diplomaţilor".

Fără să se mişte din loc, Doug Frankel întoarse capul spre el. Privirea de după lentilele ochelarilor era imobilă. Şuieră printre buzele subţiri:

— E nevastă-mea.

Capitolul IV

Malko realiză deodată că îi strângea cu putere braţul americanului. La câţiva metri de ei, cuplul îşi vedea de treabă, ca şi cum ar fi fost pe altă lume. Monivanh se oprise şi ea locului, cu o figură dezaprobatoare. Malko zări pe capotă coapsele pline şi albe, strânse în jurul şoldurilor unui bărbat destul de plăpând. Acesta se opri brusc, ascuns de parteneră, şi slobozi un mârâit din gâtlej. Femeia întoarse capul spre grupul care îi privea. Malko era sigur că îi vedea. Dar nu se desprinse de bărbat.

Ca un automat, Douglas Frankel se lăsă tras de Malko. Nu se întoarse, dar îşi târa picioarele de parcă nu voia să plece de acolo. Malko se simţea îngrozitor de jenat. Acest incident arunca o lumină nouă asupra comportamentului şefului Centralei din Pnom Penh. Raportul de la Washington nu sufla o vorbă despre situaţia conjugală a americanului. Observaţia plină de venin a francezului în momentul când plecau de la malaiez îi reveni în memorie. Doug Frankel ajunsese batjocura Pnom Penh-ului... Brusc, i se făcu milă de american. Acesta veni lângă maşină, îl trezi pe şofer şi se lăsă greoi pe bancheta din spate. Malko se aşeză lângă el, iar Monivanh lângă şofer.

— Vă las la hotel, îi spuse el lui Malko.

Maşina demară. Imediat, Doug Frankel începu să vorbească în chineză cu Monivanh pe un ton sacadat. Aceasta îi răspundea monosilabic. Ajunseră pe esplanada cu care se termina imensul Bulevard 19 Martie 1970 — fosta arteră Sihanouk. Un tanc sovietic T 52, stricat şi ruginit, atins de obuzele khmerilor roşii, era abandonat pe un refugiu. În loc să meragă drept, maşina vră pe Bulevardul 19 Martie, care străbătea oraşul de la est la vest. Frankel se întoarse spre Malko:

— Soţia mea nu s-a simţit bine în Asia. A devenit nimfomană. Şi eu sunt slab. Ar fi trebuit să o trimit în America, dar nu am avut curaj. Prin urmare, o las să facă ce doreşte. Dacă se întoarce sau nu... Peste câteva luni, voi pleca de aici... Nu ştiam că în seara asta s-a dus la club. Încercăm să nu ne întâlnim... Îmi pare rău.

Nu prea avea de ce. Malko era mai degrabă uimit. Poate că americanul găsise puterea să nu se piardă cu firea.

— Aţi fi putut să interveniţi adineauri, îi sugeră el.

Doug Frankel clătină din cap cu tristeţe.

— Ar fi fost în stare să-mi tragă o palmă. A mai făcut-o o dată în public. Atunci s-a culcat cu un tip chiar sub ochii mei... (Oftă. Era un oftat trist, din suflet.) Când am văzut-o din nou în seara asta, mi-a venit o idee.

Malko se simţi dintr-o dată stânjenit.

— Ce idee?

Douglas Frankel se uită la el cu o privire de gheaţă.

— Tipul care o punea cu Liz... Este căpitan în armata aerului. Pilot.

Malko nu îndrăzni nici să-l aprobe, nici să-l contrazică. Poate că trebuia ca Doug să ajungă la capătul puterilor ca să se regăsească. În maşină, se făcu linişte. Străbătură nesfârşitul bulevard Monivong care nu se mai chema aşa. Toate numele fuseseră schimbate de regimul Lon-Nol, însă oamenii foloseau în continuare denumirile vechi... Maşina se strecura pe străduţe din ce în ce mai înguste şi se opri în faţa unei cabane pe piloni, construită în stil khmer, în mijlocul unei grădini.

— Vă las, spuse Doug. Ne vedem mâine dimineaţă la ambasadă.

Monivanh coborî şi se aşeză lângă Malko. Scările din lemn trosneau sub paşii americanului. Monivanh râse încetişor.

— Ca Mama Choun...

Mama Choun fusese până în 1970 cel mai cunoscut salon de fumat opiu din sud-estul Asiei... După moartea ei, una dintre asistente preluase clientela. Starea de necesitate nu împiedica deloc afacerile... Dar era totuşi secret. Trebuia să arăţi o legitimaţie... Era ciudat să circuli într-un oraş pustiu, mort. Şoferul frână brusc. Câţiva soldaţi baricadau bulevardul, lângă un buncăr făcut din saci cu nisip. Se apropiară de vehicul, cu feţe dure şi armele îndreptate spre ei.

Fără măcar să se uite la pasageri, ei îl forțară pe șofer să coboare și îl controlară. Atunci, Monivanh sări din mașină și începu o lungă discuție cu ei, în timp ce șoferul le arăta permisul de liberă trecere. Încăpățânați, soldații nici nu se uitară la el. Cum șoferul se prefăcu că vrea să se urce la volan, unul dintre ei își armă M 16 cu o figură amenințătoare... Aici li se înfunda. Era o idioțenie să se lase omorâți de niște soldați din trupele guvernamentale chiar în centrul Pnom Penh-ului. Malko lăsă geamul în jos.

— Ce se întâmplă?

— O mică problemă, spuse Monivanh. Vor bani.

— Cât?

Ea îi arătă pe degete.

— Cinci mii de rieli.

Malko se dădu jos din Fury și scoase din buzunar un teanc de bani. Imediat, totul se rezolvă ca prin minune exact în clipa în care un proiectil trasor lumină cerul deasupra mlaștinilor de la vest. Unul dintre soldați zâmbi larg.

— Comuniștii...

Se retraseră mulțumiți la întuneric să-și împartă prada. Mașina demară încetișor.

— *Number ten!* comentă Monivanh în jargonul ei.

În Asia, această expresie consacrată exprima disprețul total. Comuniștii și blenoragia erau *number ten*.

— O cunoașteți pe Liz Frankel? o întrebă Malko.

Chinezoaica râse jenată.

— Da, da... *Number one*.

Această expresie era opusul celei de dinainte...

— În orice caz, nu este o pudică.

Monivanh nu părea ofensată de scena la care asistaseră la „Clubul diplomaților"... Malko insistă, folosind în mod deliberat un limbaj simplu.

— Se duce mereu cu alți bărbați?

Monivanh dădu din cap în semn că da, apoi adăugă:

— Domnul Frankel, prea multe pipe. Treizeci, patruzeci într-o zi. Niciodată cu doamna. Opiul nu bun pentru ceaca-paca...

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Doamna Frankel, la fel ca Ti-Nam. Bărbat bătrân. S-a măritat pentru pașaport.

Malko își aduse aminte de serata malaiezului. Ti-Nam își oferea anumite compensații. Hotărât lucru, viața în Pnom Penh

nu era prea rea, chiar și în vreme de război... Rămaseră tăcuți până când mașina ajunse în curtea hotelului *Pnom*.

— Bună seara, spuse Malko. Pe mâine.

Monivanh se prefăcu că nu a auzit. Urcară peronul hotelului. Vreo șase angajați jucau „dame" în holul întunecos. Malko avea cheia la el. Se duse la lift, iar chinezoaica veni în urma lui. Deodată mârâi ceva și îl trase de mână ca să-i atragă atenția.

— Fiți atent!

Malko zări sub o masă ceva care se mișca și se lipi de perete. Monivanh suflă înfuriată:

— Phuong!

Infirmul se ascunse în întuneric precum un monstruos păianjen otrăvitor. Malko deschise ușa liftului. Era atât de obosit, încât nu se mai speria de Phuong. Monivanh nu mai insistă.

Coridorul ca de catedrală era pustiu. Prin ferestrele deschise, se azeau rafalele de mitralieră dincolo de Tonle-Sap. Monivanh se strecură ușurel în cameră, în spatele lui Malko. Epuizat, el intră în baie ca să-și facă un duș. Când ieși, ea stătea întinsă în pat, goală-goluță, și citea o revistă. El observă corpul ciudat, cu picioare puțin cam groase și umeri de docher. Numai părul lung și negru îi mai îndulcea puțin făptura. Înălță capul și îi zâmbi lui Malko.

Se vedea cât de colo că acest lucru făcea parte din contractul de asistență tehnică pe care îl semnase... Nu cuteză să spună nimic. Când se întinse lângă ea, chinezoaica îi mângâie pieptul încetișor, urmând linia coastelor.

— *Number one!* făcu ea.

Mâna îi coborî tandru spre pântece. Malko oftă cu sinceritate.

— Nu mai pot...

Monivanh mai insistă puțin, apoi se culcă pe o parte uimită și vexată. De obicei, albii se năpusteau la asiatice din prima zi. Ea îl contemplă pe Malko și se gândi că probabil era obosit... Însă ei nu îi plăcea să adoarmă fără să facă dragoste. Se ridică și se îmbrăcă. Slavă Domnului că știa unde să-l găsească pe cameraman. Dacă nu fumase prea multă ganscha, o va satisface. Simțea nevoia să se asigure imediat că mai avea încă putere de seducție...

* * *

Climatizorul își dădu duhul cu un scrâșnet jalnic. Doug Frankel trase o înjurătură îngrozitoare.

— Iar s-a stricat! Porcăria aia de grup electrogen nu e destul de puternic pentru chestia asta.

Malko simțea deja zăpușeala apăsându-i pe umeri. Dormise bușteан și acum se simțea bine. Șeful centralei arăta destul de bine, numai că avea pungi mari sub ochi. La opt fix, mașina lui Frankel venise să-l ia pe Malko de la hotel. Traficul pe Monivong era îngrozitor din cauza sutelor de tricicluri care se transformaseră în transport în comun și degajau un fum albăstrui și înecăcios. Orice khmer s-ar putea asfixia. Când ajunseră în fața Ambasadei SUA, Malko crezu că se află lângă Zidul Atlanticului. De jur-împrejur era protejată de un povârniș golaș. Nici o mașină nu avea dreptul să staționeze în față. Nici pietonii nu aveau voie să treacă pe trotuar. De asemenea, ambasada era înconjurată de un gard înalt cu grilaj. Iar pe trotuar, staționau mai mulți soldați cambodgieni înarmați până în dinți. Biroul șefului CIA se afla la primul etaj. După ce trecură de trei uși blindate și de sala Cifrului, Doug Frankel închise în urma lui Malko ușa care separa biroul de secretariat. Văzându-le pe cele două încântătoare femei khmere, americanul comentă:

— Sunt sigur că îi informează pe cei de dincolo...

Un walkie-talkie imens era așezat pe birou. Doug i-l întinse lui Malko.

— Să nu-l lăsați niciodată din mână. Este legat în permanență de serviciul de securitate al ambasadei. Și ceilalți două sute de membri sunt conectați. În caz de lovitură de stat, de atac al comuniștilor sau de subversiune, urmați orbește instrucțiunile pe care vi le vor da. Dacă situația se va înrăutăți, vom fi scoși din Pnom Penh de mai multe elicoptere... Codul dumneavoastră este „Stația 46".

Malko se uită la imensul walkie-talkie.

— Vreți să spuneți că trebuie să-l car tot timpul după mine?

— Chiar și atunci când trageți din pipă sau când vă duceți la o târfă, spuse americanul. Acum veniți să vă arăt ceva.

Îl trase pe Malko la fereastră.

— Uitați-vă pe partea cealaltă a bulevardului.

Malko zări un imens gard de sârmă ghimpată, niște clădiri protejate de saci cu nisip, iar din doi în doi metri era montată o mitralieră și baterii întregi de arme așezate la intersecții. Un copil stătea călare pe o țeavă de tun. Toată această desfășurare de forțe era destinată să apere un parc plin de verdeață presărat cu clădiri pe un perimetru de aproximativ patru sute de metri.

— Acesta este Chamcar-Mon. Aici locuiește mareșalul Lon-Nol, împreună cu familia, cu ghicitorii și cu tot anturajul, îl informă Doug Frankel. Și este apărat de Divizia Întâi de Infanterie. (Tăcu, apoi adăugă în șoaptă:) Sper că Shivarol, căpitanul, va ochi bine, altminteri...

În timp ce contempla clădirile presărate prin parcul-fortăreață, Malko se întrebă deodată dacă planul său de eliminare a generalului Krom nu era absolut nebunesc... Cu toate astea, ideea îi plăcuse americanului... Acesta se întoarse la birou.

— Am mai reflectat la această problemă. zise el.

Despături un plan făcut de un arhitect și îl puse pe birou. Era Chamcar-Mon cu toate clădirile lui. Doug Frankel puse arătătorul pe un dreptunghi.

— Aici este locul unde locuiește mareșalul Lon-Nol. Este o vilă în stil colonial cu două etaje. Acoperișul plat a fost consolidat cu pulbere de oțel și o șapă de beton. Majoritatea timpului, mareșalul și-l petrece la parter, dar nu se culcă două nopți la rând în același dormitor. Acum își construiește în parc o clădire care va rezista proiectilelor trase dintr-un tanc B 52. Vila este înconjurată de un gard cu grilaj înalt de opt metri ca să o protejeze de grenade și de rachete... Lon-Nol nu se plimbă niciodată prin parc. De altfel, de când suferă de hemiplegie, se deplasează foarte greu. Practic, nu se mai duce nici până la clădirea care adăpostește Consiliul de Miniștri, cu toate că se află doar la treizeci de metri de vila lui, care este mereu goală... Peste tot sunt amplasate mitraliere și tunuri antiaeriene, însă, cum khmerii roșii nu dispun de aviație, soldații nu prea au ocazia să se antreneze. Ar fi în stare să rateze și un zmeu care plutește la o sută de metri. Un avion care ar veni de la Mekong, zburând la patru sau cinci sute de picioare, ar avea tot timpul să nimerească ținta fără nici un risc.

— Dar mi se pare perfect, spuse Malko. ·

Începu să simtă deja emoția acțiunii. Era un lucru fascinant să-i ataci pe cei mai puternici decât tine. Nu-l simpatiza deloc pe generalul Oung Krom. Și-l imagina ascuns după gardul de sârmă ghimpată și după sacii cu nisip, îmbogățindu-se pe zi ce trece cu ajutoarele aduse de americani, în timp ce săracii mureau de foame...

Dar planul pe care îl gândise nu avea să fie ușor de pus în aplicare. Mai conținea și unele elemente destul de șubrede. Dar cel mai periculos lucru era reacția lui Krom în ceea ce îl privea pe el... Se putea ajunge la o formă extrem de violentă și definitivă...

Doug Frankel își scosese ochelarii și se așezase în fotoliu. Parcă îmbătrânise brusc cu douăzeci de ani. Malko își spuse că noaptea trecută fusese o grea lovitură pentru el... Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, americanul spuse ca pentru sine:

— S-a întors la șase dimineața... Mi-a spus că a prins-o ora stingerii și că a dormit la niște prieteni.

Malko lăsă privirea în pământ.

— Sunteți sigur că vreți să-l alegeți pe acel pilot? Poate să complice lucrurile...

Doug își puse ochelarii și dădu din cap.

— Nu. Liz mi-a făcut atâtea porcării. Acum trebuie să-mi facă un serviciu. Știu cum să-l iau pe căpitanul Shivarol. Are o viață prea plăcută ca să nu vrea să o păstreze. Socrul lui este general, deci nu va merge niciodată pe front. Și are o soție fermecătoare, Maddevi...

— Într-adevăr, este minunată, îl aprobă Malko.

Buzele subțiri ale americanului se strâmbară cu un fel de amărăciune.

— Este mai mult singură. Uch îi spune că se duce pe front și se regulează cu toate târfele din Pnom Penh. Are mașină, bani și timp. Atunci, face și ea la fel. Alaltăseară, credeam că bombardează Oudong, dar el îmi regula nevasta. El știe că Maddevi nu va pune în veci piciorul la „Clubul diplomaților". Acolo sunt doar curve.

Râse cu ferocitate.

— De data asta va pleca pe front. Îi voi face o ofertă pe care nu o va putea refuza. Lăsați-mă să vorbesc cu el. Ca să-l ajut să se hotărască, îi voi face un mic dar. Vreo două camioane pline cu obuze de calibrul 105 pe care o să le vândă

celorlalţi cu opt milioane de rieli de camion. Este o nadă bună, nu-i aşa?

Malko avu senzaţia că nu a auzit bine.

— O să le livraţi khmerilor roşii obuze de calibrul 105?

Şeful centralei aprobă din cap.

— Asta nu va schimba cu nimic situaţia... Douăzeci şi cinci la sută din tot ce dăm noi va trece în tabăra cealaltă. De ce credeţi că toate convoaiele din Saigon se întorc la Mekong fără să sară unul în aer? Pentru că noi le-am dat nouăzeci de tunuri de 105 trupelor guvernamentale. Ceilalţi, le-au „şterpelit" în mod oficial patruzeci şi şapte. În realitate, există mereu câte o înţelegere... Alaltăieri, am descoperit că un post din apropiere de Kampot a fost aprovizionat de un convoi de cincisprezece camioane. Un post cu treizeci de soldaţi... Dar ei aveau nevoie doar de două. Restul camioanelor mergeau la ceilalţi. Cu două camioane în plus sau în minus, tot nu se schimbă mare lucru. Am aflat că, deja, khmerii roşii au recuperat şase mii de obuze de calibrul 105...

Malko rămase tăcut. Războiul acesta era foarte ciudat... CIA îi aproviziona pe khmerii roşii, deşi ştia că nu făcea bine. Dacă Congresul ar afla acest lucru, risca să facă mai multe infarcturi la rând.

— Nu se poate face nimic? întrebă Malko.

— Nimic, răspunse Doug Frankel. Puteţi să mă credeţi pe cuvânt. Sunt în sud-estul Asiei de douăzeci şi doi de ani. I-am văzut pe rând pe chinezii din Kuomintang, pe vietnamezi, pe laoţieni şi pe cambodgieni vânzându-şi armele duşmanilor. Singura diferenţă este că acum o ştim... Când un general vine la mine şi îmi cere bani pentru cei patru sute de soldaţi ai săi, eu îi dau. Dar i-am spus: „Bine. Uite, pentru cei patru sute de tipi. Dar vreau ca din ei, două sute să să halească într-adevăr." Este limbajul pe care îl înţelege, căci din cei patru sute, o sută au murit, dar el continuă să le mănânce solda, iar alţi o sută conduc triciclurile prin Pnom Penh, dându-i şase mii de rieli pe lună ca să-şi apere pielea... În toată ţara lucrurile merg astfel şi toată lumea o ştie. Nu este un lucru neobişnuit să propui oricui orice.

Epuizat de căldură şi de atâta vorbit, americanul tăcu. Malko începea să creadă că în ţara asta plină de ţicniţi, planul său era şi el absolut dement.

— Bine. Pentru moment, avem nevoie de un pilot, de un avion, de bombe şi de un contact în tabăra adversă. Plus trei „urşi-spălători"...

— Vom obţine toate astea, zise Doug Frankel, chiar dacă va trebui să le răsucim un pic mâinile.

— Chiar credeţi că Shivarol va accepta să bombardeze Chamcar-Mon? îl întrebă Malko. Îşi blochează toate căile de acces.

Americanul zâmbi puţin cam răutăcios.

— Nu neapărat. Depinde de felul în care îi sunt prezentate lucrurile... Va fi cu siguranţă încântat să devină şeful flotei aeriene a viitorului guvern... Şi nu îl văd decât pe el în stare să ne facă rost de un T 28 aparţinând armatei cambodgiene.

Malko se ridică. Era ora pentru odihnă. Mai resimţea şi acum decalajul de fus orar. Doug Frankel îi întinse imensul talkie-walkie.

— Nu uitaţi să-l luaţi nici la piscina de la hotel. Oricum, cei interesaţi ştiu deja cine sunteţi. Nu păreţi omul care să se ocupe de refugiaţi.

— Dar ce par a fi? îl întrebă Malko ofensat.

Americanul se uită în ochii lui aurii cu o ironie rece.

— Să ucideţi sau să fiţi ucis, răspunse Doug Frankel.

Capitolul V

Monivanh se cufundă cu voluptate în apa aproape rece din cadă. Numai capul îi ieșea din spuma albă și abundentă. Amanții ei străini îi deschiseseră gustul pentru acest rafinament rar întâlnit la Pnom Penh. Chinezoaica închise ochii încercând să distingă tunurile care bubuiau în depărtare, zgomotul lor amestecându-se cu cel al circulației de pe drumul spre aeroportul Pochentrong... Distinse câteva obuze de o sută cinci dinspre Oudong. Avea o percepție extraordinară a distanțelor. Prin simplul fapt că asculta, putea să știe dacă frontul avansase sau se retrăsese...

Ușa băii era deschisă și putea vedea ferestrele dormitorului care dădeau direct în grădina vilei părinților ei. Acum erau plecați la Singapore cu afaceri. Chinezii credeau în victoria khmerilor roșii și își luau anumite măsuri de prevedere.

Bucătarul plecase la piață, iar liniștea se așternuse în casă. Monivanh profita din plin de singurătate. Îi plăcea la nebunie această vilă imensă, izolată pe un drumeag perpendicular pe șoseaua spre aeroport. Zgomotul circulației ajungea până la ea. Erau din ce în ce mai multe vehicule. Deși era război, la Pnom Penh nu existau restricții. Cambodgienii se descurcau întotdeauna. Monivanh trase spre ea un balon mare de spumă și îl înțepă cu degetele. Baia o relaxa. Scoase din apă piciorul stâng, îl ridică și îl examină. Pe coapsă avea o vânătaie enormă.

Noaptea trecută, după ce plecase de la Malko, îl găsise pe cameraman. Fumaseră ganscha până la șase dimineața, iar ochii li se înroșiseră atât de tare din cauza drogului, încât nu au mai putut distinge nici un lucru din încăpere. Atunci, cameramanul o posedase cu o brutalitate neașteptată chiar pe rogojina pe care fumaseră, turtind-o și chinuind-o. El terminase

foarte repede, nelăsându-i şi ei timp să savureze plăcerea, însă îi fusese recunoscătoare neamţului fiindcă o dorise cu atâta patimă. Trebuie să fi suferit o frică atroce pe front în ziua aceea. De fapt, era singurul lucru care reuşea să-i trezească simţurile adormite, în afară de consumul regulat de ganscha. O dată, pe front, când ea mergea în urma lui, îşi dăduse seama că nici măcar nu auzea gloanţele care îi şuierau pe la ureche... Atunci, Monivanh se gândi cu tristeţe că, într-o bună zi, va muri astfel, fără să audă obuzul care îl va sfârteca. Dar aşa e viaţa. În Cambodgia oamenii mureau cu uşurinţă.

Chinezoaica era fatalistă. Câteodată, ea se ducea pe front din plăcere, doar ca să-şi conducă un amant, corespondent de război. O forţă obscură căreia nu-i putea reziasta o împingea către europeni, către acei străini care îşi riscau viaţa în ţara ei de adopţie. Încorsetată de nişte părinţi xenofobi şi conservatori, Monivanh îşi suplinea nevoia de afecţiune îndrăgostindu-se rând pe rând de toţi acei masculi slăbănogi şi hămesiţi. care îşi riscau viaţa pentru treizeci de dolari pe săptămână. Din pudoare, ea nu le cerea nici un ban, decât atunci când nu avea încotro, deoarece părinţii ei îi tăiaseră toate resursele, doar-doar se va întoarce la Singapore... Aşa încât, se gândise să-şi valorifice favorurile.

Climatizorul începuse să răcorească mai puţin, apoi rămase brusc în pană. Asta se întâmpla de zeci de ori pe zi. Zgomotul circulaţiei se auzea mai clar. Ferestrele dinspre grădină zăngăniră. Ea se ridică din spumă şi orientă uşurel oglinda de deasupra chiuvetei în aşa fel încât să vadă camera de alături. Apoi, la fel de lent, se lăsă în spumă până la gât, fără să-şi ia privirea din oglindă, cu faţa crispată şi ochii nemişcaţi ca o şopârlă. Îl pândea pe bărbatul care străbătea încăperea fără zgomot.

Avea o figură banală, rotundă, de tânăr şi purta uniforma verzuie de militar. Era desculţ şi avea în jurul capului banderola roşie a trupelor de elită. La gât purta un fular cumpărat de la un preot budist de la pagodă. Ţinea cu ambele mâini, îndreptat în faţă, un AK 47 fabricat în China, cu baioneta lungă şi subţire şi încărcătorul curbat, gata să tragă.

Se îndrepta direct spre baie. Monivanh simţi imediat că nu era un soldat dezertor de care Pnom Penh-ul era plin. Trecuse pe lângă pantalonii ei aşezaţi pe un scaun, dar nici măcar nu scotoci prin buzunare. Bărbatul venise special să o ucidă fie înjunghiind-o, fie împuşcând-o de aproape.

Mai avea de parcurs doar cinci metri până să ajungă în baie. Nu se grăbea, prin urmare, se informase mai înainte. Știa clar că bucătarul pleca la cumpărături în fiecare zi la aceeași oră. Monivanh simți o ciudată senzație de detașare, de parcă nu ar fi fost ea în cauză. Ea îl studie pe ucigaș. Transpira, iar mușchii pieptului se vedeau prin cămașa descheiată. Și el se temea, căci nu era un ucigaș de profesie, ci un biet om care acceptase acest lucru pentru câteva mii de rieli.

Din instinct, se cufundă în cadă până la bărbie, de parcă spuma ar fi putut să o apere. Toți mușchii erau încordați și nu slăbea o clipă ușa din priviri.

* * *

Ucigașul intră repede pe ușă și se opri chiar lângă cadă. Rămăsese blocat când dădu de ochii negri ai lui Monivanh. Timp de câteva secunde, se pierdu, înnebunit. Se așteptase să audă țipete, la gesturi de apărare, la groaza din ochi, nicidecum la această privire neagră, de gheață, fixă și netulburată. Capul ei ieșit din spumă îl surprindea. Monivanh stătea atât de nemișcată încât părea moartă. Îl privea fix pe bărbat, fără să-l slăbească o clipă și nu scotea un sunet. Acesta respira adânc, încercând să câștige teren. Era un lucru prostesc fiindcă avea în mână o armă ucigașă cu care putea să o ciuruiască sau să o înjunghie cu baioneta. Dar trebuia să se gândească puțin. I se spusese să o omoare cât mai discret posibil.

Bineînțeles că era posibil. Nu crezuse nici o clipă că avea să-și găsească victima atât de dezarmată și la bunul său plac. Dădu afară tot aerul din piept și fixă cu privirea gâtul femeii. Exact în locul unde avea să-i înfigă baioneta. Se răsuci ca să se așeze în poziția cea mai convenabilă, ridică arma și slăbi puțin degetul de pe trăgaci. Acum nu îi mai era frică și nu se mai grăbea.

O fracțiune de secundă mai târziu, Monivanh scoase mâna din apă și se întinse după un obiect negru. Întinse rapid brațul ca și cum ar fi vrut să-l lovească pe ucigaș. Însă el nu mai apucă să se ferească. Se auzi o împușcătură asurzitoare. Fața i se schimonosi și se prăbuși. Un jet de sânge țâșni din buza superioară sfârtecată. Glonțul din Colt-ul 45 îi străbătu bolta palatină, creirul, îi zdrobi câteva vertebre cervicale, apoi ieși prin ceafă și se înfipse în perete... Cel de-al doilea glonț îl nimeri în gât, iar al treilea îi intră în umăr, dar omul murise deja.

Cu ochii larg deschiși și împins înapoi de violența impactelor, scăpă din mână arma AK 47 care căzu pe mozaic. El alunecă de-a lungul peretelui, avu câteva spasme, urină pe el, apoi rămase nemișcat.

Monivanh rămase câteva clipe cu arma grea în mână ațintită asupra ucigașului, apoi o lăsă jos. Mirosul acru al prafului de pușcă îi înțepa nările, iar urechile îi mai țiuiau încă din cauza împușcăturilor. Își încordă auzul, dar nu distinse nici un zgomot alarmant. Focurile de armă nu fuseseră auzite. În Pnom Penh, soldații trăgeau mereu la întâmplare... Precaută, ea luă de jos Colt-ul și îl scufundă iar în cadă.

După aceea se relaxă și începu să tremure. O dureau toți mușchii de atâta încordare. Știa că are la dispoziție doar o secundă ca să acționeze... Ea nu făcea baie fără armă din cauza lui Phuong. Era chestie de intuiție. Știa că Phuong lucra pentru generalul Krom și că acesta îi declarase război lui Douglas Frankel. Prin urmare, și aliaților acestuia. În Asia, începeau să-i atace mai întâi pe cei slabi.

Oftă. În baie se auzea doar fâșâitul baloanelor de spumă și picăturile de sânge care se mai prelingeau încă din carotida ucigașului. Colt-ul 45 era într-adevăr o armă extraordinară. Putea să stea în apă o zi întreagă și tot funcționa... Pe acesta dăduse doar cincizeci de dolari.

Se afundă iarăși cu voluptate în spumă, fericită că trăia. Aruncă o privire spre cadavrul ghemuit în colț. Era un om mort cum văzuse cu sutele. Oricum arăta mai bine decât victimele ultimului bombardament, care fuseseră desfigurate de un obuz de calibrul 105.

Timp de câteva minute, ea se lăfăi în spumă, își frecă trupul cu buretele, își spălă pletele negre și lungi. Era sigură că nu mai venea nimeni. Apoi ieși din cadă, se șterse cu un prosop, se duse în cameră și se îmbrăcă. După aceea se ocupă de mort, cotrobăindu-l prin buzunare. Dar, după cum se așteptase, acesta nu avea decât câțiva rieli, o brichetă și un pachet de țigări. Nu găsise nici un indiciu care să o ducă la persoana ce îl trimisese.

Chinezoaica luă de jos arma AK 47 și o examină. Se găsea într-o stare proastă, era ruginită, iar patul din lemn era mucegăit din cauza umezelii. Lemnul crăpase până aproape de mânerul care permitea ca arma să fie folosită ca un pistol-mitralieră. Semăna cu AK 47 pe care o luase în ajun generalul

Krom de lângă cadavrul khmerului roşu căruia îi scosese ficatul.

Dintr-o dată, Monivanh nu se mai simţi în apele ei. Generalul Krom era extrem de puternic. Dar mai cu seamă, prudent. Folosindu-se de arma furată de la mort, ar fi putut să facă să pară un atentat din partea comuniştilor. Chinezoaica se gândi că ar trebui să afle şi Doug Frankel.

O luă şi o înfăşură într-o cârpă mai mare, apoi scoase Colt-ul din apă, îl şterse şi îl încărcă din nou. Îl băgă sub scaunul vechiului Austin 1 300 şi puse AK 47 pe bancheta din spate.

Declarase război. Monivanh îşi spuse că străinul blond avea tot interesul să-şi ducă planul cât mai repede la bun sfârşit. Altminteri, va fi următoarea victimă pe lista generalului Krom.

* * *

— Nu arată prea bine, îţi dau opt mii de rieli pe ea.

Monivanh protestă cu voce ascuţită. Armele chinezeşti aveau mai multă căutare decât cele americane, din cauză că erau mai robuste. Iar patul putea fi reparat uşor.

— Cincisprezece mii, ceru ea.

— Douăsprezece, îi oferi spălătoreasa cu voce ascuţită.

Se mai tocmiră puţin aşa, de formă, apoi cambodgiana numără două teancuri de bancnote de cinci sute de rieli, apoi mai scoase altele cu părere de rău din al treilea teanc. Monivanh le băgă în buzunar şi regretă că mortul nu avusese şi încălţări. Pantofii se vindeau mai bine decât armele.

Spălătoreasa luă arma AK 47 şi o ascunse sub un teanc de cearceafuri murdare. Era dotată şi cu obuze, şi cu lăzi pline cu muniţie. Monivanh ieşi, îmbrânci puştiul care se încăpăţâna să-i şteargă parbrizul, apoi se îndreptă spre postul de poliţie. Trebuia să declare moartea „vagabondului" şi nu pierdea decât câteva minute. Pentru Colt, avea un permis legal valabil un an de zile, pe care îl cumpărase cu cincizeci de mii de rieli. Apoi se ducea la Doug Frankel.

* * *

Monivanh apăru lângă Malko surâzătoare, tăcută şi ţeapănă ca un soldat de plumb. Era bucuros că o vede. Piscina de la

hotelul *Pnom* era aproape pustie, cu excepţia câtorva eleve de liceu care îi aşteptau pe piloţi sau pe fotoreporterii de război. Un grup de hippie se bronza la soare, pe iarbă. Peisajul era idilic. Se aflau departe de război.

— Vrei să bei ceva? o întrebă Malko.

Monivanh se aşează pe iarbă la picioarele lui.

— Un Pepsi.

Pusese pe masă walkie-talkie pe care i-l dăduse Frankel, alături de paharul cu votcă. Chinezoaica aşteptă să plece chelnerul care îi adusese Pepsi-Cola, apoi întrebă:

— L-ai văzut pe „Moon-Face"?

— Moon-Face?

Monivanh râse.

— Pe domnul Frankel.

— Soseşte imediat aici. De ce?

Zâmbetul de pe faţa chinezoaicei dispăru pe dată.

— Generalul Krom, *number ten*. A încercat să mă ucidă.

Malko simţi cum îi zvâcneşte inima.

— Ce s-a întâmplat?

Monivanh râse stânjenită şi lăsă privirea în pământ.

— Eu omorât pe el.

Era la fel de liniştită de parcă ar fi strivit o ploşniţă. Malko începu să aibă mai mult respect pentru acest capăt îndepărtat al Chinei.

— Povesteşte-mi, spuse el pe un ton mai familiar.

Ea începu relatarea în ciudatul amestec de franceză şi engleză din care lipseau toate articolele. Râse când îi povesti despre arma AK 47 pe care o vânduse. Ea îl privea pe Malko cu ochi mari, veseli, ca şi cum îi spunea un banc...

Cameramanul mătăhălos ieşi din bungalou şi trecu pe lângă ei, făcându-i lui Malko un semn cu capul. Se duse mai încolo şi se întinse într-un nor de ganscha. Când îşi aduse aminte ce îi făcuse în urmă cu câteva ore, Monivanh simţi o furnicătură în stomac.

— Oung Krom *number ten*, repetă ea. Tu trebuie omori pe el.

Monivanh vedea lucrurile într-un mod puţin cam simplist.

— Există şi alte mijloace de a-l elimina, spuse Malko.

Chinezoaica scuturâ capul neîncrezătoare. Se ridică brusc şi plecă în fugă spre o fată care se apropia. Se îmbrăţişară, iar Malko o recunoscu pe Ti-Nam, vietnameza pe care o întâlnise

la petrecerea malaiezului. În pantaloni și cu părul strâns, părea o puștoaică de cincisprezece ani. Ea veni la el, se aplecă și îl sărută.

— Ce mai faci?

Parcă se cunoșteau de când lumea. Este adevărat că tangoul cambodgian pe care îl dansaseră împreună îi lăsase lui Malko o amintire fierbinte.

Mesele din jurul piscinei începură să se ocupe. Malko rumega ceea ce aflase de la chinezoaică. Atacând-o pe Monivanh, generalul Krom îi trimitea un avertisment foarte clar și extrem de feroce. Când era mai adâncit în gânduri, zări o siluetă care stătea în fața lui în lumină și o voce melodioasă îl smulse din meditație.

— V-ați părăsit refugiații?

Malko se ridică. Maddevi Shivarol avea un taior roz strâns pe ea, părul lung și negru îi cădea pe umeri, era foarte machiată și o lucire nedefinită în ochii migdalați.

— Pot să mă așez? îl întrebă ea.

El îi oferi un fotoliu din plastic. Tânăra puse picior peste picior și își aprinse o țigară. Malko nu se putu abține să nu o revadă în minte cum era violată cu sălbăticie de diplomatul malaiez, urlând de durere și de neplăcere. Văzându-i privirea fixată asupra lui, Malko își dădu seama că bărbații nu o dezgustau după ceea ce pățise.

— Ce surpriză! spuse el.

Maddevi Shivarol făcu o mutriță încântătoare.

— Of, soțul meu este pe front. Mă plictisesc singură. Vila noastră este foarte aproape. Am venit să te invit la un ceai.

La un ceai sau la ea? Malko încercă să-i citească gândurile în ochii negri.

— Am întâlnire cu Douglas Frankel, îi explică el.

— Anunțați-l.

El stătu pe gânduri, apoi luă aparatul de emisie-recepție și îl activă.

— Stația zero, chem stația 12. Urgent.

Vocea clară a dispecerului se auzi în receptor:

— Am înțeles. Chem stația 12.

Câteva clipe se auzi numai un zgomot de fond și clipocitul apei din piscină. Apoi vocea dispecerului anunță:

— Stația 46, aici stația zero. Am pierdut legătura cu stația 12.

Malko uită pentru o clipă de prezența apetisantă a lui Maddevi Shivarol. Ce i se întâmplase lui Doug Frankel? Își aminti cum îi explica că nu se desparte *niciodată* de aparatul lui de emisie-recepție.

Capitolul VI

Douglas Frankel înjură călcând frâna micuței Honda Z. Bulevardul 9 Tola era blocat de un triciclu. Trei cambodgiene micuțe care stăteau înghesuite pe scaunul îngust izbucniră în râs când îi văzură mutra americanului furios. Un val de scutere și de vehicule dispăreau prin locul strâmt, venind de pe străduța perpendiculară pe bulevard, împiedicându-l pe Frankel să ocolească obstacolul.

Era furios și începea să-și piardă răbdarea. Micuța Honda albă împrumutată se afla în rodaj și se târâia cu patruzeci de kilometri la oră. Dar trecea neobservată față de mașina Fury care avea și șofer. În după-amiaza asta, voia să fie singur. Își șterse fruntea. Buzele dispăruseră de tot din cauza urii și încordării. Cămașa i se lipise de corp din cauza transpirației. Mâinile îi alunecau pe volan, iar triciclul se puse în sfârșit în mișcare și astfel reuși să treacă. Mașina albă marca Triumph pe care o urmărea dispăruse de mult. Acceleră cât putu de tare.

O ajunse la intersecția cu Bulevardul 19 Martie 1970, exact când aceasta ocolea imensul monument ridicat în cinstea prințului Sihanouk. Micul Triumph mergea ca melcul în spatele camioanelor militare. Doug Frankel se strecură după un triciclu și zări coama de păr castaniu a femeii de la volan care flutura în vânt, pentru că mașina era decapotabilă. Ea nu se uitase în urmă nici măcar o dată. Era prima oară când el o urmărea. De data asta nu era în zadar...

O lăsă să ia puțin avans, apoi văzu că semnalizează, virează, taie bulevardul și se oprește în fața unui garaj. El mai merse vreo sută de metri, în speranța că nu l-a observat, apoi se întoarse și își șterse transpirația care i se prelingea în ochi. Triumph-ul staționa în fața garajului gol. Intrigat, americanul

aşteptă câteva minute. Se afla în sudul oraşului, foarte aproape de Chamcar-Mon.

Se copsese de tot în maşină şi coborî, încuie portiera şi o luă pe jos spre garaj, lăsându-şi geanta-diplomat şi wlakie-talkie în Honda. Dacă primea între timp un apel neaşteptat de la Control Center, risca să atragă imediat atenţia asupra prezenţei lui... Momentele pe care avea să le trăiască nu erau chiar cele mai plăcute din viaţa lui...

* * *

Liz Frankel nu era în garaj. O potecă îngustă mergea pe lângă o clădire lungă şi dădea într-un teren viran. Doug o luă pe potecă şi ajunse într-o zonă cu barăci şi cu case în construcţie. Se opri. Unde naiba se dusese?

Ca de obicei, fu înconjurat pe dată de o mulţime de copii. Le zâmbi, se aplecă spre ei şi îi întrebă pe limba lor dacă nu au văzut cumva vreo femeie străină trecând pe aici. Ei râseră încântaţi şi surprinşi fiindcă americanul vorbise pe limba lor, dar nu îi răspunseră. Doug le dădu o sută de rieli şi îi mai întrebă o dată. Un cambodgian micuţ îi arătă râzând o potecă ce şerpuia printre barăcile aflate pe terenul viran.

— Plecat pe-acolo.

Îi mulţumi şi o luă în direcţia indicată. În spatele garajului, zări o adunătură de magherniţe făcute din scânduri şi acoperite cu frunze. Nişte porci mici şi negri mişunau peste tot. Americanul înaintă şi privi în jur. Era stupefiat. Puştii îl urmau ceva mai departe, veseli şi curioşi. Se aplecă din nou spre o fetiţă care îl despăduchea pe un băieţel în pielea goală. Doug o întrebă şi pe ea. Fetiţa întinse braţul.

— Acolo, la domnul astrolog.

Ea îi arăta o casă din lemn construită pe piloni, chiar la marginea terenului viran, lângă un mărăciniş, cam la douăzeci de metri depărtare.

Nedumerit, Doug îi mulţumi. Examină baraca. Semăna cu toate casele cambodgiene, construite pe piloni lungi din lemn. Se intra pe o scară exterioară. Distinse la bază intrarea în adăpostul antirachete săpat în pământ. Măsură de prevedere foarte bună după bombardamentele comuniştilor de februarie.

Doug Frankel o înconjură, păstrând totuşi distanţa. Dar nu văzu nimic pentru că ferestrele erau prea sus. La vreo zece metri, zări deodată un copac. Fără să-şi facă griji din cauza copiilor, el se apropie şi se cocoţă pe prima creangă mai groasă. Nu dădea atenţie glumelor nesărate ale puştilor. Le răspunse şi el pe limba lor, iar aceştia râseră şi mai cu poftă. Dar sufletul lui era îngheţat. Călare pe creangă, examină ferestrele ferecate cu bare din oţel ale astrologului. Îi trebui ceva timp până să se obişnuiască cu întunericul din încăpere. Inima îi bătea cu putere în piept şi simţi că îl ia cu leşin. Apoi, coborî din copac, alungă copiii care îi cereau să se urce din nou şi se îndreptă spre casa pe piloni.

Ghemul pe care îl simţea în stomac dispăru pe dată. Avea în suflet un soi de bucurie amară. Voia să le arate celor din Companie care îl disprețuiau în sinea lor că nu era un om terminat. Chiar cu riscul de a-şi da sufletul.

Urcă fără zgomot scara din lemn şi se opri în micuţa verandă plină de coşuri şi cercetă uşa încuiată. Răsuci uşor mânerul, dar nu se deschise. Se dădu înapoi, îşi luă avânt şi se repezi în uşă.

* * *

Încuietoarea cedă numaidecât, iar Doug se pomeni în mijlocul încăperii. Se dezechilibră şi se lovi de o mobilă, dar se ridică ţinând în mână un revolver Smith &Wesson 357 Magnum. Arma era întotdeauna ascunsă într-o teacă lipită de pulpa piciorului. De fapt, era singura metodă ca să o păstreze într-o ţară unde nu se purtau niciodată sacouri.

Perechea înlănţuită nu avu timp să se despartă. Pe pat în patru labe, nevasta lui era întoarsă cu spatele la el. Se gândi că într-adevăr avea şoldurile mari. Bărbatul care o satisfăcea, îngenuncheat în spatele ei, era un asiatic slăbuţ şi foarte brunet. Când îl zări, îşi luă mâinile de pe şoldurile femeii şi se repezi spre scaunul unde erau hainele.

Doug Frankel îi dădu un şut scaunului care căzu. Tocul unui Colt 45 alunecă sub pat. Cu furie, americanul strivi cu călcâiul mâna care se întinsese după armă. Întoarse privirea către pat în clipa în care femeia se întorcea, cu chipul schimonosit de groază.

Îi văzu gura cu buzele umede și umflate de pupături, cearcănele negre de sub ochi și părul ciufulit. Ochii lui Liz Frankel jucară în cap și se întunecară. Trăsăturile se încordară, bărbia se lăsă în jos și zise cu voce tare și plină de ură, dar cu o urmă de teamă:

— Ce vrei?

Cu revolverul îndreptat spre pat, Doug Frankel o examina în tăcere. Corpul cu șolduri mari și coapse groase care se subțiau mai jos, pieptul care se păstrase la fel de tare ca în ziua când se cunoscuseră și minunatul ei păr castaniu care îi cădea în cascadă pe umeri. Privirea se opri la pântecele bombat și se gândi la toți bărbații care o avuseseră, la toate țipetele de plăcere pe care nu le auzise el și la toți aceia care juisaseră urlând în trupul nevestei lui. Chiar și la bărbatul care își freca mâna strivită, stând aplecat pe marginea patului.

Durerea din sufletul americanului era atât de mare, încât îi venea să urle. Parcă ar fi fost o fiară care îi sfâșia pieptul, îi devasta creierul, lăsând o urmă dureroasă și de neuitat. Nu ar fi reușit să o vindece un milion de pipe cu opiu. Degetul se încordă fără să vrea pe trăgaciul revolverului îndreptat spre soția lui.

— Doug!

Își recăpătase blândețea din vocea de fetiță. Dar el își reveni repede și lăsă pistolul în jos, apoi zise:

— Îmbracă-te și pleacă repede!

Ea nu se clinti.

— Doug, nu vreau să...

— Ți-am spus să te îmbraci, repetă el. Nu îți fie teamă. Nu îi fac nimic. Hai mai repede!

Zăpușeala din cămăruță parcă îi apăsa umerii. Tavanul era prea scund și nu avea aer condiționat, ci doar un ventilator mai mare. Liz Frankel se ridică, luă de jos slipul negru, îl puse repede și apoi își trase rochia pe ea. Treptat-treptat, revenea la gesturile obișnuite. Deschise geanta și scoase un pieptene.

— Te aranjezi mai târziu, zise Doug răstindu-se.

Ea îl fixă cu o privire plină de ură în ochii săi negri.

— E o tâmpenie că ne-ai urmărit ca un puști. Știi foarte bine că...

Ea își recăpătă sângele rece. Dar imediat, bărbatul care ședea pe pat se uită la american.

— Domnule Frankel, eu...

— Taci din gură, că te omor, i-o tăie Doug în cambodgiană.

Liz nu înțelegea această limbă. Bărbatul ei o luă de braț și o împinse spre ușa deschisă.

— Du-te!

Se atinseră. Timp de o fracțiune de secundă, el o dori, dar plăcerea îi pieri pe dată, când îl năpădiră amintirile urâte... El privi cum se îndepărtează cu șoldurile somptuoase, zicându-și că nu mai făcuse dragoste cu ea de un an și că, probabil, nu va mai face niciodată. Ea nu-l dorea niciodată.

Închise ușa în urma ei, o blocă cu o bancă și se uită pe fereastră să vadă dacă nevastă-sa plecase. După aceea, se întoarse spre bărbatul care ședea pe pat și zise cu voce tăioasă:

— Trebuie să discutăm, căpitane Shivarol.

Cambodgianul ridică spre el o privire speriată și uimită totodată. Știa că Doug Frankel aflase de câteva săptămâni de aventura lui cu nevastă-sa. Oare ce ascundea venirea asta neașteptată a lui?

— Domnule Frankel, începu el, nu înțeleg...

Doug înaintă spre el cu pași repezi și îi arse una peste nas cu revolverul greu.

— Nu pricepi că o regulezi pe nevastă-mea, jogodie!

Ținând ambele mâini la nas, căpitanul Shivarol se străduia să nu cedeze presiunilor americanului. Își repeta întruna că acesta nu venise să-l omoare. Era numai un moment neplăcut pe care trebuia să-l depășească... Durerea cartilajului strivit îi ajungea până în creier. Îi curgeau lacrimile și nu le putea opri. Dar cel mai rău era că rămăsese gol-pușcă. Întinse o mână ca să-și ia pantalonii, dar fu oprit de o lovitură de pistol.

— Rămâi așa cum ești, mormăi Doug Frankel. Adineauri te simțeai foarte bine... Bagă bine la cap ceea ce îți voi spune...

Doug Frankel se proțăpi în fața cambodgianului cu arma îndreptată spre el.

— Am nevoie de un pilot și de un avion T 28, pentru o misiune care nu va dura mai mult de două ore. Dacă accepți, te îmbraci și te cari fără să mai discutăm nimic. Dacă nu, îți sfărâm țeasta chiar aici.

Căpitanul Shivarol crezu că nu a auzit bine. Se uită la american înnebunit.

— Un T 28! Dar ce vreţi să faceţi cu el?

— Un T 28 şi bombe, adăugă Doug Frankel. Tu comanzi o escadrilă de T 28, nu-i aşa?

Shivarol înghiţi în sec şi zise:

— Da, însă...

— Bine, înseamnă că eşti în stare să arunci o bombă acolo unde îţi voi spune.

Căpitanul Shivarol încercă cu disperare să înţeleagă. Îi crăpa capul întrebându-se dacă nu cumva toată această înscenare nu era o capcană diabolică. Se hotărî să facă pe prostul.

— Pentru misiunile speciale, am nevoie de un ordin de la preşedinţie... De ce...

— Du-te dracu', mormăi Frankel.

Înfipse cu brutalitate ţeava revolverului în gâtul căpitanului Shivarol turtindu-i traheea şi ridică piedica.

Cambodgianul îşi rotea ochii în orbite înnebunit. Căută privirea americanului, dar nu văzu decât un fulger de ură şi fu sigur că îl va omorî. Iar el nu voia să moară.

— Aşteptaţi! oftă acesta. S-ar putea să...

Dar apăsarea nu slăbi deloc gâtul căpitanului.

— Eşti de acord să faci rost de un T 28 şi de bombe, apoi să te duci să le lansezi unde îţi voi spune eu?

— Voi încerca, murmură Shivarol dintr-o suflare.

Ca şi cum nu s-ar fi hotărât încă, Doug Frankel mai ţinu lipit de gât revolverul, apoi îl retrase. Mai avea de parcurs un drum lung. Shivarol era un aliat demn de încredere ca şi o cobră. Totul era să-l ţină bine în frâu.

— Îmbracă-te.

Căpitanul Shivarol îşi aruncă hainele pe el. Acum semăna şi el a om. Doug Frankel îl păndea, ameninţându-l întruna cu arma. Trebuia să pară agresiv. Ştia că Shivarol nu era ca majoritatea cambodgienilor, ci era un laş. Frica era de acum încolo motorul lui principal.

— Mă doare tare de tot, oftă căpitanul Shivarol, tamponându-şi nasul care se umflase.

— Dacă nu faci exact ce îţi spun, te va durea şi mai tare, îl ameninţă americanul. Pentru că o să-ţi trag un glonţ în ouţe. După ce îţi voi da toate detaliile, vreau să decolezi imediat de la Pochentrong cu patru bombe de 250 de kilograme, prinse sub aripile aparatului. Apoi le vei arunca deasupra clădirii în care se ţine consiliul de miniştri în Chamcar-Mon. După aceea, aterizezi în locul stabilit dinainte. Eu voi fi acolo ca să te duc la ambasadă în mod foarte discret, până când se vor linişti treburile. După asta, voi face toate demersurile ca noul guvern să te numească comandantul aviaţiei cambodgiene şi să fii avansat la gradul de general...

Tăcerea căpitanului Uch Shivarol, care era de-a dreptul îngrozit, se prelungi câteva secunde. Îşi şterse fruntea şi îşi pipăi cu grijă nasul umflat. Nu avea curajul să-l privească pe Doug în ochi.

— Este... imposibil, bâigui el.

Buzele subţiri ale americanului dispărură complet.

— Atunci, te duci chiar acum.

Shivarol făcu un pas înapoi bâlbâindu-se. Acum o ura pe Liz Frankel. Din cauza ei se afla acum în mocirla asta.

— Nu sunt sigur că bombele vor cădea chiar pe clădirea indicată, murmură el. Eu... eu nu am antrenament. Vă jur. Dacă dau greş, nu mă voi mai putea întoarce la Pnom Penh. Am soţie şi copii... Viaţa mea e aici...

Vedea în gând acoperişul plat al masivei construcţii albe. Bombele de două sute cincizeci de kilograme îl dărâmau cu uşurinţă. Dar cu condiţia să-l nimerească...

Năuc, Shivarol îşi şterse sudoarea care i se prelingea în ochi şi tamponă sângele care îi curgea din nas. Doug Frankel simţea că nu-l minte. Era o chestie la care nu se gândise. Piloţii cambodgieni de pe T 28 erau renumiţi pentru lipsa lor de îndemânare... În operaţiunile pe care le efectuau, nu coborau niciodată mai jos de opt sute de metri ca să arunce bombele... Doar dacă nu aveau un motiv religios. Cambodgienii erau tare ciudaţi. Uneori, dădeau dovadă de o ferocitate extraordinară, alteori, erau mânaţi de un nemărginit respect pentru viaţă, în conformitate cu preceptele budiste. Consilierii militari americani nu reuşiseră niciodată să-i convingă pe cei din aviaţia guvernamentală să folosească înspăimântătoarele mine

antipersonal... Şefii se opuneau acestui lucru ca să nu moară prea multă lume.

Luat prin surprindere, americanul încercă să iasă din impas. Chiar dacă l-ar fi omorât pe loc, tot nu putea face din el un pilot mai priceput. Brusc, păru să se resemneze.

— Foarte bine. Vei face o treabă mai uşoară. Iei bombele cu tine. După aceea, aterizezi într-un loc liniştit. Un teren sau un drum părăsit... Ştiu un astfel de loc pe drumul nr. 4. Acolo vei preda aparatul altcuiva care va termina treaba...

Căpitanul Shivarol era din ce în ce mai îngrijorat.

— Cine va pilota avionul? Şi ce se va întâmpla cu mine?

— Mă voi ocupa eu de tine. Ca în prima versiune. În legătură cu pilotul, nu trebuie să-ţi faci griji...

Între Laos şi Cambodgia se găseau o grămadă de piloţi americani, foşti luptători în Vietnam, capabili să arunce o bombă într-un cerc de zece metri cu ochii închişi.

— Este foarte greu ceea ce îmi cereţi, obiectă Shivarol.

Doug Frankel se înfurie numaidecât. Îl prinse pe firavul cambodgian de pieptarul cămăşii, îl smuci şi îl lipi cu brutalitate de perete. Îi trase un genunchi sub pântece, încât acesta se încovoie. Apoi, americanul îi înfipse pistolul în stomac.

— Încetează cu tâmpeniile, mârâi el, sau te împuşc pe loc. Mor de nerăbdare.

Shivarol simţea mirosul puternic al transpiraţiei americanului. Asta îl speria mai tare decât arma. Nici nu mai ştia pe ce lume se află. El care evitase întotdeauna frontul cu pericolele lui.

— Voi încerca, promise el.

— Nu trebuie să încerci, răcni Douglas. Trebuie s-o faci. Vreau un T 28 pe drumul nr. 4.

— O voi face, cedă în final căpitanul Shivarol.

Doug îi dădu drumul şi se depărtă de el. Era greu efortul, însă trebuia să-l sperie într-un fel. Cambodgianul îşi dădu seama brusc de un lucru.

— Vreţi să aterizez cu bombele? întrebă el îngrozit.

— Fireşte, şuieră Frankel. Doar nu sunt pentru botezul aerului.

— Dar este extrem de periculos, gemu el. Dacă nu aterizez cum trebuie, sau dacă se desprinde vreo bombă...

Doug Frankel simţi că trebuie să fie mai conciliant.

— Ascultă, începu el cu o voce mai blândă, dacă faci tot ceea ce îţi spun, îţi voi face cadou un camion plin cu obuze de 105.

Privirea căpitanului Shivarol se umbri.

— Tot nu înţeleg, protestă el.

Frankel se supără din nou.

— Crezi că sunt prost? Socrul tău a vândut şase mii de obuze de 105 *celorlalţi.* Cu opt milioane de rieli camionul... Cred că ai dispus de legăturile necesare, nu? Să spunem că este prima ta pentru zbor.

Cambodgianul nu mai insistă. Nu avea nici un rost să-i spună interlocutorului său că preţurile crescuseră, iar că un camion valora acum zece milioane de rieli... Dar încă nu îşi revenise.

— Dacă pilotul celălalt nu nimereşte clădirea Consiliului de Miniştri, trupele speciale de poliţie vor fi pe urmele mele.

Doug Frankel îl întrerupse cu un gest scurt.

— Oare l-am rata noi pe preşedintele Diem?

În sud-estul Asiei, CIA avea câteva asasinate la activ. Căpitanul Shivarol nu se putea abţine să nu se gândească ce ar face el cu zece milioane de rieli. Brusc, o dori din nou pe Liz.

— Când vreţi să acţionaţi? îl întrebă el pe un ton mai ferm.

— Cât mai repede, făcu Frankel. Imediat după ce pun la punct a doua parte a operaţiunii. Cel mult într-o săptămână. În cât timp faci rost de un avion?

Shivarol se gândi.

— Patruzeci şi opt de ore.

— Foarte bine. Pleacă tu primul. Dacă îţi vine ideea să-i povesteşti cuiva ce am discutat aici, ştii ce te aşteaptă...

Căpitanul Shivarol nu spuse nimic. Nu era atât de puternic încât să lupte împotriva celor din CIA.

Plecă fără să-i strângă mâna americanului. Acesta puse pistolul în toc şi se aşeză pe pat, adulmecând mirosul nevestei lui. Avea o senzaţie ciudată. Din nou tristeţea se strecură în suflet. Dar o alungă repede, concentrându-se asupra problemei nou apărute. Trebuia să mai găsească un pilot ca să poată realiza planul prinţului Malko. Cineva în care să aibă încredere totală. Prin urmare, un american. Or, toţi americanii din Pnom

Penh erau fie niște canalii perfecte, fie niște țicniți baljini... Se întrevedeau niște negocieri pe cinste.

* * *

Maddevi Shivarol înota cu grație în apa călduță a piscinei de la *Pnom*. În picioare în apă, sprijinindu-se cu coatele de marginea bazinului, Malko pândea aparatul de emisie-recepție. Tot nu primise nici o veste de la Doug Frankel. Dispecerul îl chema din zece în zece minute. Era din ce în ce mai îngrijorat.

Unde să-l caute? Lipsa de activitate îl măcina pe Malko. Scorpia de Maddevi Shivarol îl atinse ca un delfin care se joacă, rămase o fracțiune de secundă lipită de el, apoi se îndepărtă râzând... Îl provoca întruna pe Malko în cele mai nerușinate moduri.

La capătul celălalt al piscinei, furioasă, Monivanh stătea îmbufnată împreună cu Ti-Nam. Maddevi Shivarol ieși din apă și se așeză punând picior peste picior.

— Veniți să beți un ceai cu mine, îl invită ea, cred că domnul Frankel a trebuit să rămână.

Privirea ei spunea totul. Pe Malko îl tenta. Să o reguleze pe cambodgiană sau să se urce pe pereți... Dar nu avu timp să-i răspundă, căci mașina americanului intră în curte. Frankel coborî și se îndreptă cu pași mari către piscină. Malko sări din apă și veni lângă american. Monivanh se ivi tăcută și umilă. Doug se prăbuși în fotoliul doamnei Shivarol.

— Pe unde ați umblat? De ce nu ați răspuns?

Doug Frankel îl strigă pe chelner, apoi spuse:

— Am lucrat. Nu mi-a fost deloc ușor.

Tăcu. Maddevi Shivarol venea spre ei. El se ridică să o salute pe tânăra cambodgiană care îi aruncă americanului o privire plină de răceală. Când îi întinse mâna lui Malko, privirea se încălzi.

— Eu plec. Dacă nu aveți prea multă treabă, măcar veniți să bem un ceai.

Acest „veniți" se adresa în mod vădit numai lui Malko. Dar el o asigură că va face tot posibilul. Doug Frankel o urmări cu privirea pe tânăra care se îndrepta spre cabinele aflate în spatele restaurantului *Cyrene* al cărui meniu nu fusese schimbat din 1945.

— Va avea o mare surpriză când se va întoarce soţul ei. şopti el. Mă întreb ce îi va spune...

— L-aţi văzut? îl întrebă Malko.

Fără să omită nici un amănunt, Doug Frankel îi povesti împrejurările în care îl întâlnise pe căpitanul Shivarol. În timp ce vorbea, apăru Monivanh, tăcută, umilă şi bosumflată. Se aşează pe jos între cei doi. Asculta. Chiar dacă nu vorbea, înţelegea perfect despre ce era vorba.

— Asta e, încheie americanul, suntem în mocirlă pentru că nici unul dintre noi nu ştie să piloteze un amărât de T 28. Şi nu cunosc pe nimeni căruia să-i cerem aşa ceva...

Se lăsă un moment de tăcere. Malko îşi vedea planul năruindu-se. Un chelner îi aduse americanului o limonadă pe care o bău dintr-o suflare. Monivanh se aplecă spre Doug şi îi ciripi ceva în chineză. Americanul fu cât pe ce să înghită paiul. Puse paharul jos, mai palid ca niciodată.

— La dracu'! sâsâi el. I-a venit o idee!

Capitolul VII

— Jigodia de Some Goddam mi-a furat toate prăjiturile!

Cu trăsăturile încordate de furie în fața ușii deschise larg a frigiderului, Hal Davidof nu își putea lua ochii de la rafturile goale. În picioare în mijlocul cămăruței, Malko și Monivanh nu știau cum să reacționeze în fața furiei americanului. Bătuseră la ușa bungaloului în care locuia, situat în parcul *Pnom*, la câteva secunde după ce acesta se întorsese. Trânti ușa frigiderului cu atâta furie, încât fu cât pe ce să dărâme pereții.

Cu ochii lui foarte albaștri, cu nasul ușor coroiat, trăsăturile puternice și părul negru pieptănat pe spate, plăcea cu siguranță femeilor. Monivanh clătină din cap și arătă cu degetul mare în jos.

— Tovarăși, *number ten!*

Ignorându-l pe Malko, Hal Davidof o întrebă răstindu-se:

— Unde este Ti-Nam?

— Ti-Nam vine curând, se bâlbâi Monivanh.

Ea îl arătă pe Malko cu privirea și zâmbi supusă cu șiretenie.

— Tovarășul *number one.*

Tânărul american catadicsi să-i zâmbească.

— *Hi!*

Se vedea că îl credea pe Malko noul amant al lui Monivanh. Fără să se sinchisească de prezența lui, își scoase cămașa și pantalonii și rămase doar în slipul alb murdar. Avea corpul musculos, bine făcut și pielea bronzată. Malko crezu că vrea să facă un duș. Dar se înșelă. Acesta trase pe el un șort, scotoci într-un ungher și scoase o cutie, apoi se întoarse spre Malko.

— Știți să jucați șah?

— Da, puțin.

— Hai să facem o partidă. Îmi place să joc șah ca să mă relaxez. Ah, drace! Era să uit.

Se apucă de păr cu mâinile și trase. Spre marea surpriză a lui Malko, părul se desprinse de cap. Era o perucă. O aruncă într-un colț, apoi umblă prin coama lui de păr mult mai deschis la culoare, scoase o agrafă și scuturâ capul eliberându-l. Imediat se revărsă pe umeri. Văzând figura plină de uimire a lui Malko, tânărul american se simți dator să-i explice:

— Șeful companiei unde lucrez m-a obligat să port chestia asta. Altfel, nu mă lasă să-i pilotez porcăria lui de Dakota. Se pare că pasagerii nu au încredere dacă am părul lung.

Cu pletele care îi treceau de umeri, semăna mai mult cu Iisus decât cu un pilot de linie... Când se întoarse cu spatele la Malko, acesta observă că șortul din pânză era peticit peste tot. Asta nu împiedica pe nimeni să fie pilot în Cambodgia. Ieșiră toți trei din bungalou. Monivanh îl trase pe Malko de braț murmurând:

— Totul e bine, totul e bine.

Dar nu reieșea acest lucru.

— Prietenul tău nu pare prea amabil, observă Malko.

Americanul mergea înaintea lor fără să scoată o vorbă. Monivanh clătină cu seriozitate din cap.

— El foarte bine... Bani... Întreabă la Ti-Nam... 30 000 rieli...

Hal Davidof nu părea să se scalde în bani, iar bungaloul nu era deloc luxos. Obiectul cel mai de preț era un M 16 cu încărcătorul pregătit, care zăcea lângă pat. Dar ăsta nu era un lucru neobișnuit la Pnom Penh. În fața lor, Ti-Nam tocmai ieșea de sub umbrelă și venea grăbită la Hal Davidof. Tânărul schimbă câteva cuvinte cu ea, apoi se instală în partea cealaltă a piscinei. Descumpănită, ea veni lângă Malko și Monivanh.

— Hal este furios! remarcă ea cu tristețe.

— Ce înseamnă povestea asta cu prăjiturelele? o întrebă Malko.

Vietnameza clătină serioasă din cap.

— Aseară, Hal a muncit la prăjiturile lui cu ganscha. Chiar el a făcut coca. Iar prietenii lui le-au furat cât a fost plecat.

Malko se întreba dacă ideea lui Monivanh să-l pună în legătură cu Hal Davidof era bună. Un pilot care făcea negoț cu

ganscha nu inspira prea multă încredere... Malko începea să înţeleagă de ce se strâmbase Doug Frankel atunci când Monivanh îi şoptise numele pilotului hippie.

Acesta discuta aprins cu o namilă blondă tolănită într-un fotoliu şi cu picioarele pe masă, cu cascheta pusă lângă el. Purta o vestă antiglonţ militară direct pe pielea goală. Pantalonii erau de la uniformă. O armă M 16 era agăţată de spătarul fotoliului.

— Credeam că nu mai sunt militari americani în Cambodgia, observă Malko.

— Este australian, îi explică Ti-Nam. Un civil. Îşi petrece vacanţa aici. A cumpărat un M 16, o vestă antiglonţ şi o caschetă. Se duce pe front în fiecare dimineaţă. Nu îi îndrăgeşte pe comunişti şi atunci încearcă să omoare cât mai mulţi. Stă la hotelul...

Neobişnuită vacanţă... Era o idee bună pentru Club-Mediteran. Un safari cu khmerii roşii. În loc să adune scoici, aduceau ficaţi... Australianul îşi goli paharul, se ridică, îşi luă cascheta şi M 16 şi se îndreptă spre peron. Hal Davidof agită şahul spre Malko. Acesta stătu pe gânduri.

Monivanh îl împinse înainte.

— E bine, e bine.

La urma urmei, era doar o partidă de şah.

* * *

Jucându-se distrat cu pumnalul K-Bar, generalul Oung Krom ţierbea de furie. Aflase de o oră că Monivanh scăpase din atentat şi că îl omorâse pe ucigaş. În acelaşi timp, îl făcuse de râs şi pe cel care îl angajase. Oung Krom era nebun de furie la gândul că o femeie îi venise de hac unui soldat înarmat cu un AK 47! Începu să se tragă cu furie de smocul de păr, gata să-l smulgă din rădăcină. Nici măcar melodioasa muzică khmeră care imprima un calm biroului nu reuşea să-l liniştească.

Brusc, înfipse cu putere pumnalul în lemnul biroului, străpungând un dosar gros. Lama rămase acolo înfiptă câţiva centimetri, reflectând chipul plin de ură al generalului Oung Krom.

Stătu nemișcat câteva clipe, apoi apăsă butonul soneriei de pe birou. Soldatul de pază veni imediat. Generalul îi zise doar atât:

— Phuong!

* * *

Hal Davodof înalță capul când simți privirea intensă a lui Malko. Micul șah de buzunar era așezat între ei pe un scăunel.

— E rândul dumneavoastră.

— Știu, spuse Malko. Dar nu îmi stă gândul la joc.

Tânărul american nu schiță nici un gest.

— Aveți probleme?

— Da, răspunse Malko. Cred că puteți să mă ajutați.

— Eu?

Tânărul hippie părea sincer surprins. El ridică sprâncenele și începu să-și scarpine pulpa stângă. În același timp, degetul mare de la picior se zbătea îngrozitor. Scrâșni:

— Sunt cu nervii la pământ... Acum trei luni, am fost împușcat în picior când aterizam la Kampong-Som. Când mă supără piciorul, mă scarpin și mă calmez...

Era din ce în ce mai ciudat. Cu cămașa lui verzuie, găurită toată, Hal părea un „tropical tramp", un hippie asimilat de populația asiatică.

— Monivanh mi-a spus că sunteți pilot la o companie particulară, continuă Malko.

— Particulară pe naiba! Am luptat doi ani în Vietnam pe un F 4. Napalm și rachete. M-am săturat să-i omor pe amărâții ăia de gălbejiți. Aici mă cam plictisesc, dar nu omor pe nimeni... Pilotez o rablă veche. Un DC 3. Asta când am benzină. Aterizez unde vreau și transport orice. Tot ce se poate vinde. Compania este a unui general cambodgian. Face bani frumoși lăsându-i pe khmerii roșii să blocheze un drum... După aceea, el asigură pe calea aerului ajutoarele pentru orașul încercuit. La un preț piperat, se înțelege. Și pe deasupra, mai uită să mă plătească...

Se opri brusc, de parcă ar fi spus prea mult. Lui Malko nu-i scăpa un cuvințel. Din punct de vedere tehnic, Hal Davidof părea omul potrivit. În rest...

Tânărul american scoase din buzunar o pipă pentru haşiş, o aprinse şi începu să fumeze cu voluptate. Mirosul fad al drogului se răspândi imediat în aerul călduţ. Ochii foarte albaştri ai lui Hal se opriră asupra lui Malko.

— Cu ce vă ocupaţi aici?

— Cu refugiaţii, făcu Malko. U.S. Aid.

Hal Davidof plescăi din limbă în semn că a înţeles.

— Bine.

Lui Malko i se păru că acesta îşi pierduse orice interes faţă de el. Se aplecă asupra pieselor de şah... Un fotograf cocoşat de aparate şi plin de praful roşiatic, întors de pe front, se opri lângă ei. Hal se uită la el fără să-i zâmbească.

— Mi-au furat toate prăjiturile, zise el pe un ton supărat...

Acesta clătină din cap cu înţelegere.

— Nu-i frumos. Trebuie să fie o Ti-Ba.

Hal mormăi printre dinţi.

— Ti-Ba, pe naiba!

Prudent, fotograful se îndepărtă în zăngănitul aparatelor. Malko se hotărî să înceapă.

— Am o propunere pentru dumneavoastră. Puteţi să câştigaţi mulţi bani.

Pilotul se uită la el cu indiferenţă, chiar cu puţină ironie.

— Nu. Nu mă interesează. Mulţumesc, dar trăiesc cu ce am.

Se concentră iarăşi asupra tablei de şah. Furios, Malko încercă să-şi ascundă dezamăgirea. Se întoarse şi o zări pe Monivanh care îi surâse încurajator, în timp ce discuta aprins cu Ti-Nam. Hal Davidof ridică privirea.

— Ti-Nam!

Părăsind-o pe Monivanh, vietnameza veni fuguţa, supusă. Acesta îi şopti ceva la ureche. Şi ea îi răspunse la fel. Malko plecă discret de lângă tabla de şah şi veni la Monivanh.

Discuţia dură ceva mai mult. Lui Malko îi părea rău că nu acceptase invitaţia lui Maddevi Shivarol. Îşi pierdea timpul degeaba. Ti-Nam se întoarse la ei. Avu o scurtă discuţie cu Monivanh. Apoi vietnameza îi spuse lui Malko:

— Vom cina toţi patru.

Malko nu vedea la ce îi folosea.

— Nu prea am chef, zise el.

— Hal *number one*, făcu ea cu foarte mare convingere.

Malko preferă să nu răspundă. Auzi vocea ascuțită a lui Ti-Nam.

Ea și Hal Davidof nu păreau să se înțeleagă... Ti-Nam plecă de lângă american și își lipi gura de urechea lui Malko:

— Monivanh a uitat să-ți spună că generalul pentru care lucrează Hal este Oung Krom. Și se poartă oribil cu el.

* * *

Hal Davidof înghițea metodic șuvițele grase și crocante din rața rumenită, de parcă venea direct din Biafra. Învârtea întruna masa ca să se înfrupte din fiecare fel de mâncare. După fiecare înghițitură, mai trăgea câte un fum din țigară. Uitând să mănânce, Ti-Nam golea cu minuțiozitate țigările „Fortune" de tutun și le umplea cu ganscha, apoi i le dădea amantului său. Dar ea nu fuma. Se aplecă veselă spre Malko.

— Ganscha *number one. One dollar, one kilo.*

Asta era adevărata democrație. Opiul la îndemâna poporului.

Ca toate restaurantele bune chinezești, *Thai-San* nu avea un salon comun, ci încăperi mai mici la primul etaj, plăcut aerisite. Firește că serviciul suferea de pe urma stării de necesitate. Începând cu ora opt și jumătate, chelnerii îi îndopaseră ca pe gâște, ca să poată închide la nouă.

Malko îl observa pe Hal Davidof. La fiecare țigară cu ganscha, tânărul hippie se mai relaxa puțin. După ce termină rața rumenită, roti masa și îl întrebă pe Malko pe un ton șugubăț:

— De ce lucrați pentru CIA?

Cel puțin nu-l lua pe ocolite. Malko avu impresia că glumește.

— Eu v-am spus că lucrez pentru U.S. Aid.

— Este același lucru, zise Hal cu veselie. Ca și South-East Asia Air Transport. Au vrut să lucrez pentru ei. Să-i anunț când se fac parașutări la partizani... Foarte periculos.

— Chiar dacă aș lucra pentru CIA, tot nu v-aș spune.

Hal Davidof ridică din umeri.

— Oricum nu mă interesează. E treaba dumitale.

Malko avu iarăşi impresia că începuse prost... Atunci se hotărî să ia taurul de coarne.

— Nu vă interesează o slujbă?

— Nu.

Ochii aurii ai lui Malko îl fixară cu insistenţă pe Hal Davidof.

— Nici măcar dacă i-am crea probleme serioase generalului Oung Krom?

Americanul uită să mai tragă din ţigară. Îl privea fix pe Malko precum un iepure hipnotizat de un şarpe. Ţigara îi arse degetele. O aruncă înjurând şi întrebă:

— Vorbiţi serios?

— Cât se poate de serios, făcu Malko.

Hal Davidof ezită puţin, apoi se întoarse către Ti-Nam.

— Luaţi voi două un triciclu. Ne întâlnim la „Clubul diplomaţilor".

Cele două fete se ridicară fără să protesteze şi ieşiră din restaurant. Erau ascultătoare ca nişte asiatice. Hal Davidof se uită la Malko cu ochii lui albaştri şi reci.

— Bine. Spuneţi-mi ce doriţi.

— Caut pe cineva care ştie să piloteze un T 28, pentru o operaţiune de scurtă durată şi fără riscuri prea mari. Eu fac rost de aparat.

Hal Davidof se lăsă pe spate, îşi aprinse altă ţigară şi zise încântat:

— Ei, un T 28... Vom acţiona departe?

— Nu.

— În Pnom Penh?

— Da.

Hal Davidof semăna cu un jucător de pocher care tocmai a reuşit să facă o chintă regală. Malko îndrăzni să-l întrebe:

— Sunteţi în stare să desprindeţi de pe o şosea un T 28?

Americanul ridică din umeri.

— Nu-i mai greu decât să faci să decoleze o rablă de DC 3 plin cu porci, care se plimbă prin cabină, şi pe deasupra ameninţat de mitralierele comuniştilor.

— În cazul ăsta, cred că putem să ne înţelegem, zise Malko.

Hal fumă ţigara până la capăt fără să mai scoată o vorbă. Apoi păru că se hotărăşte brusc:

— Mai întâi, vreau să vă spun o chestie. Împuţitul ăla de Krom nu m-a plătit de vreo două luni. Nu am nimic personal cu el. Dacă vrea, poate să mă gonească din Cambodgia în cinci minute dacă trâmbiţez. Deci i-am şterpelit şi eu câteva piesuliţe de la un DC 6 de mărfuri pe care îl împarte cu un general vietnamez. E destul ca să nu mai zboare. Când îmi va da gologanii, îi voi da şi eu piesele. Până acum, asta nu l-a deranjat, căci nu a avut benzină pentru efectuarea zborurilor civile. Dar în prezent, are. Şi asta îl scoate din minţi... Am trimis-o pe Ti-Nam la el ca să discute. Dar tot nu vrea să mă plătească. Ba dimpotrivă, a chemat un tip din Saigon ca să mă împuşte. Este un profesionist pe care l-a trimis asociatul lui vietnamez. Aşa că, uitaţi care este propunerea mea: dumneavoastră îi prindeţi pe tipi, iar eu zbor pentru dumneavoastră.

Malko nu se aşteptase la aşa ceva. Hal se aplecă peste masă.

— Fiţi atent că nu e un îngeraş! Vă va împuşca înainte să aveţi timp să spuneţi „pis". Dar eu vreau ca dumneavoastră să-l împuşcaţi... Generalul Krom va înţelege şi îmi va da biştarii...

Malko cercetă privirea albastră care îl fixa. Hal vorbea serios. Simţea că putea să continue sau să renunţe.

— Ne-am înţeles, spuse el.

Malko le ceru iertare strămoşilor lui în gând. El, o alteţă serenisimă autentică, un prinţ, se găsea acum în postura de ucigaş cu simbrie. Hal trase un fum de ganscha ce putea umple tot salonul de elefanţei roz.

— Bine, spuneţi-mi despre ce este vorba. Peste zece minute restaurantul se închide.

Malko îi explică exact ce voia să facă. Lui Hal Davidof îi străluceau ochii de bucurie. Îl întrerupse pe Malko cu un gest.

— Dacă voi coborî prea jos, vor şti imediat că nu este un tip de-al lor.

— Cu-atât mai bine, făcu Malko.

— După ce lansez bombele, ce fac cu aparatul?

— Vă vom comunica un punct de întâlnire, spuse Malko. La sud de Kompong-Som, deasupra golfului Siam, vă va aștepta un elicopter. Imediat după ce veți abandona aparatul, veți fi recuperat și dus la Pochentrong. Veți ajunge la hotelul *Pnom* exact la ora ceaiului.

Hal clătină din cap.

— Pare să meargă. Avioanele T 28 sunt o adevărată porcărie. Mă întreb cum de mai zboară încă.

— Acesta va zbura foarte bine, îl asigură Malko.

Chelnerul veni cu nota de plată. Se făcuse aproape ora nouă. Malko lăsă pe masă un teanc mare de rieli, apoi se ridicară.

— Vreau să mă culc devreme, mormăi Hal. Mâine dimineață la ora șapte zbor spre Kampot.

* * *

— Ceaca-paca, o să ne iubim, șopti Monivanh la urechea lui Malko.

Chinezoiaca făcea o partidă de sex demnă de toată admirația. De când căzuse la învoială cu Hal Davidof, Malko își revenise. Acum o dorea pe Monivanh, iar asta o înveselea peste măsură pe chinezoaică.

Pe deasupra, era un aliat de toată nădejdea. Hal și Ti-Nam se duseseră la culcare de mult. „Clubul diplomaților" era un cuptor întunecos. Ieșiră amândoi. În depărtare, se auzeau împușcături.

Se instalară în vechiul Austin al lui Monivanh. Malko sinți din nou acea senzație ciudată când străbătu orașul pustiu, de parcă ar fi fost părăsit. Fata conducea cu viteză. Trecură pe lângă numeroase grupuri de soldați care nu îi opriră. În timp ce conducea, Monivanh își puse capul pe umărul lui Malko.

Poarta hotelului *Pnom* era închisă. Monivanh coborî ca s-o deschidă, apoi merse până în parcare, dar nu găsi nici un loc liber. Îi făcu semn lui Malko să coboare, apoi se întoarse pe bulevardul Monivong. Malko admira cerul plin de stele.

Lângă bungalouri, observă ceva mișcându-se în întuneric. Crezând că este vreun angajat care păzea piscina în timpul nopții, nu îi dădu atenție pe moment.

După aceea, zări o formă întunecată care se îndrepta spre el, chiar la nivelul solului. Era Phuong, păianjenul. Intră în zona de lumină, iar Malko văzu sclipind lama unui cuţit. Monivanh ţipă cât o ţinea gura.

Capitolul VIII

Phuong înainta ca un păianjen veninos, chiar pe sol, fără să se vadă foarte clar modul în care se deplasa. După ce își reprimă scârba simțită în primul moment, Malko își zise că, deși avea un pumnal, putea să-i vină ușor de hac. La urma urmei, era un biet infirm.

Când Phuong ajunse la un metru de el, îi trase un șut cu intenția să-l lovească în cap, sperând să-l amețească. Dar nimeri în gol, căci infirmul se ferise cu o dexteritate incredibilă. Se învârti dintr-o dată pe loc, iar Malko își simți picioarele ca prinse într-o menghină. Folosindu-se de piciorul stâng, deformat ca o parantează, Phuong îi aplicase o lovitură ca la judo.

Malko căzu pe spate, sprijinindu-se în coate. Imediat, Phuong se repezi la el. Avea mușchi de oțel. Îi imobiliză capul între braț și antebrațul stâng. Malko simți putoarea zdrențelor pe care nu le spălase niciodată și văzu lama pumnalului îndreptându-se spre gâtul lui. Cu un efort disperat, reuși să se deplaseze câțiva centimetri. Lama îi sfâșie gulerul cămășii și îi atinse puțin pielea gâtului, provocându-i senzația de usturime. Brațul îi apăsă carotidele și un văl negru trecu prin fața ochilor.

După o secundă, un vârtej se abătu asupra lor. Monivanh se avântă în luptă. Cu un strigăt sălbatic, ea apăru în spatele lui Phuong, îl apucă de păr, îl strânse de gât cu brațul drept și îl strânsă cu o forță uimitoare. Phuong mârâi și îi dădu drumul lui Malko. Acesta se rostogoli pe pietriș năucit.

Phuong și Monivanh se luptau cu ferocitate, într-o încolăcire confuză de membre, cu țipete răgușite. Îl obligase pe infirm să lase pumnalul. Cu fața încordată de efort și strâmbând gura senzuală, ea îl strângea de gât pe Phuong cu înverșunare. Scena era oribilă, dar fascinantă. Infirmul părea condamnat.

Însă, deodată, sprijinindu-se pe antebraţ, făcu un salt incredibil în aer, la aproape un metru înălţime. Luată prin surprindere, Monivanh rămase descumpănită.

Phuong se depărtă câţiva metri, dar departe de el gândul s-o ia la fugă, întinse braţele cu un strigăt plin de ură şi strânse pumnii ca la o figură de karate. Era mai înverşunat ca oricând.

Însă nici Monivanh nu se lăsă mai prejos. Îl lovea cu mâinile şi cu picioarele, trăgându-i un şut infirmului direct în piept. Phuong primea lovitură după lovitură, apoi începu să înainteze, împingând-o pe chinezoaică spre piscină. Malko se învârtea în jurul lor, dezarmat de această luptă feroce, neştiind în ce mod să intervină.

Malko îşi recăpătă cunoştinţa în momentul în care Monivanh contraataca într-un vârtej de şuturi şi de pumni, aplicate cu o precizie mortală. Phuong era împins către piscină. Chinezoaica îi bară imediat drumul spre ieşire. Intenţiona să-l înece.

Phuong se dădea înapoi centimetru cu centimetru şi respira greu din cauza oboselii. Totuşi, avea o rezistenţă de necrezut. Mişcările membrelor lui îşi măriră subit ritmul. Reuşi s-o îndepărteze pe Monivanh la un metru de el. Îşi luă avânt imediat şi, sărind ca o felină, aterizâ pe capota unei maşini care staţiona în parching. Lipit zdravăn de parbriz, o aştepta pe chinezoaică cu braţele întinse, înlăturând astfel handicapul înălţimii şi al picioarelor sale anchilozate.

Dar Monivanh îl atacă imediat, încercând să-l doboare pe infirm, lovindu-l cu toată viteza, vrând să-l nimerească în picior. Reuşi să-l prindă de unul, îl răsuci şi îl aruncă pe pietriş cu toată puterea. Phuong atâta aşteptase. Cu un strigăt sălbatic, îşi încleştă mâinile şi îi trase fetei una după ceafă. Aceasta avu senzaţia că a primit o lovitură de ciocan.

Monivanh se dădu îndărăt ameţită, aproape leşinată, învârtindu-se pe loc ca să se apere. Phuong profită de această pauză, şi, cu un salt plin de suplete, ajunse pe sol şi se făcu nevăzut pe poarta ce dădea în bulevardul Monivong. Malko era încă ameţit. Sprijinindu-se de maşină, chinezoaica gâfâia zgomotos. Ea veni lângă Malko şi îl întrebă îngrijorată:

— Sunteţi bine?

— Sunt bine, răspunse el, dar îi tremurau picioarele.

Monivanh scuipă un amestec de salivă şi sânge.

— Phuong *number ten!* zise ea ridicând vocea.

Malko ar fi zis că ajungea chiar până la douăzeci. Acest atac sălbatic îl luase prin surprindere. În aceeași zi, generalul îl atacase de două ori. Lovi cu piciorul un obiect din metal. Se aplecă și îl luă de jos. Era arma pe care o uitase ucigașul, o baionetă plată și latră de pușcă M 16, ascuțită pe ambele muchii. Era o armă teribilă. Malko se hotărî să o păstreze ca amintire, alături de săbiile strămoșilor lui. Monivanh strigă deodată:

— Nu e bine aici, nu e bine aici!

Malko își duse mâna la gât și văzu că e plină de sânge... I se prelingea pe piept, îmbibându-se în cămașa din pânză subțire.

— Nu-i nimic, zise el.

Traversară peronul hotelului. Angajații jucau dame în hol ca în fiecare seară, părând că nu au auzit zgomotele luptei sălbatice care avusese loc în grădină. Monivanh îl strigă pe unul dintre ei și îi ținu un discurs în cambodgiană. Părăsi partida cu regret, în timp ce chinezoaica împreună cu Malko se îndreptară spre lift. Tânăra avea o umflătură la tâmplă, iar tricoul era rupt. Acestea erau singurele urme vizibile lăsate de lupta cu Phuong.

* * *

Fără un cuvânt, chelnerul puse platoul pe măsuța joasă. Malko se întrebă de ce Monivanh comandase ceaiul la ora asta. Mai degrabă, el simțea nevoia să bea o votcă sau de o sticlă de doi litri de Dom Pérignon. Poate că Monivanh îndeplinea un ritual... Ea veni lângă el și îl împinse spre pat cu surâsul pe buze.

— Ceaca-paca, ne iubim fără probleme.

Amuzat, Malko se lăsă în voia ei. Monivanh avea forța și priceperea unei infirmiere de pe front. Îl dezbrăcă cât ai zice „pește". Apoi îi tamponă cu blândețe tăietura de pe gât. Se dezbrăcă și ea. Avea trupul plin de vânătăi. Când Malko o atinse, ea tresări, iar chipul se încordă.

— Phuong e om rău, zise ea cu amărăciune.

Acum îi observă umerii largi, mușchii ce se încordau sub pielea mată și strălucitoare. Avea coapse de biciclist de curse și un corp foarte robust. Nu e de mirare că îi ținuse piept lui Phuong. Însă acum, stătea în genunchi, cu mâinile pe coapse și îl contempla pe Malko cu adorație.

— Tu, mult *butterfly!* zise ea cu seriozitate.

În jargon, asta însemna că Malko avea multă trecere la femei.

Ea începu să-i acopere corpul cu sărutări ușoare, întorcându-se la rană, apoi coborând spre pântece, dar fără să zăbovească, ca și cum nu ar fi sosit încă timpul. Se distra frecându-și torsul de al lui, iar el simți sfârcurile sânilor micuți întărindu-se. Ea se agita în jurul lui îngenuncheată pe pat, cum făcuse mai devreme cu Phuong. Dar, firește, intențiile erau diferite.

Malko închise ochii. Prin obloane răzbăteau bubuiturile tunurilor în noapte. Îi mângâia cu gura fiecare părticică a corpului cu o infinită blândețe. Apoi schimbă atitudinea, îl încălecă și se înfipse în el cu o lentoare calculată. El deschise ochii și îi întâlni chipul vesel. Vru s-o păstreze în el, dar ea se feri și îi oferi iarăși gura cu o mișcare circulară care îl făcu pe Malko să mârâie de plăcere. Simțindu-i încordarea, Monivanh întrerupse mângâierea și îl întrebă îngrijorată:

— *Number one?*

— *Number one*, o asigură el.

Liniștită, ea reluă activitatea, folosind întreaga abilitate a gurii ei cărnoase cu delicatețea unei feline, într-o mângâiere abia simțită, care îl aduse pe Malko în pragul orgasmului. Pentru o clipă, îl străfulgeră ideea dacă nu cumva avea chef să fie violată...

Apoi îl lăsă din nou ca să-i diminueze plăcerea. Luat prin surprindere, Malko deschise ochii.

— Nu-i nimic, nu-i nimic, îl asigură Monivanh. Mai fac o dată.

El închise ochii. Acest ceremonial minuțios și insolit era până la urmă destul de frustrant. Se gândi iar cu furie la viol. O privi pe Monivanh. Buzele ei groase se umflară și mai tare. Sări din pat, se fugi până la ușă și stinse lumina.

— Nu-i nimic! îl liniști chinezoaica pe întuneric.

Era din ce în ce mai misterioasă. Auzi clinchet de porțelan și se întrebă ce surpriză îi mai pregătea chinezoaica. Se întoarse lângă el. Abia îi distingea silueta prin întuneric. După mișcări, el ghici că fata s-a așezat în genunchi între picioarele lui și i le depărta ușurel, dar ferm. Gura îl înghiți din nou, ca să se asigure că plăcerea nu dispăruse. Dar îl lăsă iar când îi era lumea mai dragă. Aproape că se enervă, când Monivanh șopti:

— Ceaca-paca. *Number one!*

Imediat simţi o ceaşcă din porţelan lipindu-se de coapsă, apoi senzaţia că un lichid călduţ se prelinge pe testicule. Monivanh îi ţinea ceaşca de ceai între picioare. Senzaţia era extraordinară. La început, derutantă, dar după aceea, minunată. Mârâi fără să vrea.

Monivanh reluase mângâierea, însă, de data asta cu gura plină cu ceaiul călduţ. Îşi vedea de treabă cu măiestrie, fără să-i curgă nici un strop. Apoi acceleră mişcarea într-un mod diabolic. Malko ţipă. Ceaiul îi agasa terminaţiile nervoase, înzecindu-i senzaţiile. Ridică bazinul fără voia lui, venind în întâmpinarea mângâierilor.

Din păcate, nu putu să prelungească mai mult acest delicios supliciu. Se eliberă brusc de toată tensiunea acumulată: Explodă îndelung, scuturat de spasme. După ce termină, eliberându-se fizic şi psihic, ea se dezlipi de lângă el, luă ceaşca cu delicateţe şi bău conţinutul pe nerăsuflate. Malko avea impresia că ieşise dintr-un storcător magnific. Nesătulă, Monivanh se întinse peste el şi îl introduse în ea. Era atât de excitat, încât parcă nici nu juisase. Muşchii elastici ai chinezoaicei îl cuprinseră din nou, aspirându-l ca o fiară flămândă, aducându-l într-un timp record în pragul unui nou orgasm. Apoi se opri cu inima bătând cu putere în piept, sleit de puteri. Ea îi şopti blând la ureche:

— Ceaca-paca, *number one*.

Spusese asta cu sfioşenie. Gata să facă un infarct, Malko nu putu să-i răspundă. Fusese mai obositor decât lupta cu Phuong... Monivanh avea într-adevăr imaginaţie. Poate că ştia să gătească tot la fel de bine.

Rămaseră tăcuţi mult timp, ascultând exploziile îndepărtate. Apoi Monivanh comentă cu mândrie:

— *Taiwan blow-job number one.* [1] Multe japoneze vin în Taiwan.

Malko îşi spuse că într-adevăr nu îi putea învinui pe japonezi că apreciază acest ceai al armoniei absolute. Mai mult chiar, unii prieteni de-ai lui, au ajuns în Taiwan înot, ca să poată aprecia mai bine acest ţinut.

— În Taiwan ai învăţat toate astea? o întrebă el.

Monivanh izbucni în râs.

— Ba nu. Am învăţat singură. Nu-i greu.

---

1. E bună pipa din Taiwan (n.a.)

Malko avea impresia că întinerise cu douăzeci de ani. Sprijinită în cot, Monivanh îi explică cu o privire tristă:

— Înainte, Monivanh mulţi iubiţi. Acum, Monivanh nu iubiţi. Nici tu iubite.

În jargonul ei fermecător, asta suna ca o declaraţie de dragoste. O trase spre el şi o strânse în braţe. Era emoţionat. Acum că plăcerea trecuse, începu să se gândească la problemele lui şi la modul în care îl va înfrunta pe ucigaşul venit din Saigon. Era o condiţie sine qua non pentru a-şi continua misiunea.

Era obligat să fie şi mai vigilent. În afară de Phuong, generalul Krom va trimite şi alţi ucigaşi. Închise ochii. Monivanh se lipi de el. O rafală de mitralieră grea păcăni dincolo de fluviu. Chinezoaica şopti pe întuneric:

— Mâine, mult mai bine.

Se gândeau amândoi la acelaşi lucru.

* * *

Căpitanul Shivarol nu putea să doarmă. Nasul îl durea înfiorător. După radiografia făcută la spitalul Calmette, diagnosticul era ruptură de cartilaj. Dar nu acesta era singurul motiv al insomniei lui. Se gândea mereu la scena cu Douglas Frankel. Era în dilemă. Acum că teama de moarte se risipise, vedea faptele cu mai multă luciditate.

Maddevi se mişcă şi se întoarse pe partea cealaltă. Nu-i suflase o vorbă despre discuţia cu americanul, spunându-i că ratase aterizarea şi se lovise de marginea din metal al carlingii. Ea nu comentase în nici un fel.

Îl tenta ideea de a conduce flota aeriană a Cambodgiei, oricât de mică ar fi ea. El ştia că Doug Frankel se bucura de destulă putere ca să se ţină de cuvânt. Dacă totul mergea strună, nu-i rămânea decât să stea ascuns câteva zile, timp în care se schimba guvernul. După aceea, va fi considerat un erou.

Perspectiva de a băga în propriul buzunar zece milioane de rieli îi risipea şi ea toate temerile. Se gândi iarăşi la Liz Frankel cu poftă. Îşi ticlui un plan care să îmbine plăcutul cu utilul. Brusc, o şopârlă imensă, o Tokay, începu să ţipe în mod straniu undeva sub pilonii casei. Alarmat, căpitanul Shivarol se apucă să numere ţipetele. Ajunse până la şapte, apoi acestea

încetară. Se strâmbă pe întuneric. Era o prevestire rea. Ca toţi khmerii, şi el era teribil de superstiţios. Se gândi să se ducă a doua zi să ardă nişte beţişoare la pagodă şi să consulte un ghicitor în ziua în care trebuia să aibă loc operaţiunea.

* * *

Opiul sfârâia încetişor deasupra lămpii. Cu fruntea asudată, Doug Frankel aştepta cu nerăbdare ca micul ghemotoc arămiu să se umfle şi să prindă o tentă irizată.

Kak, bătrânul servitor, îl introduse cu îndemânare în pipă, apoi i-o dădu americanului. Acesta o puse între buzele suţiri şi trase. Acum se linişti. Brusc, fantoma lui Liz se transformă într-o formă imaterială, pierdută într-o altă lume, decotinizată...

Ca să se testeze, încercă să şi-o închipuie făcând dragoste cu Shivarol, dar nu simţi nimic, de parcă ar fi vorba de o străină. Fumase aproape douăzeci de pipe. Când se întorsese de la întâlnirea cu Malko, o găsise pe Liz acasă. Mâncaseră în tăcere, serviţi de fata din casă şi străduindu-se să schimbe câteva cuvinte banale. Cât durase cina, Douglas Frankel nu reuşise deloc să-şi alunge din minte imaginea soţiei lui posedată de Shivarol.

Ea se dusese la culcare după ce îi urase „noapte bună" cu o voce extraordinar de duioasă. Doug avusese o clipă impresia că, dacă mergea cu ea, nu l-ar fi refuzat. Dar nu putuse. Mai întâi, simţise nevoia de câteva pipe de opiu ca să alunge fantomele... Ieşise zâmbind din apartament pentru soldatul care stătea de pază pe palier cu un M 16 în mână. Avea cu el aparatul de emisie-recepţie „de seară". Acesta avea un receptor ca de telefon şi un mâner destul de mare ca să poată fi mai uşor de transportat. Îl lua cu el în salonul de fumat, lucru care îi distra teribil pe cambodgieni...

Păstră fumul în plămâni cât mai mult posibil, apoi îl dădu afară încet de tot. Se simţea uşor, în altă lume şi alt om. Se ridică încet de pe patul din lemn, îşi puse ochelarii şi îşi tamponă fruntea. Servitorul se uită la el mirat.

— S-a terminat?

— S-a terminat.

Ameţit încă, îi aruncă un pumn de rieli lui Kak, apoi plecă. Ieşind din atmosfera călduţă şi umedă a salonului de fumat, răcoarea nopţii îl revigoră. Avea chef să se plimbe, deşi era

periculos. Soldaţii guvernamentali îi considerau automat pe cei care mergeau pe jos drept khmeri roşii.

Făcu câţiva paşi pe străduţa neasfaltată şi ajunse pe o stradă mai largă, dar complet pustie care, puţin mai departe, dădea în bulevardul Charles de Gaulle. Aceasta era una dintre marile artere căreia nu îi schimbaseră numele. Nu se afla departe de casă. Încet, încet, aerul plăcut de afară îi alunga aburii groşi de opiu.

Se opri şi urină lângă un gard din lemn. Se întreba dacă, într-o bună zi, îşi va găsi şi el liniştea, ca acei preoţi budişti pe care lumea îi vedea stând ore în şir nemişcaţi lângă pagodele lor, adânciţi într-o meditaţie eternă. Îşi aminti de generalul Krom. Lupta aceasta feroce, dar de catifea, îl incita şi îl pasiona. Erau admise tot felul de lovituri, iar acest lucru se va termina probabil cu mortea unuia dintre adversari. Doug Frankel nu se temea de moarte. Ştia că este doar o strălucire trecătoare, uneori fără dureri, care se transforma după aceea într-o pace eternă...

Adeseori privise chipurile şi ochii celor morţi ca să încerce să înţeleagă... Dar nu zărise decât surpriza împietrită de pe feţele lor. Doug înjură brusc.

Îşi uitase walkie-talkie în salonul de fumat. Se întoarse. Numai de nu i l-ar fi furat! Dacă aparatul cădea în mâinile khmerilor roşii, şeful dispeceratului se va înfuria rău de tot.

Tocmai dădea colţul străduţei, când uşa salonului de fumat se deschise. Rămase pe loc plin de uimire. Pe uşa scundă, ieşise Kak. Dar nu era singur. În urma lui, se târa silueta hidoasă a lui Phuong. El îl ocăra şi îl înjura pe bătrânul servitor cu o voce ascuţită. Doug era prea departe ca să audă ce spunea.

Americanul se ascunse în întuneric. Revenise brusc la realitate. Phuong lucra pentru generalul Krom. Dar ce căuta cu servitorul său? Ciudata pereche o luă în direcţia opusă. Infirmul se învârtea ca un titirez înspăimântător în jurul bătrânului care abia îşi târa picioarele. O luară pe străduţele înguste, îndreptându-se spre sudul oraşului. Doug Frankel o luă încetişor pe urmele lor.

Merseră aproximativ o jumătate de oră. Deodată, dintr-o înfundătură, apărură trei soldaţi care blocară drumul servitorului şi infirmului. Doug se adăposti în întuneric. Nu era cazul să facă uz de permisul lui de liberă trecere. Urmări discuţia de

departe, îl văzu pe infirm scoţând din trenţele lui o hârtie pe care i-o arătă soldatului şi auzi vocea piţigăiată, apoi pe cei doi văzându-şi de drum. Ieşi din ascunzătoare după ce soldaţii se îndepărtară.

După aceea, cei doi traversară bulevardul Monivong şi o luară pe o străduţă perpendiculară pe acesta. După ce mai parcurseră trei sute de metri, se înălţa primul gard de sârmă ghimpată care proteja Chamcar-Mon. Cu siguranţă că Phuong îl ducea acolo pe bătrânul srvitor. Nu avea rost să-şi mai pună întrebări... Krom trebuia să afle ultimele noutăţi. Doug îşi strânse buzele subţiri într-un zâmbet crud. Acum era rândul său să-i trimită adversarului un mesaj.

Înainta în lumină fără să se mai ascundă, făcând intenţionat să scârţâie sandalele pe asfalt. Kak se întoarse primul şi rămase pe loc. Phuong făcu şi el la fel. Cei doi nu putură să-l recunoască pe american decât când acesta ajunse la o sută de metri de ei. Bătrânul rămase paralizat, însă Phuong înţelese pe dată. Începu să fugă cu o viteză incredibilă către gardul din sârmă ghimpată, încercând să anunţe soldaţii cu strigătele lui ascuţite... Doug Frankel se aplecă, îşi luă de la pulpă pistolul Magnum 357 şi porni spre infirm. Kak rămăsese ţintuit locului.

Douglas îl ajunse din urmă pe Phuong la douăzeci de metri mai încolo. Infirmul se întoarse cu faţa la el, cu ochii holbaţi şi pumnii strânşi, gata de luptă. Slobozi un ţipăt sălbatic specific mişcărilor de karate, dar rămase nepuncincios când zări revolverul americanului.

Doug Frankel întinse braţul şi trase patru focuri repetate în pieptul infirmului. Impins spre spate de puterea gloanţelor, Phuong se prăbuşi în şanţ cu un strigăt inuman şi scuturat de spasme.

Înfrângându-şi scârba. Doug se aplecă deasupra lui, căută prin zdrenţele îmbibate deja de sânge şi găsi aparatul de emisie-recepţie. Din cazarmă răzbătură până la el strigăte şi se auzi o rafală de M 16. Soldaţii începeau să se trezească... Doug Frankel se ghemui în şanţ, şi se retrase spre celălalt capăt al străzii. Se auzi altă rafală, urmată de un urlet. Kak fusese împuşcat. Americanul îi văzu corpul tresărind sub gloanţele armei automate. Fusese omorât pe loc. Americanul intră pe o străduţă şi se îndepărtă în goană. Cunoştea obiceiurile soldaţilor. Ei nu îşi părăseau posturile până când un M 113 nu le deschidea drumul.

Dădu colțul străzii și se opri puțin gâfâind. Scoase din buzunar câteva cartușe și își încărcă din nou arma, apoi o puse la loc. Se îndreptă spre bulevardul Monivong, având grijă să meargă pe mijlocul străzii. Generalul Krom se va înfuria foarte tare. Însă el îl pierduse pe cel mai bun om care umplea pipe din Pnom Penh. Era unu la unu.

* * *

Malko nu putea alunga din minte întâlnirea mortală cu ucigașul din Saigon. Telefonul sună agasant. Era vocea sâsâită a lui Doug Frankel:

— Sunt jos, la piscină, spuse americanul. Am comandat o cafea pentru dumneavoastră. Am noutăți.

Monivanh dispăruse. Rămăsese doar platoul cu ceașca rece. Malko zâmbi, gândindu-se la prestația erotică a tinerei chinezoaice. Se îmbrăcă repede, își ascunse pistolul extraplat în geanta-diplomat și o luă cu el. Prin Pnom Penh oricine se putea plimba cu un M 16 fără să atragă atenția, deci putea fi folosit ca manta pentru vreme rea. Când trecu pe culoar, băieții se ridicară toți odată.

Deși nu era decât nouă dimineața, Doug Frankel era deja amețit. Abia putea ține ochii deschiși, iar vocea era mai aspră ca de obicei.

— Phuong nu o să ne mai facă probleme, îi zise el.

Îi povesti lui Malko ce se întâmplase în cursul serii, iar acesta despre „contactul" cu Hal Davidof. Americanul clătină din cap aprobator.

— Bravo! Avem nevoie de un tip ca dumneavoastră care să-l „dezgheațe" pe Hal. Este cam ciudat. Acum că ne-am procopsit cu doi piloți, trebuie să intrăm în legătură cu partea cealaltă.

— Nu se poate altfel? întrebă Malko.

Doug Frankel zâmbi cu șiretenie.

— Trebuie să prevedem totul. Nu trebuie să fie acuzată „Compania". Prin urmare, stația radio a GRUNK [1] va anunța că aparatul care va ataca Chamcar-Mon va ateriza la Kratie. Nimeni nu va căuta acolo...

Doug Frankel era încântat.

---

1. Cartierul General al khmerilor roșii (n.a.)

— Khmerii roșii vor cere o răsplată?

Americanul clătină din cap.

— Bineînțeles că se negociază. Ca totul de pe aici. În cel mai rău caz, vor cere obuze de 105 și benzină. Oricum le vor primi.

Se ridică.

— Să mergem. Îl veți cunoaște pe prietenul meu, colonelul Lean, care conduce trupele speciale de poliție.

Malko îl urmă stupefiat. Era uimitor faptul de a-l vedea pe șeful CIA din Pnom Penh că se duce la întâlnire cu khmerii roșii, mai precis, la comandantul poliției politice însărcinat cu hărțuirea lor. Când se instalară în mașina blindată al lui Frankel, Malko spuse:

— Trebuie să mai punem la punct un amănunt în legătură cu ucigașul venit din Saigon...

Douglas Frankel surâse cu venin.

— O să-l omorâți, așa cum am stabilit.

Capitolul IX

În clipa în care colonelul Lean încetini ca să vireze la dreapta pe Drumul 1101, o stradă nepavată, un triciclu care mergea în faţa BMW-ului cambodgianului făcu brusc la stânga, aruncându-se practic sub roţile lui. Şeful trupelor speciale de poliţie strivi frânele înjurând. Bara de protecţie din faţă a maşinii atinse partea din spate a triciclului. Foarte calm, conductorul apăsă pe pedale şi se întoarse din nou pe partea dreaptă. Când îl depăşiră, Malko crezu că îi va omorî sau îi va înjura de mama focului. Dar nu se întâmplă nimic din toate astea. Cei doi bărbaţi le zâmbiră cu înţeles.

— Era să-i călcăm, observă Malko.

Colonelul Lean comentă cu glas blând:

— A ocolit o furnică sau altă gânganie. A avut o viziune. Un spirit i-a şoptit că fiinţa aceea minusculă era un preot sfânt reîncarnat. Atunci, a preferat să fie strivit el decât să omoare gâza. Lucruri din astea se întâmplă mereu.

Triciclul „bântuit" se pierdu pe artera aglomerată, iar colonelul Lean vira la dreapta fără să-l strivească nici el pe preotul reîncarnat. Ciudată mai era şi Cambodgia. Malko îşi aminti ce spusese Frankel despre colonelul Lean: „Fiţi atent că este rău ca o tenie..."

Rău, mai treacă-meargă, dar superstiţios, nu încăpea nici o îndoială. Merseră pe Drumul 1101 plin de gropi, mărginit de case pe piloni şi plin de copii. Era opusul unui cartier rezidenţial. Ca şi în America, străzile din Pnom Penh erau doar numerotate. După ce parcurseră un kilometru, la colţul Străzii 809, cambodgianul îl anunţă:

— Am ajuns.

* * *

Vila colonelului Lean semăna mai degrabă cu linia Maginot decât cu palatul de la Versailles. Dintr-o grijă lăudabilă pentru estetic, fusese înconjurată de o pădure de plante, aşezate pe şiruri de saci cu nisip, ca să protejeze balconul cel mare. Ferestrele erau astupate cu stive de saci verzui, alcătuind mici buncăre care mărgineau cu graţie cele patru colţuri ale clădirii, iar florile din grădină erau acoperite cu multe rânduri de sârmă ghimpată. Ca să nu mai vorbim despre soldaţii burduşiţi cu grenade ce formau un cordon de netrecut în jurul zidului vilei.

Malko se gândi că Lean dormea cu cască şi cu vestă antiglonţ... Pentru moment, colonelul părea totuşi foarte relaxat. Încetini, claxonă o dată, iar soldaţii se grăbiră să deschidă poarta cu grilaj.

Colonelul Lean, pe care îl găsiseră în clădirea mică a Ministerului de Interne, insistase ca Doug Frankel să-şi lase acolo maşina Fury blindată. Malko se aşteptase să întâlnească un dur. Dar dăduse peste un khmer mic de înălţime, bucălat, zâmbind încontinuu, grăsuliu şi afabil. Nici măcar nu era înarmat. Singurele lucruri care îi trădau funcţia erau cutia cu grenade şi minimitraliera Uzi, aşezate pe podeaua BMW-ului în care se urcaseră cu toţii.

Însă colonelul conducea un BMW 3 500 de culoare bej nouă-nouţă. Malko i-o lăudase, iar cambodgianul ţinuse să precizeze cu mândrie:

— La Pnom Penh, valorează treisprezece milioane de rieli...

Adică preţul unui Rols-Royce într-o ţară civilizată! Malko observase:

— Sper că este asigurată.

Şeful trupelor speciale de poliţie zâmbise cu ironie.

— Domnule, la Pnom Penh, nu există casă de asigurări. Trebuie doar să fii atent...

Coborâră din BMW, străbătură grădina cu sârmă ghimpată şi intrară într-o încăpere cu mobilă obişnuită. Un cambodgian cu faţa netedă şi inteligentă, îmbrăcat cu un pantalon şi cu o cămaşă, se ridică vioi şi îi strânse mâna colonelului. Acesta se întoarse spre Malko şi Doug Frankel.

— Acesta este domnul Ganapak. A sosit adineauri din Kratie.

Kratie se afla în mâna khmerilor roşii de câteva luni. Se aşezară cu toţii. Colonelul părea bine dispus. Li se aduse o tavă cu apă minerală Perrier, cu Pepsi-Cola şi cu oranjadă. Malko se mulţumi cu un pahar de Contrex.

Îl studia cu interes pe cambodgianul care stătea în faţa lui. Părul negru era pieptănat pe spate, avea figură de ascet şi privire arzătoare ce evoca într-un mod foarte elocvent militantul revoluţionar.

Doug Frankel se aplecă spre Malko şi spuse încet, în timp ce khmerul roşu şi colonelul Lean discutau în cambodgiană:

— Domnul Ganapak este mâna dreaptă a noului şef al khmerilor roşii. Noi ne-am mai întâlnit ca să punem bazele unui soi de negociere. Am nevoie de el pentru planul nostru. Voi fi obligat să vorbesc cu el în dialectul khmer pentru că nu ştie nici franceză, nici engleză.

După ce bău ultima înghiţitură de Pepsi-Cola, americanul începu să discute vioi cu trimisul celeilalte părţi. Malko nu înţelegea o iotă din această limbă dură. Mai zâmbitor ca oricând, colonelul Lean se aplecă spre Malko.

— Haideţi cu mine să vă arăt casa...

Discret ca o gazdă bună, Malko acceptă şi ieşiră amândoi din salon, lăsându-i să vorbească pe şeful de la CIA cu conducătorul khmerilor roşii. Un soldat le aduse ceaiul pe care îl băură stând în picioare. Colonelul Lean se străduia să placă oaspetelui său.

— Îmi place foarte mult domnul Frankel. Înţelege foarte bine viaţa din Cambodgia...

Malko fu de acord cu complimentul, dar nu spuse nimic. Interlocutorul său se sprijini de un frigider imens şi oftă:

— Ne aflăm într-o situaţie dificilă. Mareşalul nu are simţul realităţii. Eu nu pot să-l sufăr, iar situaţia militară este dezastruoasă.

Malko nu se aştepta la asemenea cuvinte ieşite chiar din gura şefului poliţiei politice a regimului. Dar îl aprobă fără să-l contrazică. Colonelul Lean zise şi el:

— Nici mie nu-mi plac cei din partea cealaltă.

Un locotenent intră, se apropie de colonel şi îl salută.

Schimbară câteva cuvinte. Șeful poliției îi ceru lui Malko să se dea la o parte ca să poată deschide ușa frigiderului.

Mașinal, el aruncă o privire în interior și simți că inima îi sare din piept. Crezu că era o glumă macabră. Pe toate rafturile imensului frigider, erau aliniate capete de oameni! Fuseseră retazate de la baza gâtului și aveau câte o etichetă galbenă agățată de o ureche. Pe Malko îl izbi în nări mirosul puternic de formol. Fără să-l bage în seamă, colonelul Lean căută pe raftul de jos și scoase capul cu ochii închiși ai unui bărbat care fusese tânăr și frumos, cu fața prelungă rănită de o schijă de obuz care îi smulsese jumătate din bărbie. Închise ușa, curmând această imagine de coșmar și îi dădu capul locotenentului. Acesta îi mulțumi cu un zâmbet și ieși fără nici un fel de emoție, ținând capul de păr. Văzând ce șocat rămăsese Malko, colonelul Lean îi explică cu un surâs demn de Buddha:

— Sunt niște șefi ai khmerilor roșii. Le păstrăm capetele ca să obținem aderări. Uneori prizonierii nu vor să creadă că șefii lor au murit. În momentul ăsta, oamenii mei îl interoghează pe un prizonier foarte important.

Malko se gândi la Ganapak, trimisul khmerilor roșii, și se întrebă dacă el știa de existența acestor capete... După părerea lui Doug Frankel, specialitatea colonelului Lean erau infiltrările în teritoriul dușmanilor... Dar nu era singura. Cambodgianul spuse bănuitor:

— Sper să-l aducă repede înapoi. Altfel se va împuți... Înainte, când nu aveam frigider, trebuia să le punem în urcioare, dar nu se păstrau bine.

— Cel puțin acum sunteți bine dotați, spuse Malko. De la U.S. Aid?

Colonelul râse cu poftă.

— Ba nu! L-am rechiziționat de la spitalul militar din zonă. Țineau vaccinurile în el. Aici este mai folositor.

Râse din nou. Acest mic Buddha rotofei și macabru începea să-i dea fiori reci lui Malko pe șira spinării cu calmul lui crud, vesel și planificat. Colonelul se uită discret la ceas și îi spuse lui Malko:

— Cred că puteți să-l aduceți pe domnul Frankel. Sus, am niște documente de semnat. Vin și eu imediat.

Poate că trebuia să se ducă după capul lui! Malko îi găsi pe Frankel şi pe domnul Ganapak aplecaţi peste o hartă. Americanul avea un zâmbet radios pe chipul rotund.

— Totul este pus la punct, sâsâi el triumfător.

Khmerul roşu schiţă un surâs discret. Împăturiră harta. Domnul Ganapak îl salută pe Malko cu un semn discret din cap şi ieşi tiptil din cameră dispărând în grădină. Doug părea că întinerise cu douăzeci de ani.

— Staţia radio din Grunk va anunţa că T 28 a aterizat la Kratie şi că atentatul era opera unui simpatizant al prinţului Sihanouk, zise el. Acest lucru nu va mira pe nimeni, căci s-a mai întâmplat o dată. Noi am hotărât locul în care vom schimba piloţii care se vor abţine de la orice fel de acţiune ofensivă. Locul se află pe drumul nr. 4, la capătul liniilor guvernamentale.

Malko găsea că ar fi prea frumos.

— Ce pretenţii are?

— Voi discuta ultimele detalii cu colonelul Lean. Nu trebuie să-l uităm, căci nu va fi prea mulţumit.

De aici reieşea că şi capul lui Douglas Frankel se va afla în imensul frigider... Uşa se deschise şi apăru colonelul Lean bine dispus. Cu siguranţă că îşi recăpătase trofeul...

Cei doi bărbaţi discutară câteva minute. Târgul fusese făcut. Malko începu să se sufoce de cald, deşi venitilatoarele mari funcţionau. Se înveseli când îl văzu pe Doug Frankel ridicându-se. Colonelul Lean nu contenea cu scuzele că avea prea mult de lucru şi nu îi putea conduce. Dar le împrumută BMW-ul de treisprezece milioane cu şofer cu tot. Puţin îngrijorat, Malko se întrebă într-o doară dacă nu cumva frigiderul nu era plin cu capetele şoferilor incompetenţi... Îndată ce părăsiră vila, îi dezvălui lui Doug Frankel macabra lui descoperire. Americanul ridică din umeri şi spuse puţin ironic:

— Ceilalţi procedează la fel cu capetele pe care le taie oamenilor lor. E o treabă bună pentru intimidare...

— Ce a cerut pentru că participă la operaţiune?

— O barjă de benzină. Cu următorul convoi ce va veni din Saigon. Ar fi bine să conducă khmerii roşii vehiculele furate de la trupele guvernamentale.

— Dar cum o veţi livra?

Doug Frankel zâmbi în faţa naivităţii lui Malko.

— Pe drumul spre Battengbang este o benzinărie, chiar la graniţa cu zona „liberă". Vinde o cantitate foarte mare de benzină.

Hotărât lucru, era un război ciudat. Depăşiră un triciclu aproape strivit de greutatea a doi soldaţi şi a armelor acestora. Se duceau pe front pe cont propriu...

— De ce ne ajută colonelul Lean? întrebă Malko.

Frankel oftă.

— E o poveste lungă. Dintotdeauna Lean a fost rivalul generalului Krom. Nu crede în supravieţuirea regimului lui Lon-Nol. Prin urmare, îşi ia măsuri de prevedere în ambele părţi. Taie capete, dar face mici servicii... În Asia, capetele tăiate nu au constituit niciodată un obstacol în calea reconcilierii...

— Aveţi încredere în el?

Doug Frankel râse ascuţit.

— Firește că nu! Dar cred că momentan nu are nici un interes să mă trădeze. Însă totul se poate schimba foarte repede.

Străbătură o zonă imensă neconstruită în care sute de refugiaţi locuiau în vagoanele vechi de lângă universitate. Apoi şoferul o luă la dreapta, către sud.

— Acum o să ne ocupăm de întâlnirea dumneavoastră din seara asta, zise cu veselie Doug Frankel.

* * *

Doug Frankel ajunse pe aleile acoperite ale Pieţei Olimpice urmat de Malko. Aici, era Mecca negustorilor de pânzeturi şi costume. Americanul parcurse o sută de metri şi se opri în faţa unei dughene. Recunoscându-i, vânzătorul cambodgian, îi invită imediat în spate, unde bătea vântul cam tare.

— Ce doriţi, domnule?

Vorbea o franceză corectă, aproape şcolărească, şi zâmbea întruna. Doug Frankel spuse:

— Ceva care se vinde bine. Comunist.

Celălalt clătină din cap, dădu la o parte o haină atârnată pe jumătate terminată şi scoase un Colt 45 automat. Cel puţin aşa i se păru lui Malko.

— Foarte frumos, accentuă croitorul. Trage perfect.

Luă arma, îndreptă țeava spre cer și trase trei focuri în sus unul după altul. Malko se pomeni cu cartușul gol și fierbinte drept pe umăr. Croitorul pusese deja arma în tocul ei.

— Face cincizeci de mii de rieli, zise el.

Doug Frankel luă pistolul și i-l dădu lui Malko.

— Priviți aceste semne.

Malko distinse niște caractere chinezești gravate pe oțelul negru. Era copia fidelă a Colt-ului 45 fabricat de comuniști.

— Este chiar ceea ce vă trebuie, zise tranșant Doug Frankel.

Scoase un teanc de dolari și numără cu atenție șaptezeci. Croitorul îi băgă în buzunar și îi dădu americanului falsul Colt.

— Săptămâna viitoare voi primi o mitralieră, îi anunță el. În perfectă stare.

Era edificator. Ieșiră din magazin, cu arma așezată într-o cutie mică. Doug i-o oferi lui Malko.

— Dacă este nevoie, puteți să-l folosiți diseară. După aceea îl aruncați undeva. Vom pune accidentul în cârca khmerilor roșii. Eu voi susține că tipul ăla lucra pentru Companie. Va avea parte de un minunat discurs funebru. Un erou american din umbră, ucis de comuniștii cei răi.

Acum se umfla în pene. BMW-ul îi lăsase acolo, dar luară un triciclu. Malko se relaxă, biciuit de vântul călduț. Era mijlocul de transport ideal. Silențios, rapid, nepoluant și ieftin pe deasupra: o sută de rieli cursa. Îndată ce ajunseră pe bulevardul Monivong, erau cât pe ce să moară asfixiați de gazele de eșapament scoase de numeroasele autobuze.

Trecură prin fața maiestuoasei catedrale de culoare roșiatică și pe lângă gara care nu mai era folosită de multă vreme. Malko încercă să nu se mai gândească la nimic. Avea toate șansele să comită cu sânge rece o crimă, până la sfârșitul zilei. Lucru pe care reușise să-l evite de când se afla în slujba CIA.

* * *

În cutia de la recepție, Malko găsi un mesaj: „Ne întâlnim la *Khemara*. La ora cinci. Hal." *Khemara* era un hotel situat pe bulevardul Monivong, fără grădină și fără piscină, chiar în

centrul orașului, la doi pași de piață. Doug Frankel plecase la ambasadă. Malko se hotărî să meargă pe jos până la *Khemara*.

Trebuia să aibă timp de gândire. Până acolo era doar un kilometru. Când intrase, o întâlnise pe Monivanh care îi anunțase foarte tulburată moartea lui Phuong. Fusese dezamăgită că el aflase dinainte. Dar după Phuong, mai muriseră și alții... Servieta-diplomat atârna greu în mână cu Colt-ul chinez, cu pistolul extraplat și cu aparatul de emisie-recepție... În cinci minute, fu lac de sudoare. Când ajunse în fața gării, cedă când un triciclu oprise să-l ia și se instală pe perna desfundată.

* * *

Hal Davidof își strânsese cochet părul într-o coadă de cal legată cu o panglică. Era proaspăt bărbierit și stătea la o masă cu o supă în față, în salonul hotelului *Khemara*, împreună cu o cambodgiană din cale afară de machiată, îmbrăcată într-o rochie scurtă neagră, care avea aerul unei târfe din clasa de jos.

— Nu v-ați răzgândit? îl întrebă pilotul.

Ochii lui albaștri îl priveau intens pe Malko. Puțea a gan-scha, ca de obicei. Fata parcă era mută. Hal îl liniști pe Malko.

— Ea nu vorbește englezește...

Salonul din hotelul *Khemara*, care semăna cu o cafenea de provincie, era plin de târfe, de soldați bătrâni din armata colonială cu fețe de bețivani și de piloți civili americani care își povesteau aventurile din cursul săptămânii. Chelnerul luă comanda lui Malko și îl întrebă la ureche dacă nu vrea o fată foarte tânără și curățică...

Parcă i-ar fi lăudat-o părinții ei. Apoi adăugă mult mai convingător:

— Ceaca-paca *number one*.

Hal îl întrerupse furios:

— Ceaca-paca *number ten!* Lasă-ne în pace!

— Unde are loc întâlnirea? îl întrebă Malko.

Pilotul hippie se mai destinse puțin.

— Vedeți colina ce se ridică lângă sensul giratoriu din

capătul bulevardului Daun Penh? În vârful ei este o pagodă. Tânărul va aştepta acolo. La ora şapte. Eu trebuie să-i aduc piesele...

— Cum arată?

Tânărul hippie clătină din cap.

— Blond, treizeci, treizeci şi cinci de ani. Nu este prea solid, dar extrem de periculos. Îl cheamă Jim Miller. Nu încercaţi să-i vindeţi gogoşi. Este un nenorocit. La Saigon a fost angajat să împuşte trei fete care l-au înşelat pe un vânzător de heroină. Cea mai mică dintre ele avea cincisprezece ani. I-a tras un glonţ în burtă şi a lăsat-o să se chinuie două ore. După aceea, le-a tras câte un glonţ în cap şi celorlalte două...

Malko îl asculta cu atenţie.

— Ştie cum arată piesele pe care le-aţi sustras?

— Nu cred. Dar să nu încercaţi să-l înşelaţi. Se va răzbuna pe mine.

— Nu vă fie teamă, spuse Malko. Nu veţi auzi de mine.

Când era cazul, ştia să fie feroce. Strămoşii lui nu clădiseră castelul fără să verse nici o picătură de sânge... Se ridică.

— Pe diseară.

Hal clătină din cap.

— Sunteţi foarte optimist. Aşteptaţi, vin cu dumneavoastră.

Ieşiră amândoi. În faţa lor se înălţa faţada distrusă a cinematografului *Pnom*, închis de când o grenadă aruncată nu se ştie de cine omorâse treizeci şi cinci de persoane. Hal o cuprinse pe noua lui cucerire de mijloc.

— Mă duc să mă distrez la *San Francisco*, barul micuţ de vizavi. Mă voi gândi la dumneavoastră.

Îi trase o palmă la fund cambodgienei care râse prosteşte. Malko chemă un triciclu. Spera că Doug Frankel avusese timp să termine toate pregătirile pentru expediţia lui.

* * *

O umbră se aşeză în soarele lui, iar el deschise ochii. Înfăşurată într-un senzaţional *sampot* roz, Maddevi Shivarol îi zâmbea.

— Astăzi sunteţi liber pentru un ceai? îl întrebă ea.

Malko îi zâmbi cu regret, se ridică şi îi sărută mâna.

— Îmi pare nespus de rău. Din păcate, chiar acum am o întâlnire de la care nu pot lipsi.

Ochii femeii fură străbătuți de o lucire de dezamăgire.

— Este mai importantă decât invitația mea?

— Din păcate, da!

Maddevi Shivarol privi peste umărul lui și îi zise cu voce șuierătoare:

— Dacă frecventați târfele astea, riscați să vă alegeți cu vreo boală!

Se îndepărtă cu mândrie, legănându-și șoldurile. Malko se întoarse, o văzu pe Monivanh și înțelese pe dată. Chinezoaica veni și se ghemui lângă el. Se uită la el cu sfială.

— La ora șapte, multe griji...

Cum naiba aflase?

Capitolul X

Pistolul automat de fabricaţie chinezească atârna greu la cureaua lui Malko, căruia îi părea rău după pistolul său extraplat. Avea oroare de situaţia în care se găsea din cauza împrejurărilor.

Scara monumentală din piatră ce ducea la pagoda din Vat Pnom era din fericire puţin animată. Colina avea într-adevăr formă de pară, iar vârful se înălţa peste acoperişurile turtite ale caselor din oraş. La poalele ei, se întindea o grădină în formă de cerc, plantată cu arbori tropicali.

Malko se întoarse şi zări la capătul unei străduţe panglica gălbuie a fluviului Tonle Sap. Malko se întâlni cu o pereche de tineri cambodgieni, cu feţe netede ca de adolescenţi, ce coborau treptele înalte ţinându-se de mână. Îi invidie. Se lăsa înserarea.

Se mai întoarse încă o dată ca să se asigure că nu era urmărit nici de duşmani, nici de prieteni. A fost nevoit să o ameninţe şi să se supere pe Monivanh care voise să-l însoţească. Dar chinezoaica rămăsese cuminte pe marginea piscinei, pălăvrăgind cu Ti-Nam.

Doug Frankel venise să-l ia şi îl lăsase la poalele colinei Vat Pnom. Îi dăduse cu cea mai mare precauţie o cutie de carton de lată de patruzeci de centimetri şi destul de grea, apoi zise:

— Noroc!

Nu era o urare de prisos. Malko ajunse pe platforma pe care se găsea pagoda. Pe terenul de care era înconjurată, se înălţau case mici din lemn, în care locuiau preoţii de la pagodă. Malko înconjură pagoda ca şi cum s-ar plimba. Trei preoţi îmbrăcaţi în robe de culoarea şofranului, raşi în cap, stăteau aplecaţi peste balustradă şi se uitau la el curioşi. Unul dintrei ei îi zâmbi, apoi se cufundă iar în meditaţia lui. Malko se

opri în fața ușii deschise a pagodei. În nări îi pătrunse mirosul puternic de tămâie.

Se descălță și intră. O imensă statuie aurită a lui Buddha îl privea, ocupând toată partea din spate a pagodei. Pereții și tavanul erau pictați în stil naiv cu scene din viața lui Buddha. În afară de el, acolo mai era o bătrânică ce se ruga lângă bețișoarele de tămâie. Din spatele statuii lui Buddha se ivi un preot, străbătu pagoda fără să-i arunce o privire. Acest lăcaș sacru era deschis pentru toată lumea. Malko se hotărî să se așeze turcește, ca și cum ar fi meditat, cu pachetul pus în fața lui.

Mânerul Colt-ului 45 îl deranja, dar nu prea putea să-l pună pe jos. Timpul se scurgea în liniște. Bătrânica plecă. Malko se întreba dacă Hal nu fusese cumva „intoxicat" și dacă toată povestea asta a ucigașului nu fusese inventată de generalul Krom ca să-l sperie.

Rogojina trosni lângă statuia aurită a lui Buddha. Malko ridică privirea, dar nu distinse la început decât roba ca șofranul. Din spatele statuii se ivi un preot budist. Se uită la fața lui. Avea ochii deschiși la culoare, părul blond și nasul ascuțit, trăsături care nu erau asiatice. În mână ținea un Colt 45, deși preoții aveau decât mătănii.

— Ridicați-vă și veniți pe aici, zise necunoscutul în engleză cu un accent tărăgănat.

Malko îl ascultă liniștindu-se. Deci, ucigașul venise. Se apropie de el și observă că ridicase piedica pistolului, iar privirea lui îl studia. Ucigașul întinse brațul cu iuțeala unui șarpe și îi lipi țeava de tâmplă. Îl controlă repede și găsi Colt-ul, apoi îl luă și îl puse la curea.

— Sunteți Jim Miller?

Expresia întipărită pe fața ucigașului în robă de culoarea șofranului rămase neschimbată.

— Dar dumneavoastră?

— Sunt un prieten de-al lui Hal.

Ucigașul se dădu un pas înapoi și zise gânditor:

— Vasăzică, sunteți prieten cu Hal. Și aveți chef să primiți un glonț în cap în locul lui. Drăguț din partea dumneavoastră...

Malko se gândi la cele trei fete din Saigon omorâte de el.

— Hal mi-a spus să vă dau asta. El nu poate să vină.

Îi arătă pachetul pe care îl lăsase în locul unde stătuse el. Jim Miller rânji cu răutate.

— Am venit de la Saigon special ca să-l văd. Nu-i frumos din partea lui.

— V-am spus că nu a putut să vină, repetă Malko. S-a dus la aeroport. Ce mai contează, dacă am venit eu la întâlnire?

Ucigașul clătină din cap.

— Contează. Mi-au spus să-i dau o mică lecție. Ca să nu mai facă prostii. De exemplu, să-i sparg puțin dinții. Vedeți...

Vorbea calm, detașat, cu ironie. Dar cu o cruzime extraordinară. Malko nu se îndoia nici o clipă că nu va face ce a spus.

— Ascultați, vreți pachetul sau nu? Eu nu am nici o treabă cu dumneavoastră.

— Firește că-l vreau, făcu Miller.

— Atunci, luați-l!

Jim Miller rânji.

— Mă credeți tâmpit! Luați-l dumneavoastră și veniți în fața mea! Pe aici. Îi arătă un coridor aflat după statuia lui Buddha care dădea în spatele pagodei. Malko se duse să ia cutia și trecu după statuia aurită. Ajunseră pe platforma unde se afla lavoarul. Jim Miller îl împinse pe Malko înainte.

— La baraca din colț. Repede!

Era una dintre căsuțele preoților budiști. Malko străbătu spațiul desculț, apoi deschise ușa.

Un preot tânăr, unul adevărat, fierbea niște orez pe un reșou mic. Nu păru surprins de apariția lui Malko. Intră și Miller și se sprijini cu spatele de ușă. Se descotorosi rapid de robă și rămase în pantaloni și cămașă. Nu lăsa arma din mână.

— Prietenul meu va tăcea chitic, zise acesta. În primul rând, fiindcă nu înțelege engleza și apoi, pentru că îi dau mulți bani. Facem bișniță cu antichități. Tocmai voia să-mi vândă Angkor pe bucățele... Așezați-vă.

Malko se așeză pe o rogojină. Miller îi arătă pachetul cu țeava armei.

— Acum, deschideți-l!

* * *

Malko simți furnicături de frică în mâini. Trase pachetul spre el gândindu-se la conținut. Oricum l-ar deschide, grenada montată de Doug Frankel avea să-i vină de hac lui Jim Miller. Nu va rămâne mare lucru nici din el, nici din preot și nici din

ucigaş. Acesta nu-l slăbea din ochii în care se citea o expresie rea şi vicleană.

Malko rupse prima bandă din plastic. Apoi, pe cealaltă, lipită în cruce peste prima. Acum, mai avea să dea la o parte cele două capete de deasupra ca să declanşeze explozia. Totuşi, era stupid să moară în acest mod. Vocea ascuţită a lui Miller îi zgârie auzul.

— Ei?

Malko nu răspunse. Dacă reuşea să arunce cutia înspre adversar, avea o şansă destul de mică să scape. cu condiţia să se arunce repede la pământ. Însă Jim Miller ar fi avut timp să-l ciuruiască de gloanţe.

Fiindcă tăcerea se prelungea, americanul îl strigă pe preot în cambodgiană. Plecând de lângă reşou, acesta se strecură imediat afară din cabană fără să-l privească pe Malko.

— Şmecherule, şuieră acesta... Am mai avut parte de douăzeci de grenade până acum. Ar fi fost mai bine dacă nu-i făceai comisioanele porcului de Hal Davidof.

Ieşi lăsând uşa deschisă. Se dădu înapoi până ajunse la un stâlp din lemn, aflat la şase metri de cabană.

— Ce faceţi? îl întrebă Malko.

— Gura! zise cu răceală Jim Miller. Mă ascund în spatele pilonului. După aia, poţi să-ţi deschizi chestia aia. (Râse.) Dacă nu-l vei deschide, jur că îţi descarc tot încărcătorul în burtă. Tu alegi...

Făcu încetişor câţiva paşi şi se adăposti după pilon, fără să-l slăbească pe Malko din priviri, doar cu braţul întins în care ţinea pistolul. Malko nu se mişcase. Era furios. Se băgase într-o situaţie fără ieşire.

Dacă deschidea cutia din carton, se omora cu siguranţă. Dacă nu o deschidea, Jim Miller l-ar fi împuşcat. De la distanţa asta, nu avea nici o şansă să scape de gloanţele trase din Colt-ul 45.

— Du-te! strigă americanul.

Dar Malko nu se clinti din loc. Acesta îi strigă din nou.

— Număr până la cinci.

Începu să numere cu voce tare. Malko se gândi la trupurile sfârtecate de obuzele de o sută cinci văzute în fotografii. De aceea, merita să înfrunte gloanţele trase din Colt. Se uită spre stâlpul după care se ascunsese americanul. Se vedea numai mâna în care ţinea revolverul.

Moartea va țâșni din țeava armei. Malko își goli pieptul de aer ca să se liniștească. Nici castelul din Liezen, nici Alexandra nu îl vor mai revedea vreodată. I se puse un nod în gât. Când îl auzi pe Jim Miller urlând, se ridică.

— Trei... Patru...

O fracțiune de secundă, se așternu o liniște insuportabilă. Apoi, vocea disprețuitoare a lui Jim se auzi urlând:

— Cinci, imbecilule!

* * *

Împușcătura îl făcu pe Malko să tresară. Cu toți mușchii încordați, aștepta impactul. Se auzi și al doilea foc de armă. Se rostogoli instinctiv în afara spațiului ușii, însă pereții subțiri nu îi ofereau protecție.

Culcat pe rogojină, în afara bătăii pistolului, aștepta cu inima cât un purice ca Jim Miller să apară din clipă în clipă. Dar cum nu se întâmpla nimic, își spuse că americanul aștepta ca el să iasă și să-l împuște liniștit. Din punctul lui de vedere, era mai bine așa. Cele două gloanțe fuseseră trase doar ca să-l sperie pe Malko... Acum, celălalt se distra. Un scrâșnet metalic ajunse până la Malko, deveni mai puternic, apoi din ce în ce mai asurzitor. Zgomotul venea dinspre sensul giratoriu de la poalele colinei Vat Pnom. Erau vehicule cu șenile.

— Malko!

Vocea răgușită și bine cunoscută se înălță din huruitul blindatelor. Malko crezu că visează. Era Monivanh. Chinezoaica îl strigă din nou, iar el se repezi la ușă. O coloană de M 13, ce se îndrepta spre front, defila jos într-un vacarm îngrozitor care acoperea celelalte zgomote.

Țeapănă ca de obicei, Monivanh stătea lângă trupul lui Jim Miller, cu pantofii lui Malko într-o mână și cu arma în cealaltă. Americanul zăcea pe burtă cu două imense găuri roșii în spate. Malko îngenunche lângă el, îi dădu părul de pe față și văzu că avea ochii sticloși. Monivanh se apropie și ea.

— *No sweat, no sweat. Come quick. Maulen.* [1]

Era ușor să reconstituie ceea ce se petrecuse. Monivanh se ivise din pagodă și îi trăsese lui Jim Miller două gloanțe în spate. Chinezoaica nu își asuma nici un risc. Cămașa

---

1. Totul e în regulă. Vino imediat. Repede. (n.a.)

americanului se îmbibase de sânge. Trăsese de la mică distanță. Blindatele continuau să treacă într-un vacarm înfiorător. Malko își văzu arma sub trupul americanului și o luă. Preotul budist dispăruse.

Din cauza huruitului vehiculelor cu șenile, nimeni nu auzise împușcăturile. Malko se duse repede în cabană și lipi o bandă adezivă pe cutie, apoi plecă.

— Să mergem, îi spuse el lui Monivanh.

Își strecură arma sub cămașă, apoi se încălță. După aceea, trase două focuri în aer din Colt-ul de fabricație chinezească și îl aruncă lângă cadavru. Pe cambodgieni nu prea îi interesa balistica, în concluzie, erau puține șanse ca șmecheria să fie descoperită. Malko inspiră profund când coborî treptele înalte din piatră.

Era clar că nu-i sunase ceasul. Ce frumoasă este viața! Ultimul blindat dispărea în depărtare. Privea cu duioșie părul negru al lui Monivanh care mergea înaintea lui. Era a doua oară când îi salva viața. Ar trebui să afle cum ajunsese aici.

* * *

Malko auzi o bătaie în ușă. Înfășurat într-un prosop, se apropie de ușă cu pistolul extraplat în mână. Devenise prudent.

— Sunt eu, Hal, se auzi o voce prin ușă.

Malko deschise. Tânărul hippie american stătea în fața lui, zâmbitor, fluturându-i sub nas un teanc de rieli.

— Nemernicul ăla mi-a trimis ăștia! jubilă el. Veștile circulă cu iuțeală...

Nici nu se răcise bine cadavrul lui Jim Miller. Generalul Krom se bucura de un excelent serviciu de informații. Hal Davidof îl bătu pe Malko pe umăr.

— Când doriți, pentru treaba dumneavoastră... Acum vă invit să halim.

Se așeză pe pat.

— Ați avut noroc, observă el. Monivanh nu e cuminte. A suit colina după dumneavoastră. V-a găsit și pantofii pe care i-ați lăsat afară.

* * *

Furios la culme, generalul Krom urca aleea care ducea la vila mareșalului Lon-Nol. Pierduse dintr-o dată doi oameni:

informatorul şi unul dintre cele mai bune elemente ale lui. Era greu de găsit o scursură ca Phuong. Nu ştia dacă îl omorâse Doug Frankel sau aşa-zisul reprezentant al U.S. Aid. Dar oricum, era acelaşi lucru.

I se pregătea ceva mult mai grav, dar nu ştia ce anume. Se opri în faţa Consiliului de Miniştri, trăgându-se furios de smocul de păr negru. Oare ce mai puneau la cale americanii? Trebuia să afle neapărat. Scrâşni din dinţi, gândindu-se la Phuong. Va lovi şi el fără să-i pese de consecinţele diplomatice. Îi va strivi pe cei doi duşmani ai lui. Nu va mai rămâne nimic din ei. Dispunea de numeroase mijloace şi de mai multă viclenie.

Se îndreptă cu paşi mari spre vila mareşalului Lon-Nol. În fiecare dimineaţă trebuia să-i ridice moralul şi să-i zugrăvească un tablou vesel al situaţiei. Mareşalul avea idei fixe. În prezent, visa să-i arunce pe vietnamezi în mare ca să formeze o naţiune khmeră imensă... Împreună cu laoţienii şi thailandezii care îi împroşcau pe cambodgieni.

Generalul Krom împinse poarta cu grilaj a vilei. Era hotărât să-şi facă praf şi pulbere duşmanii.

Capitolul XI

— Hal Davidof este la dispoziţia noastră în după-amiaza asta, anunţă Malko. Nu zboară pentru compania lui.

— Foarte bine, fu de acord Douglas Frankel, îi voi da undă verde căpitanului Shivarol. Va trebui să decoleze destul de devreme de la Pochentrong, adică pe la opt dimineaţa. Îl vom aştepta pe drumul nr. 4, la kilometrul 42. În acea zonă, drumul este drept circa doi kilometri şi nu sunt copaci. Liniile khmerilor roşii sunt puţin mai departe. Există un post al trupelor guvernamentale care ne va servi drept punct de control.

Malko studia harta întinsă pe birou. Acum că planul de eliminare a generalului Krom pe care îl elaborase el începea să prindă contur, simţea emoţia acţiunii. Uciderea lui Jim Miller nu părea să fi dat populaţia peste cap. Se pare că şi generalul Krom pusese lichidarea acestuia pe seama lui Hal Davidof. Din nefericire, pentru o operaţiune liniştită cum se voia, muriseră deja patru persoane.

— Sunteţi sigur de Shivarol? îl întrebă Malko.

— Nu cred că va da înapoi, zise Douglas Frankel. Îi place să-şi trăiască viaţa din plin. Liz mi-a mărturisit că se întâlnesc astăzi... Prin urmare, îşi joacă rolul.

— În concluzie, după-amiază, totul se va termina.

Doug Frankel clătină din cap.

— Nu chiar. Ar trebui ca Hal Davidof să fie culeş de un elicopter şi să se întoarcă la Pnom Penh.

— Şi Shivarol?

— Va face ce va voi. Sau rămâne la noi, sau se ascunde undeva. Se descurcă, doar e treaba lui. Sunt sigur că va veni. Doar o face pentru prima de zbor...

— Pentru prima de zbor?

Americanul zâmbi cu răutate.

— Un camion plin cu obuze de 105 pe care îl va livra cu siguranţă pe loc. Ca să facă rost de niscaiva bani de buzunar. Am încredere în el. În orice caz, staţia radio Grunk va anunţa că aparatul T 28 a aterizat la Kratie şi că pilotul a cerut azil politic.

Malko privea dincolo de bulevard gardul din sârmă ghimpată care înconjura Chamcar-Mon, întrebându-se dacă adversarul lor se temea de planul machiavelic ţesut împotriva lui. Generalul Oung Krom nu era un om prost şi mai ales, avea reflexe bune. Era de preferat să nu fi făcut legătura între CIA şi lichidarea lui Jim Miller... Numai timpul va rezolva această treabă. Ruleta cambodgiană nu se terminase.

— Nu rămâne decât să pună în funcţiune cel de-al doilea nivel al rachetei, spuse Malko.

Ochii mici ai lui Frankel străluciră de o bucurie răutăcioasă. Luă harta şi o încuie în birou.

— Să mergem, zise el.

* * *

Îndată ce maşina Fury de culoare neagră se opri la marginea unui mic teren viran, fu înconjurată imediat de o ceată de copii. În cartierul Tuk-Maak, care se întindea de-a lungul drumului spre Pochentrong, nu aveau prea multe distracţii. Mii de căsuţe pe piloni, adăpostite de grădini cu vegetaţie luxuriantă mărgineau drumurile pline de praf care se întretăiau în unghiuri drepte.

Malko se dădu jos din maşină. În depărtare, în spaţiul deschis, se înălţa o cabană sprijinită pe piloni, împrejurul căreia alergau nişte porci negri. Coborî şi Doug.

— Aici este.

Urcară o scară exterioară care se balansa şi ajunseră într-o încăpere întunecoasă. Un bebeluş era culcat pe o rogojină, vegheat de o femeie. Mirosea a tămâie şi a fructe stricate. Din umbră, apăru o fată. Doug o întrebă:

— Senang e aici?

Ea îi arătă altă încăpere care se afla în stânga.

— Aici.

Doug și Malko înaintară și descoperiră o scenă ciudată. Un cambodgian stătea în genunchi în fața unui mic altar budist supraîncărcat cu decorațiuni, cu candele și cu bețișoare parfumate. Era foarte slab, cu față de adolescent, îmbrăcat doar într-o cămașă și un pantalon din mătase galbenă, cu o banderolă pe frunte, cu trăsături de ascet, dar cu un briliant imens și un smarald pe mâna stângă și cu unghii extrem de lungi. Executa niște mișcări tare curioase. Stătea cu ochii închiși și căsca gura cât putea de tare, o închidea la loc, bătea mătănii, apoi se ridica. Puțin mai încolo, erau doi ofițeri cambodgieni care stăteau serioși în genunchi cu bețișoare parfumate în mână.

— El e Senang, prietenul meu ghicitorul, îi șopti Doug lui Malko. Este în transă și cheamă spiritele.

Senang ieși din transă și îi făcu un semn discret din cap americanului. Cei doi ofițeri nu le dădură nici o atenție nou-veniților. Unul dintre ei îl întrebă ceva pe ghicitor în cambodgiană. Senang îi răspunse imediat cu o voce ciudat de feminină, cântată, îngrozitoare și își frământa mâinile. Apoi își văzu de mătăniile lui. Acest lucru mai dură câteva minute, într-o liniște absolută.

Apoi, Doug Frankel oftă zgomotos și făcu un gest cu intenția că ar vrea să iasă. Senang îi aruncă o privire fugară. Căscă din nou gura foarte larg, se aplecă, deschise iar ochii și rosti o frază nesfârșită pe un ton plângăreț.

Dar își recăpătă imediat atitudinea normală și expresia obișnuită, stând tot în genunchi. Dezamăgiți, cei doi ofițeri cambodgieni se ridicară în picioare. După ce puseră cu părere de rău câteva bancnote într-o farfurioară, ieșiră. Doug Frankel părea că se distrează de-a binelea.

— Ce le-a spus? îl întrebă Malko.

— Că spiritele nu pot veni acum. Că erau foarte ocupate pe drumul 30 venindu-i în ajutor unui credincios atacat de khmerii roșii... Senang s-a supărat. Nu-i place să-i alung clientela, dar nu mă poate refuza.

Senang își scoase banderola de pe frunte, se ridică și îi strânse cu putere mâna lui Doug, iar pe cea a lui Malko o cuprinse cu un soi de gingășie, aruncându-i o privire catifelată și duioasă.

— Închide prăvălia, îi ceru Doug, avem lucruri serioase de discutat.

Ghicitorul strigă ceva, iar bătrâna plecă cu bebeluşul bolnav. Probabil că acest lucru îi va salva viaţa...

Malko, Doug şi Senang se aşezară în faţa altarului budist. Fata le aduse ceai în nişte ceşcuţe ciobite.

— Senang, i se adresă solemn în franceză Doug Frankel, ţi-am adus avere şi glorie.

Ochii ghicitorului străluciră şi îl fixară pe Malko cu o tandreţe respingătoare, apoi se uită iar la american.

— Vă mulţumesc, domnule Frankel, spuse ghicitorul cu vocea lui mieroasă şi blândă.

Semăna cu un adolescent vicios până în măduva oaselor, care făcuse abuz de plăcerile solitare.

— Îi faci mereu horoscopul mareşalului? îl întrebă el.

— Da, aprobă Senang. Este foarte greu pentru că...

Doug Frankel îl întrerupse:

— Perfect. Te duci astăzi la Chamcar-Mon şi ceri să-l vezi pe mareşal. Îi spui că te-a vizitat spiritul şi că ai avut o viziune în legătură cu el.

— Dar nu am avut nici o viziune, protestă ghicitorul cu glas ascuţit.

— Ba o să ai, făcu Doug Frankel. Este o chestiune de timp. N-o să-mi spui că spiritul şi-a petrecut ziua pe strada 30 pe căldura asta...

În ciuda situaţiei, americanul reuşi să rămână serios. Senang, care pricepea repede, plecă ochii în pământ.

— Dar ce o să-i spun mareşalului? întrebă el cu voce ezitantă.

Doug Frankel se aplecă spre firavul cambodgian şi zise:

— Îi vei spune mareşalului că te-a vizitat spiritul şi te-a anunţat că peste două zile îl paşte un mare pericol. Că vezi sânge peste tot.

Senang îl asculta uimit, încercând să înţeleagă această cerere neaşteptată. Stânjenit, Doug Frankel insistă:

— Trebuie să fii destul de convingător ca să te primească mareşalul în persoană. Crezi că vei reuşi?

— Poate, făcu ghicitorul. Dar spiritul...

— Spiritul sunt eu, i-o tăie Doug Frankel. Ai încredere în mine, nu? Nu am sufalt niciodată o vorbă despre eşarfele sfinte...

Senang privi în pământ. Întrebă cu voce şuierătoare:

— Există într-adevăr un pericol aşa de mare?

— Unul mortal, afirmă Doug Frankel pe un ton sinistru. Sunt sigur că mareşalul îţi va fi extrem de îndatorat.

Privirea lui Senang scăpără pentru o clipă. Întrevedea deja avantajele pe care putea să le tragă de pe urma acestei oportunităţi.

— Mă voi duce la Chamcar-Mon, zise el. Voi face tot ce îmi stă în puteri ca excelenţa sa. mareşalul, să mă primească...

Doug îi surâse încurajator şi se ridică.

— Văd că îmi eşti prieten. Totul va merge bine. Vei avea şi alte viziuni care îţi vor consolida poziţia.

Se ridicară. Senang îi conduse până la scara care se legăna. Malko observă că baraca era făcută numai din cutiile de la obuze de 105... Asta era Cambodgia. Alungară o ceată de copii care lustruiau maşina.

— Ce înseamnă povestea asta cu eşarfele sfinte? îl întrebă Malko.

Douglas Frankel râse cu poftă.

— O investiţie profitabilă. Senang a încropit o afacere cu eşarfe sfinţite de preoţii de la pagodă, pe care le vindea soldaţilor ca să-i apere. Dar mai întâi treceau prin mâinile coloneilor. Firește că aceştia îşi opreau jumătate din preţul eşarfelor. Problema era că soldaţii nu aveau bani ca să le plătească şi atunci le-au trecut pe facturile noastre de achiziţii de armament figurând ca material de război.

Eu am descoperit mişmaşul, dar, în loc să le stric ploile, m-am prefăcut că nu observ. În ţara asta, trebuie să mai închizi şi ochii uneori. Altminteri, te alegi cu o droaie de duşmani. Astfel şi-a permis Senang să-şi cumpere o mică băcănie. Astăzi, ne e de folos.

Malko nu comentă în nici un fel. Dacă ar şti contribuabilii americani că banii lor se duc pe eşarfe aşa-zis sfinţite... Şi cu acordul CIA pe deasupra!

Mergând foarte încet din cauza ambuteiajelor de pe strada Pochentrong, trecură pe lângă un salon de coafură în aer liber.

Pe trotuar, erau instalate vreo zece fotolii, iar oglinzile erau atârnate de zidul din faţa lor.

— Sunteţi sigur că va vorbi cu Lon-Nol?

— Absolut. Se duce în fiecare seară la Chamcar-Mon. Mareşalul este foarte superstiţios. Nu va lăsa să-i scape o asemenea ocazie...

Pe Malko îl cuprinse ameţeala. Numai în Asia erau posibile asemenea combinaţii. Planul lor se baza pe nişte elemente extrem de vulnerabile. Îşi aminti de pilotul cambodgian, de fapt. cheia de boltă a întregii operaţiuni.

— Aţi primit veşti de la căpitanul Shivarol?

— Este pregătit.

Mai făcură încă douăzeci de minute ca să ajungă la hotel.

— Mai avem două zile de aşteptat. spuse Doug Frankel. Lăsaţi impresia că aţi renunţat. Generalul Krom o să ne lase în pace. Odihniţi-vă.

Într-adevăr, Malko avea nevoie de odihnă. Seara trecută, se trezise din nou cu Monivanh în pat. Fusese tăcută şi nesătulă. Se îndreptă spre peron şi cercetă în grabă piscina şi *Cyrene*. Atenţia îi fu atrasă brusc de o siluetă înaltă şi slabă, îmbrăcată doar cu un bikini minuscul roşu. Era culcată pe burtă, cu un pahar lângă ea şi cu părul desfăcut. Curios, el se apropie de ea încetişor. Slavă Domnului că acaparatoarea de Monivanh nu era prin preajmă!

— De data asta sunt numai al dumneavoastră.

Maddevi Shivarol se întoarse cu rapiditatea unui şarpe. Malko zări imediat vânătaia de sub ochiul stâng, obrazul umflat şi ochii foarte roşii. Fumase ganscha.

— Aţi avut un accident? o întrebă el surprins.

Tânăra cambodgiană se ridică, aprinse o ţigară şi spuse cu voce egală:

— După cum vedeţi. L-am găsit pe soţul meu cu puicuţa lui în casa mea. Nevasta lui Frankel. Ea m-a lovit, iar el nu a ridicat un deget ca să mă apere. Apoi au plecat împreună. Dar ştiu unde se vor culca în seara asta. O să-i aştept acolo.

— De ce?

— Ca să-i omor.

Ochii aveau o strălucire de nebună, ca porţelanul încins. Dădea nervoasă fumul afară. Malko îl blestemă în gând pe mult

prea galantul căpitan Shivarol. Mort, nu mai putea pilota avionul T 28.

— Să-i ucideţi este poate soluţia extremă, încercă Malko să o liniştească.

Maddevi nu-i răspunse, pierdută în visul ei de răzbunare. Cu mintea învolburată, Malko fixă gâtul delicat al tinerei. Singura soluţie de a evita neplăcerile era să o sugrume. Spera totuşi să găsească o soluţie mai puţin brutală.

— Liniştiţi-vă, o sfătui el.

Femeia ridică din umeri.

— Nu pot.

Malko se gândea cu viteza unui calculator. Rămase tăcut un moment, apoi zise:

— Acum este rândul meu să vă invit la ceai... Dar înainte de a purcede în expediţia dumneavoastră punitivă.

Maddevi se uită la el cu interes.

— Unde?

— La prietenul meu Frankel, căci nu este acasă în după-amiaza asta. Menajera lui ne va pregăti ceaiul. Vom fi liniştiţi acolo.

Ochii lui aurii spuneau mai mult decât cuvintele. Trăsăturile femeii se mai îndulciră.

— Dacă doriţi, acceptă ea fără prea mare entuziasm.

Dar avea nevoie de relaxare. Îi convenea să i se ofere acestui străin pe care îl dorea. Malko se ridică.

— Eu plec înainte. Veniţi într-o jumătate de oră. Mai înainte, am ceva de făcut. Nu credeam că voi avea bucuria să vă revăd astăzi.

— Foarte bine, acceptă Maddevi. Mă mai odihnesc puţin aici, apoi vin să vă iau.

* * *

Maddevi Shivarol urcă cele două etaje cât ai clipi. Nu mai era nimeni pe scară şi nici în clădirea liniştită. Mai fusese o dată acasă la Frankel cu ocazia unui cocteil.

Însă de data asta, avea în poşetă un pistol automat cu opt cartuşe în încărcător. Imediat după ce va face dragoste cu Malko, se va duce să-şi omoare soţul şi pe amanta acestuia.

Își dăduse cu un strat gros de fond de ten ca să acopere urmele loviturii. Corpul provocator era strâns într-un *sampot* mov. În ochii ei ardea încă flacăra mâniei. Ajunse la etajul al doilea și sună la ușa lui Doug Frankel.

Soldatul care făcea de pază pe palier o privi pe Maddevi cu un interes fățiș. Ușa se deschise. El avu timp să zărească o siluetă de bărbat, apoi Maddevi fu literalmente trasă înăuntru ca de un aspirator uriaș.

Se auzi un strigăt ascuțit. Maddevi execută o boltă plină de grație de-a lungul încăperii, fiind proiectată peste umărul lui Monivanh de o savantă figură de judo. Ea căzu pe covorul albastru în clipa în care poșeta se izbi de perete, golindu-se de tot ce era în ea. Malko închise repede ușa în urma ei. Nu avea nici un rost să-l alerteze pe soldat.

Maddevi Shivarol nu avu timp să se ridice de jos. Teribila Monivanh se năpusti la ea și o strânse de gât. Ea dădu din mâini și din picioare, fluturându-și *sampot*-ul mov. Încercă să o muște ca să se elibereze, însă Monivanh avea o forță nemaipomenită. Era turbată de gelozie... În câteva secunde, fața lui Maddevi căpătă culoarea *sampot*-ului.

— Las-o, strigă Malko. O s-o omori.

Monivanh slăbi strânsoarea cu regret. Însă Maddevi rămase întinsă pe jos inconștientă. Fără să gâfâie măcar din cauza efortului, Monivanh luă o fașă albă și, într-un timp record, rivala fu transformată într-un cârnăcior cambodgian.

— Foarte bine, zise cu admirație Douglas Frankel. Du-o în dormitor.

Așezat comod în fotoliu, el asistase liniștit la luptă. Monivanh se aplecă și o luă pe Maddevi în cârcă. Malko o urmă până în camera de alături. Dormitorul americanului era o adevărată cazemată. Podeaua era acoperită cu saci plini cu nisip care înconjurau patul. Fereastra era astupată, cu excepția unui ochi îngust. Lângă pat, era așezat um M 16, împreună cu un talkie-walkie și o grămadă impresionantă de grenade și de încărcătoare.

Monivanh o puse fără prea mare blândețe între doi saci de nisip. După aceea, îi trase una cu muchia palmei în gât. Încercând să respire, Maddevi deschise larg gura. Cât ai clipi, Monivanh îi înfipse un proiectil de lansator de grenade M 79 cu

un diametru de trei centimetri și îl legă cu o cârpă. Când ieși din cameră, Maddevi începu să vomite... Monivanh îi zâmbi lui Malko arătând cu degetul mare în jos.

— Maddevi *number ten.*

Era peste măsură de încântată.

Vocea lui Doug Frankel se auzi din living-room:

— Haideți să mâncăm! Mâine vom avea o zi grea.

Era tot ceea ce putea spune. Înainte de a pleca Douglas puse cu mare grijă lacătul. Malko îi șopti:

— Și Liz?

— Ea nu vine, zise americanul. Mi-a telefonat la ambasadă. Oricum, nu are cheia de la lacăt. Și în nici un caz nu o va dezlega cu mâna ei pe Maddevi Shivarol.

Mai degrabă i-ar băga grenada pe gât.

Capitolul XII

Mașina neagră blindată acceleră ca să depășească un convoi militar. Conducea Douglas Frankel, iar Malko stătea lângă el. Hal Davidof moțăia pe bancheta din spate îmbrăcat în costum de zbor, iar pletele lungi și le ascunsese sub perucă.

Drumul nr. 4 se întindea înaintea lor, aproape drept, mărginit de o parte și de alta de orezării și de jungla rară. Peisajul era neted ca-n palmă. De fapt, era singura zonă din Pnom Penh care se deschidea pe o rază de cincizeci de kilometri... Câțiva țărani repicau orezul îngrijorați din cauza războiului. Străbătură un sat distrus în întregime. Apoi văzură două Jeep-uri echipate cu mitraliere oprite la marginea drumului. Khmerii roșii erau pe-aproape.

Malko se gândi la Maddevi care rămase legată fedeleș în dormitorul lui Doug Frankel. Acesta nu-i dăduse amănunte în legătură cu modul în care îl contactase pe căpitanul Shivarol, dar îl asigurase că totul se afla sub control. Inclusiv elicopterul care trebuia să-l ia pe Hal Davidof.

Americanul trebuie să fi fumat mult opiu seara trecută, deoarece calmul său era impresionant. Acum își merita numele de „Moon-Face" mai mult ca oricând.

Încetini ca să treacă pe un pod protejat de un foișor și de un puști de vreo zece anișori înarmat cu un M 16 de două ori mai mare decât el. Se aflau într-o regiune cu orezării mănoase, iar soldații erau rumeni în obraji ca țăranii bine hrăniți. Malko dormise puțin. Monivanh venise încă o dată și se cuibărise lângă el în pat, explicându-i că ea nu era deloc *Butterfly*.

Merseră în tăcere aproape trei sferturi de oră. După aceea, Doug Frankel încetini și opri pe marginea drumului. Însă acesta

se continua înaintea lor, drept şi pustiu, cotind la dreapta abia după aproximativ trei kilometri, de-a lungul unei plantaţii de cocotieri. În partea stângă a drumului, Malko zări un mic post al trupelor guvernamentale, format dintr-un careu de barăci din tablă păzite de patru turnuleţe şi două cuiburi de mortiere. Un imens camion acoperit cu prelată staţiona în faţă.

— Am ajuns, anunţă Doug Frankel.

În spate, Hal, care nu scosese o vorbă de când plecaseră, se ridică într-un cot şi deschise cu greutate ochii albaştri.

— Aici este?

— Da, răspunse Malko, pregătiţi-vă.

Pilotul se întinse şi coborî din maşină. Douglas Frankel se îndreptă spre camion. Portiera acestuia se deschise. Din el coborî cineva şi veni în întâmpinarea americanului.

Malko recunoscu faţa drăgălaşă, dar puţin buhăită a colonelului Lean, îmbrăcat într-o uniformă fără galoane. Hal Davidof făcu câţiva paşi spre iarba de pe marginea drumului, se întinse pe ea şi îşi aprinse pipa cu haşiş.

— Sper să aterizeze bine porcăria aia, oftă el.

Doug Frankel venea spre ei împreună cu colonelul Lean tot la fel de zâmbitor. Îi strânse viguros mâna lui Malko.

— Totul este pregătit, îl anunţă americanul. Colonelul este aici din zori. Liniile comuniştilor se află acolo, după curbă. Au fost anunţaţi şi nu vor trage în avion.

Se uită la ceas.

— Shivarol ar trebui să sosească peste o jumătate de oră...

Malko se întrebă deodată dacă nu visa. Totul părea atât de simplu. Îl privea pe Hal Davidof care stătea întins cu faţa în sus. Nu-şi făcea nici o grijă.

Un grup de cambodgieni format din bărbaţi şi femei apăru brusc pe drum, venind dinspre liniile comuniştilor şi mergând alene, aplecându-se din când în când, adunând ceva de pe asfalt.

— Ce se întâmplă?

Doug zâmbi palid.

— Colonelul a adus nişte refugiaţi din tabăra vecină ca să cureţe drumul, îi explică americanul, ca să nu aibă probleme la aterizare. Este periculos fiindcă va ateriza cu bombe cu tot...

Malko privea panglica de asfalt care strălucea în soare. O bornă indica: Pnom Penh, 42 km. După încordarea abia vizibilă a feței, se vedea că Lean era nervos. Refugiații ajunseră în dreptul lor, curățând drumul de pietroaie. Colonelul îi alungă cu un ordin scurt. În depărtare, se auzeau focuri de arme automate.

Un huruit care se auzea din cer îi făcu să înalțe privirile. Dinspre est se apropia un avion care zbura pe deasupra cocotierilor. În mai puțin de un minut, ajunse deasupra lor. Malko văzu clar cele patru bombe prinse sub aripi. Era un T 28 monomotor, cu însemnele armatei cambodgiene. Efectuă un viraj exact înainte de a ajunge la liniile comuniștilor, se întoarse spre ei pe axa drumului și începu să coboare. Scoase trenul de aterizare. Colonelul Lean îl trase pe Malko de mânecă.

— Mai bine ne-am adăposti, domnule.

Bombele! Alergară până la postul de pază și se ghemuiră după o stivă de saci puși la intrare, lângă santinela cu un AK 47. Era un cambodgian bătrân și ridat.

— Și Hal? strigă brusc Malko.

Pilotul hippie nu se mișcase din loc. Sprijinit în cot, se uita la micul aparat T 28 apropiindu-se de asfalt balansându-se. Privirea lui Malko se opri la camionul care se afla la trei metri de el. Lăzile neacoperite lăsau să se vadă obuzele de 105, vopsite în verde, netede, dar mortale.

Dacă bombele purtate de avion explodau la aterizare, se alegea praful de ei... Roțile atinseră asfaltul într-un nor de fum. Merse ușor în zigzag, ajunse în dreptul lui Hal și încetini. Bombele nu se mișcară de la locul lor. Doug Frankel oftă de ușurare. Se ridică din poziția incomodă în care stătea.

— Să plecăm.

Santinela ridată îi privi cu indiferență îndepărtându-se. Avionul T 28 întoarse pe drum cu un huruit infernal de motor și se îndreptă spre ei foarte încet. Aripile se balansau.

Hal Davidof catadicsi în sfârșit să se ridice și își aranjă peruca. Fu întâmpinat de Malko, de Doug și de colonelul Lean. Câțiva soldați se suiseră într-unul din turnurile de observație ale taberei și priveau scena curioși. Carlinga aparatului strălucea în soare. Micul avion se opri în dreptul lor stârnind un

nor de praf roşiatic. Stând alături de Malko, colonelul Lean strigă surprins arătând spre carlingă. Malko se uită şi el. La bordul aparatului T 28 se aflau două persoane. Oare cine îl însoţea pe căpitanul Uch Shivarol?

* * *

Elicea se mai învârtea încă. Parbrizul carlingii culisă în spate, dând la iveală două capete. Persoana de pe locul din faţă se ridică, coborî pe aripă şi îşi scoase casca de zbor. Era căpitanul Shivarol.

Cea de-a doua persoană făcu aceleaşi gesturi, dar cu mai puţină îndemânare. Sări din avion şi îşi scoase casca eliberând cascada de păr castaniu. Brusc, Malko îşi dori să nu mai fie aici. Era Liz Frankel în carne şi oase! Se uită la şeful Centralei CIA. Acesta împietrise. Muşchii feţei îi jucau sub piele, privirea era încremenită, umerii lăsaţi. Lui Malko îi se făcu milă de el.

Căpitanul Shivarol se îndreptă spre ei, urmat de însoţitoarea lui. Malko observă imediat tocul pistolului care îi atârna la şold. Căpitanul era prudent. Colonelul Lean se îndepărtă puţin. Se uita întruna când la Frankel, când la Shivarol.

Nepăsător, Hal Davidof se curăţa în urechi cu un mugur de bambus. Liz Frankel trecu în faţa căpitanului Shivarol şi se apropie de soţul ei strigând cât o ţinea gura ca să acopere zgomotul motorului:

— Eu am vrut să vin cu el. Ieri s-a petrecut o tragedie cu nevasta lui şi nu mai vrea să se întoarcă la Pnom Penh.

— Ştiu, zise Frankel.

Vocea lui era aproape normală, deşi Malko deslusi în ea o încordare ciudată, de parcă s-ar abţine să nu izbucnească în plâns. Încetişor, ca şi cum i-ar fi greu să ia o hotărâre, se întoarse către Hal.

— Sunteţi pregătit?

Vocea îi redeveni normală. Parcă şi încordarea mai dispăru puţin.

— Vom schimba echipamentul şi va fi O.K., spuse americanul.

— Grăbiţi-vă.

Căpitanul Shivarol începuse deja să-și scoată salopeta de zbor și curelele. Hal o îmbrăcă numaidecât. Cei doi bărbați se urcară pe aripa avionului, apoi Hal intră în carlingă și își legă centurile. Cambodgianul îi arăta instrumentele de zbor, urlând ca să acopere zgomotul motorului. Hal împinse maneta, iar motorul mugi. După aceea, cambodgianul sări jos. Hal Davidof acționă eleroanele și deriva. Era gata de plecare.

Liz Frankel trecu liniștită prin fața celor trei bărbați și se îndreptă spre camion. Șoldurile generoase și picioarele lungi erau strânse în niște blue-jeans decolorați. Își lăsase părul să fluture liber pe umeri. Se îndepărtă fără să-i arunce măcar o privire soțului său.

Acesta se sui pe aripă și îi dădu lui Davidof o hartă învelită într-o folie din plastic pe care americanul o puse pe genunchi.

— Acesta este punctul din care vă vom recupera. Nu folosiți aparatul radio. Elicopterul se va afla la nivelul treizeci. Buletinul meteo anunță vizibilitate până la zece mile. Nu puteți să rataţi ținta. Fiți atent la DCA din Chamçar-Mon.

Hal zâmbi cu ironie.

— Doar n-o fi mai rău decât nord-vietnamezii de pe pista Ho-Și-Min.

— Nu uitați: încercați să aruncați toată încărcătura în clădirea indicată!

Hal împinse maneta și urlă:

— *O.K., the good Lord is on my side!*[1]

Doug Frankel sări greoi pe sol și fugi la marginea drumului. Huruitul motorului deveni mai puternic. T 28 se puse în mișcare lăsând un nor de praf la coadă. După aceea, Hal slăbi frânele și micul aparat începu să ruleze cu viteză din ce în ce mai mare. Două sute de metri... trei sute... Patru sute. Însă aparatul nu se desprindea încă de la sol. Doug înjură.

— Ce naiba face!

Erau cu toții fascinați de avionul care mergea din ce în ce mai repede, de parcă ar fi vrut să se izbească de cocotieri. În fine, roțile se desprinseră de sol și se înălță, trecând pe

---

1. Bunul Dumnezeu ține cu mine (n.a.)

deasupra vârfurilor cocotierilor de pe marginea drumului. Colonelul Lean râse puţin nervos.

Aparatul T 28 se întoarse deasupra lor, fără să mai ia altitudine, şi zbură paralel cu drumul, cu trenul de aterizare strâns. Malko se întrebă deodată dacă nu cumva Hal îşi va satisface plăcerea vieţii lui aruncând asupra lor prima bombă. Însă aparatul se mulţumi să treacă cu un huruit ca de tunet pe deasupra lor. Un obiect se desprinse de el. Se aruncară cu toţii repede în şanţ. Apoi, Malko ridică privirea la cer şi izbucni în râs. Un obiect negru plutea uşor în aerul călduţ. Era peruca lui Hal...

În timp ce privea avionul îndreptându-se spre Pnom Penh, Malko se întrebă dacă nu se jucau de-a „ucenicul vrăjitor". În definitiv, nimeni nu cunoştea cât de abil era Hal Davidof în stăpânirea unui bombardier. T 28 dispăru la orizont. Peste cinci minute, va zbura peste Pnom Penh. Căpitanul Shivarol se apropie de Doug Frankel.

— Mai aveţi nevoie de mine?

Doug Frankel îl măsură de sus până jos. Dar era ca o stâncă.

— Puteţi să plecaţi. Camionul este acolo. Încărcătura este în regulă. Vă vor aştepta. Când veţi face curba, claxonaţi de cinci ori, apoi opriţi-vă la primul baraj.

Liz Frankel aştepta lângă cabina camionului. Fără o vorbă, căpitanul Shivarol se îndreptă spre vehicul. Se urcă împreună cu Liz Frankel. Soţul ei veni cu paşi lenţi lângă camion, dar nu se apropie de cabină, mulţumindu-se doar să-i dea roată. Demarorul scrâşni. O dată, de două ori, de zece ori... De emoţie probabil, Shivarol nu reuşea să-l pornească. În fine, motorul hurui. Dădu înapoi ca să ajungă pe asfalt. Malko zări profilul lui Liz Frankel şi părul castaniu. Stătea ţeapănă. Trecu pe viteza întâi şi se îndepărtă în aceeaşi direcţie ca aparatul T 28.

— Ca să vezi! făcu Doug Frankel cu o voce care suna fals.

Priveau cu toţii camionul care se îndrepta spre liniile comuniştilor. Nu mai rămăsese nici o urmă din operaţiune, în afară de peruca lui Hal pe care o luase unul dintre soldaţii care făceau de pază. Pe Malko îl impresiona expresia plină de durere a lui Douglas Frankel.

— Ne întoarcem la Pnom Penh? întrebă el.

— Da, firește, zise americanul absent. Dar nu se mișca din loc.

În urma camionului nu se vedea acum decât un nor de praf. Efectuă virajul și dispăru dincolo de prdeaua de copaci. Se auzi foarte clar claxonul. Unu, doi, trei, patru... La al cincilea, se auzi o explozie uriașă.

O coloană imensă de fum negru și alb se ridică brusc din locul unde se aflase camionul. Unda de șoc ajunse până la ei care stăteau împietriți în mijlocul drumului, zgâlțâindu-i, fiind însoțită de un val de aer fierbinte ce mirosea a TNT. În acel loc, coloana de fum și de praf se ridicase ca o ciupercă atomică în mijlocul cocotierilor firavi.

Cei trei bărbați nu reușeau să-și ia ochii de la imensul nor care întuneca orizontul. Nu se știe din ce motiv, dar camionul plin cu muniție explodase. Cu siguranță că din Liz și căpitanul Shivarol nu mai rămăsese nimic. Nici nu avuseseră timp să realizeze ce li se întâmplă.

Soldații ieșiră din tabără plini de curiozitate. În acel loc, ciuperca mai persista, risipindu-se treptat-treptat în atmosfera călduță. Doug Frankel se îndreptă ca un automat spre mașină. Un tic nervos îl făcea să clipească din ochi de parcă ar râde. Buzele dispăruseră de tot. Se prăbuși la volan și porni mootorul. Malko se aplecă pe geam.

— Încotro?

Doug Frankel întoarse încetișor capul spre el.

— Să văd.

— Este foarte periculos, interveni colonelul Lean care îi urmărise. Comuniștii vor crede că le-am întins o cursă.

Amerianul nu catadicsi să răspundă. Malko deschise portiera și se așeză lângă el. Demară imediat. Silueta colonelului cambodgian se micșora din ce în ce mai mult în oglinda retrovizoare. Ajunseră la liziera plantației de cocotieri. Praful și fumul nu se risipiseră încă. Șoseaua era plină de hârtoape și asfaltul crăpat ca după un cutremur. Un cocotier fusese smuls din rădăcini, iar altul frânt de la jumătate. Pământul era negru și ars. Din camion rămăsese doar carcasa înnegrită care zăcea în savana săracă în vegetație, încă fumegând.

Doug Frankel opri mașina și coborî. În aer se mai simțea

încă mirosul de TNT, iar Malko strănută din cauza prafului. Nu rămăsese nici o urmă din cele două ființe. Doug înaintă câțiva pași către camion cu capul plecat în pământ. Spera în sinea lui să mai găsească ceva...

Deodată, dinspre liziera junglei se auziră câteva explozii seci de AK 47, la două sute de metri în fața lor, urmate de șuierăturile gloanțelor. Doug Frankel parcă nici nu le auzise. Malko îl apucă de braț și îl forță să se adăpostească după un trunchi de copac ce arsese.

— Nu vă prostiți, zise el. Noi suntem ținta. Nu folosește la nimic. Să plecăm de aici...

Americanul să lăsă târât până la șosea. În spatele lor, se mai auziră câteva focuri de armă. În momentul în care ajungeau lângă șanț, Doug se opri brusc zărind un obiect maro. Malko realiză că era o botină cu un fermoar într-o parte. Apoi fu cuprins de oroare. În pantof era laba unui picior retezat de la gleznă.

Doug Frankel se aplecă și luă obiectul de jos ținându-l de vârf. După măsură, Malko își dădu seama că era un pantof de damă. Era o scenă de coșmar, dar nu îndrăzni să-l smulgă pe Frankel din meditația lui. Americanul zise brusc cu o voce detașată:

— I-a cumpărat din Hong Kong acum șase luni și nu i-a purtat niciodată. Spunea că sunt prea călduroși.

Stătu pe gânduri, apoi puse pantoful cu piciorul soției lui în locul unde îl găsise și se îndreptă cu pași greoi spre mașină. Se întoarse fără grabă. Constituiau astfel o țintă extrem de ușoară pentru khmerii roșii.

Dar aceștia nu îi băgară în seamă și plecară spre avanpostul trupelor guvernamentale. Colonelul Lean nu se clintise din loc. Doug Frankel coborî și spuse cu voce indiferentă:

— Eu plec primul. Ne întâlnim la locul stabilit. Vă mulțumesc pentru tot.

Malko nu avea chef să vorbească. Încetiniră când trecură peste podul cu sens unic, aflat la zece kilometri depărtare. Tânărul soldat cambodgian era tot acolo. Atunci, Doug se întoarse către Malko.

— Nu am știut că vine, spuse el cu voce egală. Nu-l puteam lăsa pe Shivarol să se ducă în tabăra khmerilor roșii. Era prea periculos. Vă jur că nu am știut că va veni și ea...

Capitolul XIII

Aparatul T 28 zbura la cinci sute de picioare deasupra orezăriilor și mlaștinilor care înconjurau orașul Pnom Penh. Hal Davidof întrerupsese legătura radio încă de la început ca să se poată concentra asupra manevrelor. Micul aparat răspundea perfect comenzilor lui. În mai puțin de un minut avea să survoleze localitatea. Merse oblic spre sud, ca să evite zona aeroportului din Pochentrong. Slavă Domnului că turnul de control știa foarte puține amănunte despre avioanele din circuit.

Hal Davidof avea o senzație ciudată că se afla la comanda unui avion de luptă, fie el și o vechitură de T 28. Oricum, aici erau mai puține riscuri decât în Vietnam. Parcă plecase la o plimbare de agrement. Tonle Bassac, fluviul care se vărsa în marele Mekong, la sud de Pnom Penh, apăru drept în fața lui, cu malurile sale abrupte, acoperite cu o vegetație luxuriantă. Râse când se gândi că va ajunge la timp la piscina hotelului *Pnom* ca să mănânce languste la grătar. Vină încetișor pe o parte, ca să ajungă la Pnom Penh pe la est.

Cu un gest ferm, slăbi sistemul de siguranță al largării celor patru bombe de două sute cincizeci de livre. Mai coborî puțin și mări regimul, ca să zboare cu viteza maximă. Oricum, nu era un „Phantom". Hotărâse să bombardeze la o singură trecere, căci ar fi o prostie să se lase doborât de mitralierele din Chamcar-Mon. Se așeză mai bine în scaun, își strânse curelele de siguranță și se concentră asupra zborului. Mai avea aproximativ douăzeci de secunde.

Fluviul Mekong apăru sub aripile lui, mâlos, imens, împânzit de cargouri. Hal își luă ca punct de reper malul cimentat dinspre partea vestică, manevră puțin palonierul și lăsă undeva în dreapta arcul de triumf de pe Bulevardul 9 Tola, apoi coborî la două sute de picioare, trecând în viteză pe deasupra barăcilor

din tablă în care stăteau refugiaţii. Oamenii se uitau în sus fiindcă avioanele nu aveau voie să survoleze Pnom Penh-ul. Mai avea doar câteva secunde.

Nenumăratele antene ale Ambasadei americane rămaseră doar o fracţiune de secundă în câmpul lui vizual. Hal de-abia avu timp să vadă gardul de sârmă ghimpată, apoi acoperişul alb şi plat al clădirii Consiliului de Miniştri.

Hal Davidof apăsă cu ambele degete mari sistemul de eliberare a bombelor. Aparatul T 28 făcu un salt când se eliberă de cele o mie de livre cât cântăreau bombele, apoi vira brusc la stânga şi îi zări vag pe soldaţii care alergau spre un M 113. Chamcar-Mon dispăruse deja din câmpul lui vizual. Văzut din avion, oraşul Pnom Penh semăna cu un parc imens. În oglinda retrovizoare, Hal zări o coloană de fum negru care ieşea din incinta palatului lui Lon-Nol. Îl bătea gândul să mai treacă o dată pe deasupra ca să vadă distrugerile, dar asta era o ispită a diavolului... Până la Kompong Som erau aproximativ douăzeci de minute de zbor. Dar cel mai mult deasupra teritoriului ocupat de comunişti. Se hotărî să continue zborul la altitudine foarte mică, rugându-se cerului să nu întâlnească un alt T 28 aflat în misiune oficială. Îndată ce va repera elicopterul, trebuia doar să abandoneze avionul şi să sară cu paraşuta deasupra golfului Siam. Se întrebă dacă toate poveştile despre rechini pe care le auzise erau adevărate... Privi dedesubt. Trecea din nou pe deasupra junglei şi orezăriilor. Se relaxă. Totul fusese ridicol de simplu. Nu riscase să fie interceptat, deoarece forţele aeriene cambodgiene nu dispuneau decât de T 28. Se mai întreba dacă generalul Krom fusese atins de vreuna din bombe. Îşi dorea din tot sufletul.

* * *

Cu această idee în cap, începu să cânte cât îl ţinea gura în carlingă. Aproape că atingea vârfurile copacilor. Astfel, soldaţii comunişti nu puteau să-l repereze din timp. Momentan, se găsea într-o zonă periculoasă. Dar se relaxă când zări în dreapta lui drumul spre Kompong Som blocat de mai multe vehicule blindate M 113 şi o baterie de mortiere.

Deodată, aparatul T 28 fu zdruncinat cu violenţă. Aripa stângă se înălţă ca împinsă de o mână invizibilă. Avionul se înclină spre dreapta într-o alunecare mortală. Înnebunit, Hal

începu să manevreze comenzile. Mări cu disperare viteza și ridică voletele încercând să ia altitudine. Dar avionul vibra de parcă era gata să se dezintegreze.

Inspectă aripa stângă și trase o înjurătură oribilă când văzu că lipsește din ea mai mult de jumătate. Înțelese imediat ce se întâmplase. Un obuz, tras din bateria de mortiere străbătuse aripa fără să explodeze. Mortierele erau construite să explodeze la venire, nu la plecare. Apăsă repede pe comanda trenului de aterizare. Beculețul roșu se aprinse. Însă aparatul nu răspunse la comandă plonjând întruna spre dreapta. Hal încercă să-l redreseze, dar nu reuși să-l înalțe decât cu o sută de picioare. Nu va ajunge niciodată la Kompong Som.

Dedesubt, se vedea aceeași alternanță între junglă și savană, cu teren accidentat. Distinse fâșia de asfalt, dar acum în stânga lui. Dacă ajungea acolo, era salvat. Însă aparatul vibra din ce în ce mai tare și pierdea altitudine.

Hal înțelese că nu ajungea nici măcar la drum. Se strădui să mențină avionul în linie de zbor, dar micul aparat cădea ca un bolovan spre junglă. Într-o străfulgerare, Hal zări niște oameni adunați în jurul unui vehicul blindat într-un post de pază al trupelor guvernamentale. Niște gloanțe trasoare țâșniră spre T 28. Reuși să evite un cocotier mai înalt, apoi se lovi cu aripa stângă de unul mai micuț, iar ceilalți șterseră cu vârfurile fuselajul. Ce mai rămăsese din T 28 merse paralel cu pământul, smulgând copacii mai mici, apoi se dezintegră când se izbi de o colină acoperită cu bananieri. Ținând mâinile încleștate pe comenzi, Hal urlă:

— *Shit, shit, shit!*

După aceea, parbrizul păru că îi turtește fața înăbușindu-i țipătul. Avu impresia că tot corpul se sfărâma și că își va strivi ambele picioare.

* * *

— A reușit! murmură Malko.

În fața Ambasadei americane, un M 113 era oprit în mijlocul șoselei blocând intersecția. Niște soldați cambodgieni, vizibil nervoși, păzeau gardul de sârmă ghimpată ce înconjura Chamcar-Mon în număr neobișnuit. O coloană de fum se înălța printre cocotieri. Hal Davidof își îndeplinise misiunea.

Porţile cu grilaj ale Ambasadei americane fură deschise ca să intre maşina Fury de culoare neagră. O parte a perdonalului era masată pe peron şi în grădină. O încântătoare secretară cambodgiană alergă în întâmpinarea lui Doug Frankel.

— Chamcar-Mon a fost bombardat şi preşedintele a murit!

Şeful Centralei CIA se făcu alb ca varul.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Malko avu senzaţia că stomacul se umpluse cu plumb. Dacă era adevărat, consecinţele de ordin politic vor fi incomensurabile.

— Însărcinatul cu afacerile externe vă caută peste tot, spuse secretara. Acum este pe acoperiş.

* * *

Jumătate din personalul ambasadei se adunase pe acoperiş, uitându-se fascinat la coloana de fum negru care se înălţa în partea cealaltă a bulevardului. Însărcinatul cu afacerile externe, un personaj înfumurat, cu o faţă prelungă, se repezi imediat la Douglas Frankel.

Malko, retras discret mai într-o parte, auzi urletele diplomatului.

— Unde aţi fost? Se pare că mareşalul Lon-Nol a murit!

Doug îi răspunse furios, în pragul unei crize de nervi:

— Cum adică „se pare"! Nu ştiţi precis?

Însărcinatul cu afacerile externe păru că se prăbuşeşte peste balustradă de furie.

— *Dumneavoastră* aveţi responsabilitatea să mă informaţi, se răsti el.

— Vă voi informa, zise Doug Frankel, dar lăsaţi-mi timp.

Se uită la coloana de fum negru care se ridica de la Chamcar-Mon, exact din locul în care se afla vila mareşalului. Ce porcărie! În momentul în care se pregătea să coboare, vocea iritată a dispecerului se auzi în mai multe aparate de emisie-recepţie deodată.

— Staţia zero cheamă toate staţiile. Staţi pe recepţie, repet, staţi pe recepţie. Veţi primi un anunţ important. Rămâneţi pe loc...

— Cea mai înseamnă şi asta? întrebă Malko.

— Dispeceratul îşi ia toate măsurile de prevedere în cazul unei lovituri de stat din partea comuniştilor, îi explică Doug

Frankel. Ca de fiecare dată când are loc un eveniment grav și neașteptat. Ca să ne evacueze în Kompong Som.

O secretară veni tiptil lângă el și îi șopti ceva la ureche. Americanul se întoarse spre Malko:

— Colonelul Lean vrea să mă vadă. Să mergem împreună.

* * *

Pentru prima oară de când îl cunoștea Malko, colonelul Lean transpira ușor, iar zâmbetul îi dispăruse complet. Se îmbrăcase în uniforma de colonel.

— Clădirea vizată a fost distrusă în întregime de bombe, zise el. Mareșalul Lon-Nol este nevătămat.

Doug Frankel se uita fix la cambodgian.

— Atunci de ce s-a răspândit vestea că a murit?

Colonelul Lean se tulbură puțin.

— Ei bine, se pare că... în mod excepțional... din motive neștiute, mareșalul s-a hotărât să țină astăzi consiliul de miniștri în clădirea în care a fost bombardată... Dar a avut multe alte treburi de făcut și a întârziat.

Cambodgianul tăcu. De data asta, transpira abundent. Lui Doug Frankel îi dispăruseră buzele de tot.

— Asta e tot?

Colonelul Lean făcu un gest care dădea de înțeles că restul nu mai conta.

— O bombă a căzut pe școală și au fost câteva victime printre copii.

Malko simți gust de cenușă în gură. Hal va avea de dat socoteală. Doug Frankel părea gânditor. Se ridică și îi întinse mâna ofițerului cambodgian.

— Vă mulțumesc pentru ajutor. Sper că totul va fi bine.

Colonelul Lean părea mai degrabă îngrijorat.

— Păziți-vă de Krom. Poate că bănuiește ceva. M-au convocat la Chamcar-Mon pentru anchetă.

Doug Frankel schiță un zâmbet nedefinit și zise cu voce puțin cam forțată:

— Sper că vă va lăsa să ieșiți din nou. Puteți să-l lansați pe pista folosită de căpitanul Shivarol. El nu mai riscă absolut nimic.

* * *

Ron April se învârtea de o oră la comanda aparatului Sikorski, la trei mii de picioare deasupra golfului Siam, scrutând orizontul până îl dureau ochii. Știa că avionul T 28 nu îl va contacta prin radio. Deci nu trebuia să-l scape. Din fericire, în această zonă, traficul aerian era practic inexistent, iar vizibilitatea era perfectă și timpul favorabil.

Deasupra coastei apăru brusc un punct strălucitor. Ron April înclină puțin aparatul ca să vadă mai bine. Dar era numai un DC 3 care ateriza la Kompong Som. T 28 era în întârziere cu o jumătate de oră. Ron April se hotărî să mai aștepte încă o jumătate de oră. Însă se întâmplase ceva anormal. Dacă operațiunea fusese contramandată, ar fi prevăzut. Prin urmare, se întâmplase ceva cu aparatul T 28.

Ron avea impresia că se afla la Tan-Son-Nut, așteptându-i pe tipii de pe *gun-ships* să se întoarcă din misiune. Dar scăpa întotdeauna acest moment. Acum simțea același lucru. Tăcerea aparatului de radio era bună la ceva, dar îl lăsa în ceață. Ron luă microfonul și chemă dispeceratul de la Pochentrong.

— Aici zebra unu, zise el, încă nu am nici un contact. În curând voi fi nevoit să mă întorc.

— Rămâneți pe loc, zise controlorul, vă voi chema eu.

Ron April continua să se învârtă în cerc survolând golful Siam, la trei mii de picioare, pândind norii albi adunați deasupra coastei cambodgiene.

După zece minute, vocea controlorului de la Pnom Penh îi izbucni în urechi.

— Zebra unu, aici Zebra zero, nu avem nici o informație. Terminat.

— Am recepționat, făcu Ron April. Mă întorc la bază. Îmi ajunge combustibilul până acolo.

Întrerupse legătura radio, acceleră și se îndreptă spre coastă. Într-o jumătate de oră, ajungea la Pochentrong. Încercă să nu se mai gândească la aparatul T 28. Ron lucra de patru ani într-o unitate specială cu baza în Asia de Sud-Est. Tot ce știa despre pilotul aparatului T 28 era că e un american ca și el și îndeplinea o misiune ultrasecretă pentru CIA. Era destul ca să-i deplângă dispariția. Știa că într-o bună zi, nici el nu se va mai întoarce.

* * *

Generalul Oung Krom contempla ce mai rămăsese din sala de conferințe. Era perplex. Bombardamenul fusese efectuat cu o precizie extraordinară. Trei din cele patru bombe de două sute cincizeci de livre căzuseră exact peste clădire, găurind tavanul și distrugând interiorul. Printr-o întâmplare extrem de fericită, în acel moment nu se afla nimeni în clădire. Dacă mareșalul Lon-Nol nu ar fi fost reținut în ultima clipă de o indispoziție cauzată de hemiplegia lui, acum ar fi mort. Și, împreună cul el, generalul Krom. Acesta întocmi în minte lista persoanelor care știau de adunarea extraordinară a miniștrilor. Acestea puteau fi numărate pe degete.

Cunoștea deja numele pilotului de la colonelul Lean. Era Shivarol. Aici era hiba. A fost văzut decolând la bordul avionului, apoi a dispărut. Era însoțit de încă o persoană. Or, și soția acestuia dispăruse.

Totuși, căpitanul Shivarol nu avea nici un motiv să comită un asemenea act. El nu ținea cu Sihanouk, iar nevastă-sa nu făcea politică. Dar amândoi erau anticomuniști convinși. Căpitanul nu o luase cu el în avion. Un locotenent veni în goană lângă general.

— Mareșalul Lon-Nol vrea să facă o plimbare prin oraș ca să fie văzut de popor.

Generalul Krom se trase furios de părul negru ca pana corbului. Asta mai lipsea!

* * *

— Nemernicul, mormăi Doug Frankel. A încercat să ne ducă de nas!

Malko se uita la american, care tocmai punea receptorul în furcă.

— Ce s-a întâmplat?

— Lean. Știa că Lon-Nol trebuia să se afle în clădirea bombardată, deși a jurat că nu știa. Dacă nu se întâmpla acel incident în ultima clipă, mareșalul ar fi fost omorât de CIA care ar fi purtat toată vina. S-a folosit de noi!

Acum își explica Malko extraordinara amabilitate a colonelului, comandantul trupelor speciale de poliție. Își vedea

propriile interese. Cu siguranţă că Doug Frankel nu trăise destul în Asia ca s-o cunoască perfect.

— Şi dumneavoastră v-aţi folosit tot aşa de Shivarol, observă el cu cruzime. Aţi hotărât de la bun început că nu va supravieţui.

Doug Frankel ridică din umeri. Ochii erau roşii, iar în voce se citea o oboseală disperată.

— Nu puteam să fac altfel. Shivarol era un putregai. Vă jur că nu a fost o răzbunare de ordin personal şi nu ştiam că Liz îl va însoţi.

— Aţi fi putut să-l împiedicaţi să se suie la volanul camionului sau să dezamorsaţi bomba.

— Ba nu puteam, fiindcă Lean a conectat-o la demaror. În schimb, eu nu puteam să-i refuz camionul lui Shivarol.

Malko nu mai insistă. Numai Doug Frankel cunoştea adevărul. Dar nu l-ar dezvălui nimănui. Malko se gândi că nu ar vrea să fie acum în pielea lui.

— Doamna Shivarol este tot la dumneavoastră, observă el. Şi ar fi extrem de jenant să fie găsită acolo.

— Ne vom ocupa şi de acest lucru, spuse americanul pe un ton mai ferm.

* * *

Generalul Krom încerca să descifreze zâmbetul politicos al colonelului Lean. Ştia că acesta îl detesta, dar îi cunoştea influenţa. Brusc, îi veni o idee. Lean era una dintre puţinele persoane care ştiau cum îşi împarte timpul bătrânul mareşal.

— Aveţi legături bune în partea cealaltă? întrebă el pe un ton blând.

— Da, adică trimit mereu oameni acolo... Aducem ceva informaţii pe care dumneavoastră le cunoaşteţi.

— Foarte bine, spuse Krom. Vreau să trimiteţi toţi oamenii pe care îi aveţi într-o misiune concretă: să-l găsească pe căpitanul Shivarol. Ofer o recompensă de zece milioane de rieli celui care mi-l va aduce în viaţă.

Colonelul Lean plecă ochii în pământ. Viaţa avea cu siguranţă şi părţi bune. Răspunse cu o voce fermă, dar liniştitoare:

— Voi ordona imediat acest lucru. Va fi dificil, dar nu imposibil. Poate că va trebui să facem un schimb.

— Cu oricine, i-o tăie generalul Krom. Îmi asum responsabilitatea asta...

În clipa în care se sui în BMW, Lean își spuse că avea nevoie pentru această misiune de oameni cu vedere foarte bună ca să-l găsească pe căpitanul Shivarol și de o sită extrem de fină.

Capitolul XIV

Cele două elicoptere se legănau uşurel pe deasupra copacilor de pe Bulevardul 9 Tola, ridicând pe alocuri nori de praf, şi încercând să rămână paralel cu Rolls-Royce-ul alb cu geamuri fumurii şi cu steguleţul mareşalului Lon-Nol. Se distingeau foarte clar mitralierele plasate de o parte şi de alta a elicopterelor care observau acoperişurile.

Rolls-ul bătrânului mareşal — cu toate geamurile închise — înainta înconjurat de vreo douăzeci de Jeep-uri şi de camioane ticsite cu soldaţi. Drumul era deschis de două vehicule blindate M 113, care făceau un zgomot asurzitor cu şenilele lor. Puţinii gură-cască, care nu fuseseră alungaţi de soldaţi sau terorizaţi de acest impresionant echipaj, nu vedeau absolut nimic.

Ghemuit pe bancheta din spate a Rolls-ului, mareşalul Lon-Nol nu făcea pe eroul salutând mulţimea. Majoritatea celor care vedeau trecând convoiul se întrebau ce semnificaţie avea acest lucru. De când suferise atacul de hemiplegie, mareşalul se arăta din ce în ce mai puţin în lume.

După ce trecu de intersecţia cu Bulevardul 19 Martie 1970, convoiul mări puţin viteza, în vacarmul făcut de şenilele blindatelor. Generalul Krom, care stătea lângă mareşal, avea o figură întunecată. Nu fusese de acord cu această plimbare de propagandă, fiindcă era un risc inutil datorită faptului că Pnom Penh-ul era invadat de membrii FNUK.[1] Un B 40 ar fi transformat Rolls-ul mareşalului într-un adevărat rug. Generalul Krom îl dusese pe şeful aviaţiei într-o reşedinţă păzită. Dar ardea de nerăbdare să-l prindă pe căpitanul Shivarol.

---

1. Frontul Naţional Unit al Khmerilor (n.a.)

* * *

— În orice caz, trăiește, murmură uşurat Doug Frankel.

Coloana mareşalului Lon-Nol defila pe sub ferestrele Ambasadei americane, apoi o luă la dreapta ca să se întoarcă la Chamcar-Mon. Prin geamurile fumurii ale Rolls-ului, Malko ghici silueta înaltă a generalului Krom. Elicopterele şi vehiculele blindate făceau un zgomot infernal, ca să nu mai vorbim de praful ridicat în aer... Un val de tricicluri şi de maşini se târau cu multă răbdare în spatele coloanei oficiale, cu resemnare şi indiferenţă.

Se pare că locuitorii Pnom Penh-ului nu erau din cale-afară de impresionaţi de atentat. Firește că acum mişunau mult mai multe vehicule blindate şi soldaţi în jurul clădirilor oficiale. Discursurile ţinute la postul guvernamental de radio care denunţau odioasa tentativă îi lăsau rece pe localnici. Preţul orezului crescuse enorm în trei luni, prin urmare nu le păsa că la conducere se află Lon-Nol sau altcineva...

Doug Frankel închise fereastra şi se uită la ceas. Era douăsprezece fix. Şeful centralei era încordat şi îngrijorat. Deschise aparatul de radio de pe birou, învârti butoanele şi prinse un post pe care o voce întreruptă de paraziţi citea un discur interminabil în cambodgiană.

— Este postul de radio din Grunk, îi spuse el lui Malko. Transmit de două ori pe zi un buletin de ştiri.

— Ştiţi ceva despre Hal? întrebă Malko.

— Îl vom vedea imediat la hotelul *Pnom*. Ard de nerăbdare să-l felicit. Şi-a făcut bine treaba.

— Aproape bine, observă Malko. Dacă Lon-Nol murea...

Doug Frankel îşi lipi urechea de aparat şi începu să noteze ceva în mare viteză. De când explodase camionul, era prima oară când Malko îl vedea mai relaxat. În sfârşit, închise radioul.

— Asta e! izbucni el. Au anunţat că un ofiţer din Fank a aterizat cu avionul în Kratie, după ce a bombardat palatul mareşalului Lon-Nol!

Malko nu făcu nici un comentariu. Dacă oamenii ar şti că CIA lucra mână în mână cu khmerii roşii... În sfârşit, îşi atinseseră scopul. Acum trebuia să-şi continue atacul, cu

speranța că nu va fi tot atât de sângeros ca până acum. Malko se străduia din răsputeri să nu se mai gândească la copiii uciși. Americanul ieși din birou. Dar apăru după câteva minute și se prăbuși în fotoliu.

— I-am spus vestea consilierului politic.

— Dar nu știa?

Doug Frankel tresări ca și cum Malko ar fi spus o prostie.

— Sunteți nebun! *Nimeni* din ambasadă nu știe. Sunt prea multe scurgeri. Nu am încredere în francezi. Le-ar părea bine să ne înfunde. Elicopterul care l-a recuperat pe Hal Davidof vine de la Saigon. Nu știe despre cine e vorba. Noi suntem singurele persoane care știu adevărul.

— Dar doamna Shivarol? întrebă Malko. Ce vom face cu ea?

Doug Frankel zâmbi cu ironie.

— Acum că soțul ei a fost declarat în mod oficial trădător, se va arăta mult mai îngăduitoare. Îi vom da drumul.

— Nu vă e teamă că se va duce direct la generalul Krom?

Americanul dădu din cap în semn că nu o va face.

— Nu, este mult prea periculos pentru ea. Va fi în stare să o tortureze ca să spună unde se află soțul ei. Cred că va încerca să se ascundă un timp. Noi nu suntem obligați să-i spunem că soțul ei a murit.

Se auzi o bătaie în ușă.

— Intrați, strigă Doug Frankel. În ușă se ivi chipul încântător al secretarei cambodgiene care anunță cu un surâs de scuză:

— Un domn insistă să vă vadă. Eu nu-l cunosc. Iată cartea de vizită.

Ea o puse pe birou. Buzele americanul se strânseră, iar trăsăturile deveniră rigide.

— Invitați-l înăuntru, zise el nerăbdător.

Fata dispăru și în pragul ușii apăru un tip înalt, îmbrăcat în haine civile dar care ascundeau un militar de carieră. Strânse cu putere mâna lui Doug care făcu prezentările:

— Ron April, prințul Malko Linge... Ce s-a întâmplat, Ron? Credeam că vă duceți direct la Saigon.

Américanul dădu din cap.

— Nu s-a întâmplat nimic, domnule, de aceea am și venit. Nu voiam să vă telefonez...

Ochii lui Frankel se făcură ca marmura.

— Cum, nimic? unde este Hal Davidof?

Pilotul elicopterului clătină iarăși din cap.

— Nu știu, domnule. M-am învârtit la locul întâlnirii mai mult de patruzeci și cinci de minute, după ora stabilită. Am fost obligat să mă întorc pentru că mi se termina carburantul. Nu am văzut nici un T 28.

Doug Frankel își trecu nervos mâna peste față și se uită cu înțeles la Malko.

— Da, făcu el, sunteți sigur că nu l-ați observat?

Pilotul scutură din cap.

— Absolut, nu a venit în zonă. Vremea era favorabilă, și aveam vizibilitate la douăzeci de mile... Sau a trecut foarte departe. Dar nu se putea rătăci în acel loc. Aveam ca punct de reper terenul din Kompong Som.

— În concluzie, s-a pierdut în mare, murmură Doug Frankel. Dacă a fost prea departe, nu i-a ajuns combustibilul ca să se întoarcă...

Malko dădu din cap cu îndoială. S-ar părea că americanul dorea ca visele lui să fie realitate. Erau multe șanse ca Hal Davidof să fi fost doborât pe țărm. Ori în tabăra trupelor guvernamentale, ori în cea a comuniștilor... În ambele cazuri, era mai mult decât supărător. Trebuia să-l caute. Și Doug Frankel făcuse aceleași calcule. Îi zâmbi puțin forțat lui Ron April.

— Bine Ron, nu este vina dumneavoastră. Duceți-vă la Saigon și întocmiți un raport cu ceea ce știți. Apropo, ce le-ați spus cambodgienilor când ați aterizat la Pochentrong?

— Că am probleme cu rotorul.

— Foarte bine. Drum bun!

Se ridică și îi strânse mâna. Imediat după ce pilotul ieși din birou, americanul izbucni:

— Pentru Dumnezeu! Știam eu că o să am necazuri cu acest hippie. Cred că a făcut o prostie. S-a dus în Laos, sau mai știu eu unde...

— Ori s-a prăbușit pe undeva...

Douglas Frankel se ridică în picioare ca străfulgerat.

— Trebuie să-l anunț imediat pe Lean. Dacă mai este în tabăra cealaltă, ne va lămuri el. Ne întâlnim acasă la mine. Poate că vom avea nevoie de Maddevi Shivarol.

Malko nu vedea în ce fel. Dar începea să creadă că ruleta cambodgiană căpăta proporţii îngrijorătoare. Dacă generalul Krom îl găsea pe Hal în avionul căpitanului Shivarol, chiar aşa ameţit de ganscha, avea să tragă câteva concluzii, care riscau să fie funeste pentru credinţa lor.

* * *

Maddevi Shivarol rămase stană de piatră, cu privirea în gol, mângâindu-şi mecanic buzele mutilate de grenada de M 79. Malko îşi reţinu cu greutate greaţa când simţi cum miroase călusul pe care îl avusese în gură. Fără să se ridice, ea începu să-şi maseze picioarele anchilozate. Apoi se uită la Malko şi îl întrebă furioasă:

— De ce aţi făcut aşa ceva?

Nu rămăsese mare lucru din tigroaica din ajun, hotărâtă să-şi devoreze rivala de vie.

— Ca să vă împiedic să săvârşiţi o crimă, spuse Malko.

O însoţi până în camera de alături, luă o sticlă de coniac Gaston de Lagrange de pe masă şi îi umplu paharul. Ea îl bău dintr-o dată. Malko crezu de cuviinţă să-i dezvăluie măcar o parte din adevăr.

— Soţul dumneavoastră a atentat la viaţa mareşalului Lon-Nol, începu el. S-a refugiat împreună cu soţia lui Doug Frankel în tabăra khmerilor roşii. S-a anunţat la postul lor de radio că avionul lui a aterizat la Kratie.

Maddevi Shivarol puse paharul jos şi spuse cu voce indiferentă:

— Este imposibil. Îi urăşte pe comunişti! Mă mínţiţi. De ce îl interesează soţul meu pe domnul Frankel? Vreau să plec de aici.

Privirea ei se plimba înnebunită când la Malko, când la uşa apartamentului lui Doug Frankel. Malko se gândi la santinela de pe palier.

— Sunteţi liberă să plecaţi, spuse el. Dar cred că aţi face mai bine să vă ascundeţi, căci poliţia specială e pe urmele dumneavoastră. Ei cred că eraţi împreună azi-dimineaţă, când a decolat de pe aeroportul de la Pochentrong.

Maddevi izbucni furioasă.

— Acum trebuie să fie la Bangkok sau la Saigon, dar în nici un caz la comuniști.

— Ce aveți de gând să faceți? o întrebă Malko. Nu este bine să rămâneți aici. Este periculos și pentru domnul Frankel.

Maddevi Shivarol se uită fix la el cu o strâmbătură amară.

— Aveți o propunere mai bună?

Malko oftă în sinea lui. Lui Maddevi Shivarol îi era frică. Nu va încerca să fugă. Așa se întâmpla mereu.

— Ați putea să vă duceți la o prietenă în care aveți încredere, îi sugeră Malko.

— Adică la târfa dumitale?

Spusese acest lucru fără voia ei! Privirea se stinse brusc și spuse:

— Oricum, îmi este indiferent. Vreau să mă odihnesc. Vă rog să mă conduceți.

* * *

Malko asculta distrat zgomotul apei din baie, dar supraveghea totodată oamenii de pe stradă. Stătea pe un vulcan gata să răbufnească, atât timp cât nu știau unde se află Hal Davidof și avionul T 28. Un bombardier nu dispărea cu una cu două, ca un zmeu...

Maddevi Shivarol ieși din baie înfășurată într-un splendid prosop roșu. Monivanh, care stătea lângă Malko, se ridică brusc și se repezi la Maddevi, încercând să-i smulgă prosopul de pe ea. Se făcură albie de porci, dar, din păcate, Malko nu înțelese nici un cuvânt din ocările lor... Apoi, cu un gest brusc, Monivanh își recuperă prosopul, lăsând-o pe Maddevi Shivarol ciufulită și goală, cu ochii cât cepele.

Maddevi o injură cu rafinament. Se înfășură în *sampot-ul* ei și îi zise lui Malko:

— Spuneți-i târfei dumneavoastră că, dacă începe din nou, mă duc la generalul Krom.

Malko oftă. Primirea lui Monivanh fusese mai mult decât rece. Iar în continuare, nu se întrezăreau momente mai plăcute. Totuși, era singurul loc unde putea să o ascundă pe Maddevi Shivarol.

* * *

— Sunt sigur că Monivanh se va ocupa cu plăcere de dumneavoastră, zise el.

Avea dreptate în toate privinţele, căci Monivanh nu o va lăsa nici măcar să iasă în grădină. Malko nu avea chef să rămână o veşnicie aici. Douglas se pregătea să-l găsească pe Hal Davidof mort sau viu. Se rugă ca avionul T 28 să nu se fi prăbuşit cu adevărat în golful Siam. Dar nu avea prea multe speranţe.

* * *

Generalul Oung Krom citi a zecea oară raportul pe care i-l adusese şeful de Stat-Major al flotei aeriene. Era clar: toate aparatele T 28 aparţinând forţei aeriene khmere se găseau pe terenul din Pochentrong. Evident, în afară de acela furat de căpitanul Shivarol care, după anunţul făcut la postul de radio din Grunk, se găsea la Kratie, în tabăra comuniştilor... Prin urmare, ceva nu se lega.

— Eşti sigur de ceea ce afirmi aici?

Ofiţerul aprobă din cap.

— Sunt absolut sigur. M-am suit într-un cocotier şi m-am uitat cu binoclul. Sunt rămăşiţele unui T 28. S-a prăbuşit azi-dimineaţă, pe la unsprezece. L-am văzut venind din nord şi zburând foarte jos. S-a prăbuşit chiar în faţa liniilor noastre şi a explodat imediat după aceea.

Generalul Krom se juca cu o figurină antică din fildeş ce reprezenta o balerină de la palatul regal. Era nedumerit. Dacă nu ar fi ajuns la el imediat rapoartele cu toate pierderile de material ale armatei cambodgiene, poate că nu ar fi descoperit aşa curând un fapt insolit ca acesta. Teoretic, dispăruseră două aparate T 28. În realitate, numai unul singur lipsea.

Nu era de mirare să fi mint comuniştii. Era propaganda lor. Dar ce căuta un T 28 în sudul oraşului? În această zonă, singurul aeroport era cel de la Kompong Som, care căzuse în mâna trupelor guvernamentale. Doar nu a aterizat acolo, după ce a bombardat Chamcar-Mon! Şi nu avea destulă benzină ca

să ajungă la Bangkok. Trebuia deci să recupereze acel misterios T 28 ca să afle cine îl pilotase.

— Trebuie să pregătim un atac, îi ordonă Krom căpitanului, ca să cucerim teritoriul în care se află avionul. Şi asta cât mai repede posibil.

Căpitanul îl aprobă fără prea multă convingere.

— Cei de dincolo sunt mai puternici. Ei dispun de B 40, de mortiere de 82 şi sunt bine adăpostiţi. În acel sector eu am doar şaizeci de oameni.

Generalul Krom îşi mângâie smocul de păr lung şi negru.

— Vei primi chiar mâine dimineaţă câteva vehicule blindate M 113 şi două companii pentru întăriri. Plus o baterie de 105 cu două sute de obuze. Voi veni şi eu. Vreau cu orice preţ acest avion.

Capitolul XV

Malko se trezi tresărind în bubuitul unei canonade aproape neîntrerupte. Rămase nemişcat pe întuneric şi ascultă. Venea din sudul oraşului. I se păru că era mult mai puternică decât în celelalte nopţi. Se uită la ceas. Era abia cinci şi jumătate. Monivanh dormea lângă el cu braţele şi picioarele depărtate. Patul era mai lat decât paturile duble din hotelul *Pnom*. Malko ţinuse să doarmă în vila lui Monivanh din cauza lui Maddevi Shivarol care se culcase în camera de alături. Monivanh se trezi şi ea.

— Ascultă, spuse Malko.

Ea ciuli urechile şi clătină din cap.

— Nu bine, tovarăşii.

În câteva secunde, adormi la loc. Dar Malko nu reuşea să mai adoarmă şi număra salvele de tun. De când se afla la Pnom Penh, nu auzise un tir atât de puternic. Se întreba ce obiectiv putea să justifice asemenea desfăşurare de forţe. Zorii începeau să se filtreze prin jaluzelele din lemn. Îşi aminti de Hal. Oare ce se întâmplase cu tânărul hippie? Era sigur că generalul Krom va căuta să afle dacă nu cumva CIA se afla în spatele bombardamentului. Trebuia neapărat să-l scoată din circuit... Se întoarse pe partea cealaltă şi încercă să adoarmă. Însă tunurile bubuiau fără încetare.

* * *

Fumul alb pe care îl făcea obuzul de 106 când pornea învălui vehiculul blindat M 113 care se dădu trei metri înapoi. Cocoţat pe blindat, generalul Oung Krom urmărea cum se opreşte obuzul la liziera plantaţiei de cocotieri aflată la trei sute

de metri în faţa lui. În ciuda bombardamentului îngrozitor, khmerii roşii nu părăseau teritoriul. Erau ascunşi în tranşee ca nişte cârtiţe.

— Atacaţi! urlă el în microfonul staţiei radio.

Blindatele M 113 dispuse în semicerc în jungla nu prea deasă atacau poziţiile adversarilor cu obuze de 106 fără recul de aproximativ douăzeci de minute. Pământul era presărat de cartuşele fierbinţi. Comuniştii ripostau destul de slab.

Vehiculele cu şenile pline cu soldaţi se zdruncinară. Imediat, mitralierele grele ale comuniştilor se declanşară ripostând împotriva celor care înaintau neacoperiţi. După ce înaintase zece metri, un M 113 fu zguduit de o explozie teribilă, apoi rămâse imobil, înconjurat de un fum negru. Un B 40 aparţinând comuniştilor explodă în interior. Soldaţii se grăbiră să-l scoată pe tanchist, dar nu mai rămăsese nimic din el...

Trupele guvernamentale ţâşniră pe uşile din spate ale blindatelor, cu puştile de asalt M 16 cu baionetă, în timp ce motoarele blindate striveau sub şenilele lor punctele de apărare ale comuniştilor. Una dintre mitraliere tăcu. Khmerii roşii se retrăgeau. De ce să-şi sacrifice oamenii ca să apere o plantaţie de cocotieri? Generalul Krom se uita fix la cocotierul frânt la rădăcina căruia zăcea o grămadă de fiare. El îndreptă vehiculul blindat drept spre cocotier şi dădu un ordin ca să-l oprească. Din el săriră soldaţii care începură să tragă în tot ceea ce mişca.

Sărind şi el din vehicul, generalul Krom observă o tranşee mică în care zăcea un khmer roşu în agonie, sfârtecat de schijele obuzului. Generalul mai dădu un ordin scurt. Unul dintre soldaţi se repezi în tranşeu şi îl strangulă pe muribund cu centura, spre amuzamentul camarazilor lui.

Cu paşi mari şi fără să se sinchisească de gloanţele care şuierau peste tot în jurul lui, generalul se îndreptă spre rămăşiţele avionului T 28. Aaparatul se prăbuşise în mijlocul terenului descoperit, ceea ce îi împiedicase pe khmerii roşii să se apropie. Rămăşiţele erau împrăştiate peste tot, pe o rază de o sută de metri, însă fuselajul rămăsese aproape intact. Generalul Krom ajunse la el şi simţi mirosul fad al morţii. Pilotul se afla acolo. Se sui pe aripă şi se aplecă spre carlinga fără geam.

Capul pilotului trecuse prin plexiglas. Era de nerecunoscut, umflat de căldură, oferind o imagine înspăimântătoare. Şi corpul era la fel de strivit şi degaja un miros îngrozitor. Se uită îndelung la părul lung amestecat cu praf şi sânge, care cădea pe umerii cadavrului. Avea părul mult mai deschis la culoare decât al cambodgienilor. Se abţinu să nu înjure.

Era chiar pilotul lui, nebunul de american hippie! Nu reuşea să-şi vină în fire. Ce căuta el în avionul T 28 al căpitanului Shivarol? Nu mai încăpea nici o îndoială. El bombardase Chamcar-Mon. Dar de ce?

Nedumerirea generalului se transformă pe dată în furie. Îl chemă pe unul dintre soldaţi.

— Taie-i capul!

Soldatul îl ascultă fără să-şi ascundă mirarea. Numai duşmanii şi comuniştii erau decapitaţi. Soldatul luă maceta care era mai eficientă ca o baionetă. Cu ajutorul a doi camarazi, trase corpul din carlingă şi începură să-i taie capul lui Hal Davidof.

Krom privea cu figura întunecată, încercând să înţeleagă. Asasinarea lui Jim Miller, pe care el o luase ca pe un gest disperat al pilotului, căpăta acum o nouă dimensiune. Voia să-şi amintească pe cine cunoştea Hal. Monivanh... Ajungea la CIA. Însă nu-i venea să creadă că americanii puteau fi atât de nebuni încât să-l lichideze pe Lon-Nol în acest mod.

Era cu totul altceva. Multe puncte necunoscute. Căpitanul Shivarol decolase de le Pochentrong cu soţia sa. Au fost văzuţi. Oare unde se aflau acum?

Focurile de armă începeau să se domolească. Comuniştii se instalaseră în poziţie de retragere, iar trupele guvernamentale îi urmau încetişor... Soldaţii coborâră din carlingă şi îi aduseră generalului capul lui Hal Davidof învelit într-o bucată de pânză verde. Îl aruncă în Jeep.

Dacă Hal ar putea să vadă cu ce preţ îi recuperaseră pletele lungi, s-ar fi simţit cu siguranţă flatat. Generalul Oung Krom se sui la volanul Jeep-ului său, întoase şi se îndreptă spre Pnom Penh. Trebuia să afle cu orice preţ cum ajunsese Hal Davidof să piloteze aparatul T 28 al căpitanului Shivarol. Dar mai ales, cine îl ajutase să se urce în el.

* * *

Malko sună, iar tânăra menajeră khmeră a lui Doug Frankel îi deschise. Străbătu salonul trist și intră în dormitor. Peste tot erau împrăștiate suporturi ce serveau la încărcarea acumulatorilor de la aparatele de emisie-recepție. Doug Frankel tocmai termina să se bărbierească.

— Nu ați aflat nimic despre Hal? îl întrebă Malko.

— Nimic.

Americanul își termină treaba, se spălă, își puse ochelarii și zise:

— Avem întâlnire cu Senang. Trebuie să grăbim lucrurile.

Și Malko era de aceeași părere.

* * *

— Lon-Nol a aruncat o sută cincizeci de ghicitori în închisoare!

Doug Frankel jubila în timp ce Senang vorbea cu glasul lui piţigăiat, cu gesturi ample și clipind din ochi până la exasperare, cu emfază și chicoteli ascuţite. Era clar că îl plăcea pe Malko foarte mult. Așezat pe o stivă de tăvi din argint, Doug Frankel asculta cu atenţie explicaţiile ghicitorului.

— A mers foarte bine treaba, zise el.

Stăteau înghesuiţi în cămăruţa din spatele prăvăliei unui argintar aflată pe strada Argintarilor, lângă fostul palat regal. Din păcate, prăvăliile erau goale fiindcă nu mai veneau turiști. Pnom Penh-ul depășise șase sute de mii de locuitori și nu mai aveau bani nici cât au avut altădată. Ceea ce vindeau ei ca obiecte din argint nu era decât un aliaj slab cu o compoziţie îndoielnică.

Îl găsiseră pe Senang în mijlocul unui morman de cutii argintate cu forme de animale, cufundat într-o meditaţie adâncă. Cugeta probabil cum să se folosească de gloria proaspăt dobândită. Americanul îi făcu un rezumat lui Malko.

— Mareșalul l-a convocat la o oră după atentat, fiindcă predicţia lui Senang l-a impresionat foarte mult. L-a întrebat cum de a putut să prevadă cu atâta precizie atentatul căruia

era să-i fie victimă. Senang i-a explicat că se afla în legătură directă cu sufletul unui străbunic al lui Lon-Nol, plin de bunăvoinţă şi de clarviziune... Mareşalul a hotărât să-l consulte de-acum înainte în zilele în care trebuia să ia decizii importante. Încântat peste măsură, Senang aprobă traducerea cu un chicotit ascuţit. Înţelegea perfect franceza... Doug Frankel se întoarse către tânărul homosexaul.

— Foarte bine, Senang, eu ţi-am făcut un serviciu imens. Acum, trebuie să-mi faci şi tu unul...

Senang îl asculta cu capul aplecat într-o parte, cu gândurile aiurea. Malko simţi că vrea să dea înapoi... Doug spuse încetişor:

— Există un om care are o influenţă foarte proastă asupra mareşalului. Un om ale cărui vibraţii sunt nefaste şi care atrage spiritele rele asupra lui. De aceea, mareşalul trebuie să-l îndepărteze, altminteri, viaţa lui va fi din nou în pericol...

Senang asculta tăcut. Aşteptând urmarea, Doug Frankel era serios precum Cagliostro. [1]

— Va trebui să-i dezvălui mareşalului numele acestuia pentru binele lui, continuă americanul.

— Cine este? întrebă Senang sfios.

— Generalul Oung Krom, zise cu blândeţe Doug Frankel.

Privirea ghicitorului se plimbă de la american, la Malko şi invers. Krom îi inspira groază.

— Generalul Krom este foarte puternic, obiectă el. Mareşalul ţine foarte mult la el.

Doug îl străfulgeră cu privirea.

— Acum eşti la fel de puternic ca şi el... Cunoşti tainele vieţii şi ale morţii. Doar ai salvat viaţa mareşalului.

Senang clătină din cap aproape convins de propria atotputernicie, însă protestă cu voce ridicată, dar totodată mieroasă:

— Dacă generalul Krom află că am spus aşa ceva, se va înfuria rău de tot.

— Dar nu va îndrăzni să se atingă de protejatul mareşalului, zise cu dulcegărie Doug Frankel.

---

1. Giuseppe Balsamo, zis Alexandru, conte de Cagliostro, aventurier italian (Palermo — 1743). Medic, adept al practicilor oculte, amestecat în furtul colierului reginei Maria-Antoaneta. (n.t.)

Senang nu era prea convins de acest lucru. Se dădu câțiva pași înapoi, ca și cum ar fi vrut să intre în perete.

— Nu cred că pot să-i fac una ca asta mareșalului. Nu simt nici un spirit rău care să-l înconjoare pe generalul Krom...

Dădea înapoi, spurcăciunea... Doug își strânse buzele din nou. Slobozi un oftat care semăna cu un șuierat și zise cu răutate în glas:

— Păcat. Pentru că eu văd multe spirite rele în jurul tău. Spirite care îi vor spune mareșalului că ai știut de atentat. Și va fi extrem de nemulțumit... Ar putea să-i spună de asemenea că nu ești decât un farsor nenorocit și o canalie pe deasupra...

Senang se făcu galben ca ceara. Bâigui câteva cuvinte de neînțeles, apoi îi adresă un zâmbet servil.

— Mâine mă văd cu mareșalul. Vrea să mă consulte în legătură cu modalitatea de a smulge Oudongul din mâinile comuniștilor. Voi încerca să-i spun de generalul Krom...

Doug Frankel se ridică zâmbind cu gura până la urechi.

— Asta e, încearcă... Ne întâlnim mâine seară. Nu uita să-i spui lui Lon-Nol că atentatul nu ar fi avut loc dacă nu se afla acolo generalul Krom...

Ieșiră pe străduța îngustă și prost pavată care se înfunda la fostele grajduri unde erau ținuți elefanții albi. Doug Frankel oftă:

— Sper să țină minciuna.

Malko preferă să nu spună nimic.

* * *

Monivanh tocmai se pregătea să iasă în grădină, când zări Jeep-ul plin de soldați care se opri în fața porții cu grilaj. Îl auzi pe unul dintre ei strigându-l pe un puști pe care îl întrebă unde locuiește ea.

Ea se repezi în dormitorul lui Maddevi Shivarol, dar era gol. Se duse în baie. Ușa era încuiată. Monivanh îi strigă prin ușă:

— Soldații! Veniți repede. Ieșiți!

Dar era prea târziu. Soldații erau deja în grădină. Unul dintre ei strigă;

— Tu, vino aici!

Monivanh traversă toată casa urmărită de mai mulți soldați, își luă avânt și se urcă pe unul din vasele imense presărate

peste tot în grădină, sări peste un zid înalt de un metru și ajunse în curtea vecină. Auzi urletele lui Maddevi Shivarol speriată de soldații care forțau ușa băii.

Maddevi se strădui să nu se cutremure când se uită la capul lui Hal Davidof așezat pe biroul generalului Oung Krom. Era un obiect înspăimântător, descompus și respingător.

— Unde este bărbatul tău? repetă generalul întrebarea.

Cambodgiana avea mâinile legate la spate și gleznele și o puseseră în genunchi pe muchia unei linii triunghiulare. Asta pentru început... Ea înălță capul.

— V-am spus că nu știu... Întrebați-l pe Doug Frankel. Nevastă-sa e cu el.

Krom făcu un pas înainte și o pălmui. Douglas Frankel era singura persoană pe care el nu o putea interoga. Dar jubila că pusese mâna pe Maddevi Shivarol. Lucrurile începeau să se limpezească...

— De ce a bombardat soțul tău Chamcar-Mon?

— Eu nu știu nimic din toate astea.

Distrusă, femeia începu să plângă, nemaiputând suporta. Krom se uita la ea gânditor. Descoperise un capăt al firului. Acum trebuia să descâlcească toate ițele.

— De ce te-ai ascuns?

— Mi-era frică, mărturisi ea. Nu înțeleg ce s-a întâmplat, dar sunt sigură că nu soțul meu a bombardat Chamcar-Mon și că nu s-a dus la comuniști. Că...

Generalul Krom o întrerupse cu un gest. Știa să judece oamenii. Maddevi Shivarol spunea adevărul.

— Vrei să mă ajuți să-l găsesc pe soțul tău? Dar să nu spui nimănui.

Ea își reținu lacrimile și dădu din cap. După aceea, generalul dădu un ordin, un soldat se apropie de prizonieră și îi desfăcu legăturile. Ea se ridică în picioare clătinându-se. Generalul Krom puse un disc cu muzică khmeră. Un singur om putea să-i spună unde era căpitanul Shivarol.

Era vorba de trimisul U.S. Aid, complicele lui Douglas Frankel. Se va folosi de Maddevi Shivarol ca să-l tragă de limbă. Prin toate mijloacele. Își spuse că nici el nu va rezista torturii cu acele, la fel ca și ceilalți. În acest caz, nu existau

supraoameni. Pregetă, gândindu-se la colonelul Lean. Cunoștea mai bine decât el zvonurile care circulau prin Pnom Penh. Astfel, putea să-și completeze jocul de puzzle. În final, se hotărî să o țină pe Maddevi Shivarol în clădirile Diviziei 1, până când va pune mâna pe dușman.

Capitolul XVI

Monivanh slobozi un ţipăt răguşit şi îşi frânse mâinile în timp ce lacrimi mari se rostogoleau pe obrajii plaţi. După aceea, îi spuse o frază interminabilă lui Ti-Nam. Vietnameza se întoarse spre Malko cu groaza întipărită pe chip:

— Vrea să se sinucidă!

Asta mai lipsea! Malko o cuprinse pe chinezoaică pe după umeri. Nu era vina ei că oamenii generalului Krom o răpiseră pe Maddevi Shivarol. Era extrem de rău, dar nu din vina ei se petrecuse acest lucru. Trebuia să o găsească. Monivanh îl aprobă din cap suspinând... Malko se aşeză pe patul lui Hal. De data asta, generalul Krom trecea la atac în modul cel mai serios cu putinţă. Malko tocmai se întorcea de la întâlnirea cu ghicitorul, când Monivanh îl acostase şi îl dusese în bungaloul lui Hal în care locuia acum Ti-Nam. Aici primise vestea cea bună...

Încerca să stabilească ce putea să-i dezvăluie generalului Krom soţia căpitanului Shivarol. Dar nu se gândi decât la legătura soţului ei cu Liz Frankel. Trebuia să-l anunţe pe american cât mai repede... În clipa în care se pregătea să iasă din bungalou, Ti-Nam izbucni şi ea în plâns.

— Hal, gemu ea. Unde este Hal? Sunt sigură că m-a părăsit ca să plece la Saigon. Sau a păţit ceva.

Plângea cu suspine ca un copil care avea o mare suferinţă. Malko încercă să o liniştească.

— Se va întoarce...

Le lăsă pe cele două fete şi se urcă în primul taxi care îi ieşi în cale şi se duse direct la Ambasada americană.

* * *

— Domnul Frankel este plecat la Ministerul de Interne.

Secretara şefului centralei îl învălui pe Malko cu o privire languroasă şi catifelată. Visul tuturor secretarelor cambodgiene era să devină întreţinutele unui bărbat stilat ca Malko. El se întreba pentru cine lucrează, pentru francezi, pentru khmerii roşii sau pentru generalul Krom. Ori pentru toţi...

Din fericire, ministrul de interne se afla foarte aproape. El nu îi dăduse liber taximetristului. Clădirea mică fără etaj, situată în mijlocul unei grădini, semăna cu orice numai cu o viziună a agenţilor, nu. Maşina neagră a lui Doug Frankel era parcată lângă Porsche.

A trebuit să convingă două santinele şi trei secretare până să ajungă la uşa sefului Poliţiei Speciale. Îndată ce colonelul Lean îl zări, veni în grabă să-l întâmpine. Era încruntat. Doug Frankel întrebă mormăind:

— Ce s-a întâmplat?

— Krom a răpit-o pe Maddevi Shivarol, îl anunţă Malko.

— *Shit!*

Colonelul Lean nu spuse nimic, însă privirea fu străbătută de o lucire de panică. Malko îi povesti ce se întâmplase. Doug Frankel plescăi din limbă cu dezgust.

— Nu ne merge prea bine. Prietenul Lean are veşti proaste pentru noi. În dimineaţa asta, trupele guvernamentale au trecut la un atac în stil mare ca să găsească epava unui T 28 care s-a prăbuşit ieri între cele două tabere... Nu este nevoie să vă dau prea multe amănunte...

Colonelul Lean se scărpină discret pe gât.

— Îngrijorător este faptul că generalul Krom nu m-a informat în legătură cu această nouă manevră...

Cu alte cuvinte, Krom îl bănuia pe colonelul Lean că era amestecat în afacere! Din ce în ce mai bine.

— Sper că Senang va interveni neîntârziat, făcu Doug Frankel ca să-şi mai ridice moralul. Altminteri, vom avea probleme. (Întinse arătătorul spre Malko.) Dumneavoastră urmaţi pe lista lui Krom. Trebuie să luăm nişte măsuri de prevedere. Însărcinatul cu afacerile externe a plecat la Bangkok. Vă dau maşina lui, un Pontiac blindat şi o gardă de corp.

— Nu acest lucru ne va ajuta să o găsim pe Maddevi Shivarol.

Doug Frankel se ridică.

— Mergeți cu mine la ambasadă. Acolo, vom pune lucrurile la punct.

* * *

— Leroy, așteptați-mă aici.

Negrul cel înalt clătină din cap afirmativ, fără să deschidă gura. Se instală confortabil în Pontiac și își aprinse o țigară. Era un munte de om taciturn, cu o mitralieră Uzi pe genunchi și cu aparatul de emisie-recepție pus pe podea, care era în permanentă legătură cu dispeceratul. Șoferul era un pușcaș marin imberb și roz la față, țeapăn ca un robot. Îl plimbaseră pe Malko toată ziua dintr-o tabără de refugiați în alta, escortat de motocicliști cambodgieni. Malko se cam săturase de această protecție stânjenitoare. Îi dăduse întâlnire lui Monivanh în bungaloul lui Hal, în speranța că aflase noutăți. Ciocăni la ușă, iar Ti-Nam îl pofti înăuntru.

Fumul de ganscha era atât de gros, încât abia o vedea pe vietnameză. În costum de baie, ea stătea întinsă în pat, cu ochii roșii ca de iepure de atâta fumat.

— Monivanh se întoarce abia la ora șapte, zise ea.

Cum Malko se pregătea să plece, ea îl prinse de mână.

— Mai stai, m-am săturat să stau singură.

Ea începu să plângă. Malko se așeză pe marginea patului și fata se liniști. Zări pe pat o cutie din plastic transparent în care era un imens scarabeu negru.

— Faci colecție? o întrebă el.

Fața înlăcrimată a vietnamezei se lumină de un zâmbet nelămurit.

— Nu știi ce este?

El mărturisi că nu știa. Brusc, Ti-Nam izbucni iarăși în plâns.

— Hal, suspină ea, îi plăcea atât de mult...

— Ce îi plăcea?

Îi aruncă din nou o privire șireată printre lacrimi. Ganscha o făcea la fel de schimbătoare ca și vremea.

— O să-ți arăt.

Uitase într-o clipă de supărare. Se așeză vioaie în genunchi, îl obligă și pe el să se așeze, îl dezbrăcă pe jumătate și începu să-l mângâie cu o naturalețe perfectă.

El nu văzuse când a deschis cutia din plastic, dar simți imediat ceva gâdilându-l în vârful sexului. El tresări și făcu un pas înapoi, iar ea izbucni în râs.

Ținând coleopterul în mâna dreptă, se folosea de mișcările furioase ale celor opt picioruțe ale lui ca să inerveze terminațiile nervoase ale lui Malko. El se gândi la Leroy care îl aștepta în Pontiac, cu figura gravă, cu mitraliera și cu telefonul lângă el. Din când în când, Asia îți rezerva unele surprize. La urma urmei, poimâine poate va fi mort. Sau chiar peste două ore, cine știe...

— Îți place? îl întrebă Ti-Nam.

— Este ciudat, recunoscu Malko.

— Când Hal fuma prea multă ganscha, îi făceam chestia asta.

Acum gura înlocuise degetele abile, alternând cu picioruțele neobosite ale coleopterului. Concentrată cu seriozitate asupra muncii ei, Ti-Nam cântărea cu îndemânare agasarea cu destinderea, lăsând picioruțele păroase să se apropie de pielea cea mai fină, îndreptându-le spre locurile cele mai sensibile, apoi calmând tensiunea cu moliciunea călduță a gurii. Malko nu mai putea să reziste. Vru s-o tragă pe Ti-Nam, dar ea reuși să scape.

— Cu el faci dragoste...

Ca să-l asmută, Ti-Nam aproape că renunțase să se folosească de gură, mulțumindu-se să rotească scarabeul deasupra lui Malko, în așa fel încât cele opt picioruțe să-l gâdile în același timp.

Cuprins de un orgasm fantastic, nici măcar nu auzi bătăile din ușă, în vreme ce Ti-Nam, aplecată peste el, termina ceea ce începuse scarabeul.

Se auziră din nou bătăile în ușă. Apoi se auzi o voce care strigă ceva în cambodgiană.

— Pe tine te caută, zise Ti-Nam.

Malko abia avu timp să se îmbrace, iar vietnameza se așeză în patru labe ca să caute scarabeul sub pat. Silueta masivă a colonelului Lean apăru în prag în lumină. Dintr-o singură privire își dădu seama ce se petrecuse și zâmbi cu înțelegere. În Asia.

femeile și drogurile erau întotdeauna considerate niște mici păcate.

— Îmi pare nespus de rău că vă deranjez, însă informatorii mei au adus niște veşti interesante. Se pare că doamna Maddevi Shivarol a reuşit să scape de la generalul Krom.

— Şi unde este? îl întrebă Malko uitând imediat de scarabeu.

Lean cercetă grădina, de parcă ar fi fost împânzită de spionii lui Krom.

— Se pare că s-a ascuns în *Cambodiana*, printre refugiaţi... Dar este greu să ajungem acolo.

Malko pornise deja spre Pontiac.

— Eu mă duc, spuse el. Anunţaţi-l pe domnul Frankel.

* * *

Malko privi imensa clădire cu acoperişul în formă de pagodă care se înălţa pe malul fluviului Mekong, ultima dorinţă a prinţului Sihanouk. Era un hotel cu zece etaje şi două mii de camere construit în mijlocul unui parc imens. Un vis pentru turism. Numai că nu s-au găsit niciodată destui bani ca să-şi ducă opera la bun sfârşit. *Cambodiana* era doar un schelet imens neterminat, iar grădina, o întindere plină de noroi, lăsată în părăsire.

Mii de refugiaţi se instalaseră treptat, treptat, punând stăpânire pe subsol şi pe parter. Erau vreo şase mii... Autorităţile blocaseră scările care duceau la etajele superioare ca să împiedice stricăciunile. Nimeni nu ştia cu exactitate câţi erau şi nici cine erau.

— Veniţi cu mine, zise Leroy.

Negrul lăsă mitraliera, păstrând doar un Colt şi telefonul. Lean îi spusese lui Malko că Maddevi Shivarol se ascundea în partea dinspre fluviu, lângă piscina care era în construcţie... El şi Leroy urcară scara imensă care ducea la „recepţie". Era un fel de „curte a miracolelor" unde se înghesuiau câteva sute de refugiaţi, care vindeau şi cumpărau o grămadă de fleacuşteţe. Mai era şi o ceată de copii de care nu se ocupa nimeni şi care dispărură în labirintul de coridoare. Peşte tot, erau scânduri şi rogojini pe care stăteau multe familii direct pe podea. Nu aveau lumină, apă, fără nici un pic de igienă, într-o putoare îngrozitoare. Malko înainta cu precauţie, încercând să

întrezărească ceva prin întuneric. Timp de o oră, cercetă astfel toate subsolurile, dar nu o găsi pe Maddevi Shivarol. Leroy începu să se enerveze.

— Poate că ar fi mai bine să ne întoarcem. E prea multă lume aici.

Deodată, o văzu apărând la un colţ al coridorului. Era desculţă, înfăşurată într-un *sampot* bej, cu părul strâns în coc şi nemachiată. Şi ea îl zări pe Malko şi trase un chiot, apoi fugi pe coridorul care ajungea pe malul fluviului Mekong. Malko o luă imediat pe urmele ei. Nu credea că poate să alerge atât de repede. Se depărtaseră douăzeci de metri de Leroy. El îl auzi pe negru strigând în urma lui:

— Hei! Aşteptaţi o clipă!

Maddevi coti la stânga, pe culoarul în aer liber care mergea de-a lungul grădinii de pe malul fluviului. Malko apăru şi el. Sub zid, stăteau mai mulţi bărbaţi asiatici, îmbrăcaţi în haine negre. Se năpustiră asupra lui cu o brutalitate extraordinară şi îl culcară la pământ. Apoi simţi o lovitură puternică în ceafă şi îşi pierdu cunoştinţa.

Urmară focuri de armă, iar ultima dată se gândi că fusese trădat de colonelul Lean, ceea ce era semn rău.

Capitolul XVII

Leroy Brown avea impresia că fusese călcat de un buldozer. Auzind voci, făcu un efort disperat să deschidă ochii. Auzi foarte slab vocea lui Douglas Frankel:

— Leroy, ce s-a întâmplat? Unde este prinţul Malko?

Leroy abia putea să-şi ţină ochii deschişi. Se afla într-o cămăruţă de spital, înconjurat de câteva infirmiere cambodgiene, de un colonel şi de Doug Frankel. Gol puşcă, cu corpul plin de vânătăi şi ambele picioare bandajate. Cu toate astea, nu-l durea nimic. Brusc, îşi aminti totul. De urmărirea din *Cambodiana* şi de bărbaţii îmbrăcaţi în negru. Dar avusese timp să tragă. Ripostaseră şi ei, apoi unul dintre bărbaţi îl lovise pe la spate şi el leşinase. Văzu într-un colţ frumoasa lui uniformă maro, murdară şi sfâşiată.

— Jigodiile! izbucni el.

Colonelul cambodgian observă într-o engleză fără cusur:

— Când ne-a anunţat şoferul dumneavoastră, era deja prea târziu ca să-i mai prindem pe agresori. Au trecut fluviul pe malul celălalt, dar au luat persoana cu care eraţi. Aţi scăpat ca prin minune. Comuniştii puteau să vă omoare.

Doug Frankel înjură printre dinţi şi îi aruncă o privire cruntă colonelului.

— Ce naiba căutaţi la *Cambodiana?* întrebă el.

Leroy Brown se întinse strâmbându-se de durere.

— Cineva — un cambodgian — a venit să-l vadă pe prinţ. Imediat după aceea, el m-a anunţat că ne ducem în tabăra refugiaţilor.

— E Krom! mârâi americanul.

Ofiţerul cambodgian îşi ascunse jena într-un zâmbet amabil şi politicos, prefăcându-se că nu a auzit.

— Vom face tot posibilul să găsim comandoul care l-a răpit pe funcţionarul din U.S. Aid, îl asigură el pe Doug.

Acesta îi zise cu răutate:

— Nu au fost khmerii roşii, ci oamenii generalului Krom!

Cambodgianul zâmbi şi mai larg. Era din ce în ce mai încurcat. Presimţea o intrigă tipic asiatică şi destul de sâcâitoare. Generalul Krom era un soi de stat în stat, iar şeful Centralei CIA din Pnom Penh nu prea avea prieteni.

— Doriţi protecţie suplimentară, domnule?

Omul de la CIA îi aruncă o privire feroce.

— Mulţumesc, dar am ce îmi trebuie. Aveţi grijă de Leroy Brown.

Fără să-şi ia rămas-bun de la nimeni, el ieşi din încăpere, străbătu coridorul cu pereţii plini de şopârle şi ajunse la maşină. Conducea tânărul puşcaş marin care scăpase de răpire.

— La *Pnom*, îi ordonă Doug Frankel.

Din fericire, spitalul Calmette se afla la cinci sute de metri de hotel... Doug Frankel era nebun de furie. Generalul Krom marcase poate un punct vital. Nici nu îndrăznea să se gândească la ce îi putea face lui Malko pentru a afla adevărul.

Îndată ce maşina se opri în curtea hotelului, coborî în grabă şi se năpusti spre bungaloul lui Hal bătând nerăbdător în uşă, până când îi deschise Ti-Nam somnoroasă.

— Prinţul Malko a fost răpit, îi spuse el. Unde este Monivanh?

— În camera ei, doarme, spuse vietnameza. Mi-a spus că îl aşteaptă...

— A fost cineva la el, spuse Frankel, exact înainte de a pleca la *Cambodiana*. Ai văzut cine a fost?

Ti-Nam dădu înspăimântată din cap:

— Da. A fost colonelul Lean.

— Lean!

Doug Frankel aproape că urlase. Ti-Nam se dădu înapoi înspăimântată. Însă americanul era deja la uşă.

— Bine, mulţumeasc. Spune-i şi lui Monivanh. Sunt sigur că e mâna lui Krom. Fii atentă!

Se duse cu paşi mari la maşină. Era trist, hotărât, îndurerat. Colonelul Lean îşi va plăti scump trădarea. Dar acest lucru nu-l putea învia pe Malko dacă...

* * *

Bocancii generalului Oung Krom păreau uriaşi văzuţi de la nivelul solului. Malko se gândi că nu văzuse niciodată încălţămintea din acest unghi, având ochii exact în dreptul tălpilor. Încercă să întoarcă capul, ca să-şi dovedească lui însuşi că încă mai putea face o mişcare...

Era îngropat în picioare până la gât într-o groapă de formă cilindrică, în care îl înfundaseră ca pe un dop, cu mâinile legate la spate şi gleznele imobilizate, total neputincios. Pământul argilos era rece, imprimându-i senzaţia că murise deja. De-abia mai putea respira, simţind cum pereţii gropii îi apasă pieptul. Mai erau vreo şase oameni îngropaţi la fel ca el, nişte cambodgieni cu pirivirea sticloasă care stăteau acolo de mai multe zile. Când Malko îşi venise în fire, cobora pe fluviul Mekong într-o ambarcaţiune mică cu fundul plat, înconjurat de bărbaţii îmbrăcaţi în negru care îl răpiseră. Acostaseră undeva în sudul oraşului, lângă un ponton vechi din lemn.

L-au dus într-o curte cu pământul bătătorit, acoperită cu tablă, care se învecina cu un depou plin cu vehicule blindate M 113. Acesta era unul dintre numeroasele centre de interogare ale Forţelor speciale cambodgiene. La început, Malko nu văzuse decât nişte găleţi răsturnate cu fundul în sus aşezate pe sol. Ca să-l impresioneze, soldaţii le ridicase imediat ce sosise el. Fiecare găleată ascundea un cap de om îngropat de viu. Nu era nici un paznic prin preajmă. La ce bun? Nici o fiinţă omenească nu putea să evadeze din acest loc.

În jurul blindatelor roiau soldaţii indiferenţi care se pregăteau de plecare în diverse misiuni. Malko se întreba dacă Doug Frankel aflase. Americanul va răscoli cerul şi pământul ca să-l găsească. Totul era să ştie în ce stare. Generalul Oung Krom îl privea pe Malko trăgându-se gânditor de smocul de păr negru.

— Unde este căpitanul Shivarol? îl întrebă el.

Malko se strădui să ridice ochii, însă privirea nu ajunse decât la genunchiul cambodgianului. Nu se aflase niciodată până acum într-o poziţie atât de umilitoare. Îi răspunse nebun de furie:

— Ce înseamnă tratamentul ăsta? Eu sunt funcţionar la U.S.Aid.

Krom clătină din cap.

— Nu faceţi pe prostul. Eu acţionez din ordinul mareşalului Lon-Nol. Vreau să aflu de ce aţi încercat să-l asasinaţi.

Malko ştiu imediat că îl mintea. Dacă s-ar fi întreprins vreo anchetă oficială în legătură cu el, Preşedinţia ar fi procedat în alt fel... Dar generalul Krom acţiona din proprie iniţiativă.

— Nu ştiu nimic din toate astea, îl minţi Malko, eu mă aflu în Pnom Penh ca angajat al U.S. Aid.

— Foarte bine, zise generalul cambodgian. Fiindcă nu vreţi să vorbiţi, veţi muri.

Se îndreptă cu paşi mari spre fundul curţii. Unul dintre cambodgienii îngropaţi lângă el îi strigă ceva pe limba lui cu o expresie de groază în ochi. Krom, cu silueta lui masivă, gesticula în capătul celălalt al curţii. Se auzi un zgomot de motor şi scrâşnetul specific făcut de şenilele blindatelor în mişcare. Numai că toate astea se petreceau în spatele lui Malko, iar el nu putea întoarce capul. După sunet, ghici că un vehicul blindat venea spre el. Acesta ajunse chiar în spatele lui şi se opri. Vocea generalului Krom acoperi zgomotul motorului.

— Unde este căpitanul Shivarol?

Malko nu răspunse. Cambodgianul aşteptă câteva clipe, apoi ordonă ceva. Malko auzi blindatul pornind din nou. Scrâşnetul metalic al şenilelor îl asurzea. Încerca să numere câte secunde mai rămăseseră până când şenilele ajungeau să-i zdrobească capul. Omul de lângă el urlă cât îl ţinu gura, însă urletul se pierdu în huruitul motorului.

Acum vehiculul era deasupra lui. Malko simţi o panică viscerală, atroce. Asurzit, văzu şenila strivind pământul la câţiva centimetri de faţa lui. Blindatul mări viteza. În timp ce gazele de eşapament îi ardeau obrajii, Malko auzi un urlet sfâşietor. Cealaltă şenilă strivise capul nenorocitului de lângă el, cel care îl strigase. Îndată ce M 113 trecu, Malko se strădui să se uite. Vehiculul lăsase în urmă un amestec de carne, de oase şi câteva şuviţe de păr negru, totul întins pe pământ. Era tot ceea ce mai rămăsese dintr-un om. Blindatul se opri. Malko încercă să-şi stăpânească bătăile inimii. Fără să vrea, pleoapa stângă i se zbătea nebuneşte. Mirosul fad al sângelui se amesteca cu cel de ulei şi de benzină.

Se auzi din nou scrâşnetul metalic. Blindatul mergea cu spatele. De data asta, Malko văzu şenila apropiindu-se de

.părul lui blond. Se forţă să-şi dea capul într-o parte. Şenila imensă bătători pământul exact lângă umărul lui.

M 113 se opri din nou şi auzi vocea răguşită a generalului Krom. Vehiculul porni, trecând şi mai aproape de urechea lui Malko. Generalul sări din blindat şi veni lângă el. Cu vârful bocancului scormoni pata sângerie care, cu puţin înainte, fusese un cap de om.

— A fost un comunist foarte curajos, spuse el gânditor. La fel ca dumneavoastră. Uitaţi-vă ce a rămas din el...

Malko se uită şi vomită. Această plăcintă sângerie amestecată cu şuviţe de păr era imposibil de privit...

— Acum este rândul dumneavoastră, zise Krom pe un ton ameninţător. Unde este căpitanul Shivarol?

Malko îşi spuse că putea să mai câştige timp fără nici un risc. .

— Nu puteţi să ajungeţi acolo unde se află, începu el.

Generalul Krom se aşeză pe vine lângă el, devenind brusc interesat.

— A murit?

— Exact.

— Dumneavoastră l-aţi ucis?

— Nu, a fost un accident.

— Minţiţi, i-o tăie Krom. În avion nu era căpitanul Shivarol.

— N-am spus că a murit în avion.

Tăcu. Dacă spunea mai mult, risca să-l dea de gol pe colonelul Lean. Şi încă nu era sigur de vinovăţia lui.

— Domnul Frankel face şi el parte din complot, nu-i aşa?

Nici acest lucru nu era prea important.

— Bineînţeles, spuse Malko. Doar ştiţi acest lucru.

Krom clătină din cap şi zise cu blândeţe:

— Mai este ceva, iar eu vreau să aflu despre ce e vorba.

Malko nu mai scoase o vorbă. Ironia soartei era că un vehicul plătit de contribuabilii americani îi făcea capul terci... Cambodgianul se ridică şi îi trase un picior zdravăn în nas. Malko fu orbit de durere şi de lacrimi. Când începu să vadă mai clar, distinse un obiect aşezat în faţa lui. Era capul unui om. Era umflat şi plin de sânge, de nerecunoscut. Era capul lui Hal Davidof. Generalul Krom se aplecă şi prinse capul de păr, apoi îl apropie de Malko.

— Acest om era în avion, spuse el. A vorbit înainte să moară. Ar fi bine să procedaţi ca el.

Malko era aproape sigur că îl mințea. Altminteri, nu l-ar mai fi interogat. Generalul îl studia cu ochii lui negri și de nepătruns. Semăna cu Genghis-Han... Malko își zise că supliciul lui abia acum începea. Cambodgianul plescăi din limbă și rosti ca pentru sine:

— O să vorbiți.

Se întoarse către un soldat și îi dădu un ordin. Malko se străduia să ghicească ce avea să i se mai întâmple. Firește, nimic plăcut... Soldatul se întoarse în fugă cu un sac mare din pânză. Se așeză pe vine lângă el, băgă mâna în sac și scoase o șopârlă verde, lungă de douăzeci de centimetri, pe care o ținea de la jumătatea corpului. Nervoasă, reptila își arăta limba bifurcată. Malko îi vedea dinții ascuțiți și curbați în interior.

— Este o șopârlă Tokay, începu să-i explice generalul Krom. Mușcă exact ca buldogii, nu-ți mai dă drumul. Ca să te lase, trebuie să-i tai capul. Mai întâi, vă va mușca de ochi, apoi îl va smulge.

Soldatul îl apucă pe Malko de părul blond și îi dădu capul pe spate. Cu cealaltă mână, apropie șopârla de ochiul stâng. Reptila căscă larg gura. Malko începu să urle.

Capitolul XVIII

Colonelul Lean înghiți sângele care îi curgea din gingii și se înecă cu o bucățică de dinte, apoi începu să tușească disperat. În loc să-l bată pe spate, Douglas Frankel îi înfundă și mai tare pe gât țeava pistolului Magnum cu care îi spărsese deja trei dinți și îi crăpase buza.

— Poți să crăpi, pui de cățea, zise el cu răceală. Dar nu înainte de a vorbi.

Cambodgianul emise un gâlgâit de neînțeles și își șterse cu dosul palmei saliva amestecată cu sânge care i se prelingea pe buze. Cei doi bărbați erau singuri în camera în care se afla macabrul frigider al șefului Poliției Speciale. Cambodgianul mic și rotofei era lungit pe spate peste masă, iar americanul deasupra lui, înfundându-i țeava pistolului pe gât. Colonelul Lean îl primise pe Doug Frankel jovial și relaxat. Îndată ce rămăseseră singuri, buna dispoziție dispăruse. Fără un cuvânt, americanul scosese micul pistol și îi spărsese colonelului doi dinți, îi băgă țeava pe gât și îi spusese că îi împrăștie creierii pe pereți... Firește, colonelul Lean nu luase de bună tot ce îi spusese americanul, căci erau doi gentlemani, dar tot era puțin îngrijorat...

Tusea cambodgianului nu se potoli. Doug retrase încetișor țeava armei. Celălalt băigui:

— Ce v-am făcut, domnule Frankel?

Doug îi înfundă țeava până la omușor.

— L-ai trădat pe prinț și acum este în mâinile lui Krom. Dar mai întâi, ai încercat să-l asmuți pe Lon-Nol împotriva mea. Ai făcut destul!

Dându-și seama că microfoanele funcționau, colonelul Lean emise un gâlgâit gemând:

— Am fost obligat, domnule Frankel... Generalul Krom m-a chemat la el. A vrut să mă împuște pe loc. Știe că am fost acolo ca să fac schimb de piloți... Dacă nu îl ascultam, mă omora. Dar întotdeauna am fost fidel, domnule Frankel, vă jur.

Doug îi aruncă un zâmbet care nu arăta că e vesel.

— Mă bucur teribil, pentru că mă vei duce imediat la locul în care Krom îl face bucățele pe prietenul meu...

Cambodgianul își frământă mâinile.

— Dar, domnule Frankel...

Americanul se aplecă peste masă și căută privirea colonelului Lean de parcă ar fi vrut să-l hipnotizeze.

— Am terminat cu vorba, făcu el. Mergi cu mine sau te tai.

Schimbase tonul. Lean era un bărbat inteligent obișnuit să încheie târguri îndrăznețe. Știa când trebuia să cedeze.

— Va fi greu, zise el. Cred că l-a dus în tabăra pentru interogatorii de lângă Tahk-Mau. Este foarte bine păzită. Nu ne vor lăsa să intrăm.

Tăcu, își pipăi gingia umflată care îl durea îngrozitor. Doug Frankel îl fixă cu o bucurie feroce și disperată.

— Ai auzit vreodată de elicopter? Hai să mergem!

Cambodgianul își șterse sângele care îi curgea pe obraji. Doug îl întrebă aproape cu afecțiune:

— Te simți mai bine, nu ți-ai înghițit încă toți dinții?

— Da, domnule Frankel, răspunse cambodgianul cu aceeași blândețe. Aruncă o privire blajină frigiderului în care erau căpățânile. Nu era imposibil ca și capul americanului să ajungă într-o bună zi în el pentru colecția personală. Monivanh aștepta în mașina lui Doug Frankel, cuibărită pe bancheta din spate. Ea îi aruncă o privire plină de ură cambodgianului. Doug se aplecă spre șofer.

— Repede, la Pochentrong!

* * *

Gura larg deschisă a șopârlei era la un centimetru de ochiul lui Malko. Își feri capul într-o parte atât cât putu. Atent ca un bun chirurg, soldatul ținea reptila în așa fel încât aceasta să apuce ochiul stâng al prizonierului.

O rafală de armă automată păcăni undeva în fundul curții, trasă în mod accidental de un soldat. Speriată, șopârla se zbătu exact în momentul în care soldatul o apropiase de ochiul lui Malko. Dar reptila nu nimeri ochiul și își înfipse dinții în obraz. El avu impresia că mii de ace îi intraseră în obraz și îl ustura îngrozitor. Dinții reptilei erau ascuțiți ca niște lame.

Generalul Krom înjură de mama focului. Soldatul se chinuia să desprindă șopârla, însă era imposibil, căci maxilarele erau încleștate și dinții bine înfipți în carne.

Bătăile inimii lui Malko se mai domoliră puțin. Obrazul îl durea, dar era mai bine decât să fi rămas fără ochi. Îl binecuvântă în sinea lui pe soldatul neîndemânatic. Furios la culme, generalul Krom îl ocăra pe soldat. Acesta luă cuțitul și tăie capul șopârlei. Corpul se zbătu câteva clipe, iar capul căzu imediat pe pământ, lăsând urme adânci pe obrazul lui Malko. Generalul Krom îi dădu un ordin soldatului care plecă în goană, apoi i se adresă lui Malko:

— Oricum veți vorbi. Ne va lua ceva timp, dar și dumneavoastră veți suferi mai mult. În schimb, veți spune tot ce știți. TOTUL.

Soldatul se întorcea tot în fugă cu un sac din pânză mult mai mare decât celălalt și cu doi camarazi de-ai lui. Aceștia îl apucară pe Malko de umeri și îl traseră afară din groapă. Goliră repede conținutul sacului înăuntru, o minge de pământ roșiatic, apoi îl băgară pe Malko și se duseră să-l scoată și pe bărbatul cu capul strivit de M 113. Îi târâră corpul de picioare către fundul curții cu o nepăsare dezarmantă.

Groapa era pregătită pentru alt prizonier. Amărâții ceilalți gemeau sau pur și simplu tăceau, fiindcă nu mai aveau putere să scoată un sunet. Generalul Krom se trăgea încetișor de smocul de păr negru, uitându-se fix în ochii aurii ai lui Malko.

— A aruncat în groapă un mușuroi de furnici. În curând, veți simți furnicile urcând și mușcându-vă. Apucă de fiecare dată câte o bucățică de carne, până când vă vor mânca de viu. Dacă vreți să vorbiți, este de ajuns să spuneți. Va veni cineva să mă cheme. Dar poate că nu voi veni chiar imediat...

Se îndepărtă liniștit, lăsând lângă Malko un soldat nepăsător. Malko își înăbuși un geamăt de durere. Simți o usturime pe picior. Furnicile roșii își începeau festinul. Se

întrebă cât timp putea să reziste înainte să-l implore pe generalul Krom să-i tragă un glonț în cap. Însă cambodgianul cu siguranță nu o va face.

* * *

Doug Frankel coborî ca o rachetă din mașina lui. Elicopterele cambodgienilor și ale americanilor erau aliniate între sacii cu nisip. Unul dintre ele pornise deja elicea. Pilotul american făcea parte din trupele de evacuare ale ambasadei. Monivanh se urcă și se așeză lângă pilot.

— Pleacă! îi ordonă americanul.

Aparatul se înălță imediat într-un nor de praf.

— Duceți-vă la Tahk-Mau, strigă Frankel. De-a lungul fluviului Mekong. Pe malul acestuia este o tabără militară, la o milă înainte de Tahk-Mau.

Se întoarse spre colonelul Lean care ținea o batistă la gură.

— Sper că aveți ochi buni.

Elicopterul execută o întoarcere ca să evite orașul, survolând mlaștinile de care era înconjurat. După aceea, ajunse la confluența fluviului Mekong cu râul Sap. Colonelul Lean se uita cu mare atenție pe geam.

— E mai jos, strigă el.

Elicopterul mergea de-a lungul fluviului, zburând deasupra unui șir lung de tabere militare. Toate erau la fel. Colonelul Lean era puțin dezorientat. Nu văzuse niciodată de sus locul pe care îl căuta. Deodată zise:

— Acolo este! Sub hangar.

Elicopterul depășise deja locul cu cinci sute de metri. Dar pilotul execută un viraj deasupra fluviului, inspectând jungla împânzită de khmerii roșii. Monivanh se uita cu atenție pe sol, înnebunită de grijă.

* * *

Generalul Krom văzuse elicopterul. Imediat, bănui el ceva când distinse steagul american de pe fuselaj. Smulse un binoclu de la un locotenent și îl îndreptă spre aparatul în zbor abținându-se să înjure. Capul rotund al lui Doug Frankel se

distingea clar în binoclu. Nici chiar el, generalul Krom, nu era atât de puternic încât să se opună în mod deschis șefului Centralei CIA din Pnom Penh. Dispunea de foarte puțin timp.

— Scoate-l de acolo, îi strigă el soldatului care îl păzea pe Malko. Mai repede!

Cum firavul cambodgian nu reușea, Krom îi dădu o mână de ajutor. Malko își mușca buzele până la sânge ca să nu urle. Furnicile se suiseră pe picioare și îl mușcau. El auzise huruitul elicopterului și ghici că pe el îl caută, când văzu cu ce grabă se învârtea generalul Krom în jurul lui. Ofițerul cambodgian dădea întruna ordine. Soldații alergau ca iepurii în toate părțile. Îl înveliseră pe Malko într-o pânză verde. Nemaiputând să vadă nimic, el simți că era dus într-un vehicul cu motorul pornit. Auzi glumele soldaților cambodgieni. Apoi M 113 se puse în mișcare și nu mai auzi decât scrâșnetul șenilelor și zgomotul motorului.

Generalul Krom scoase un pistol automat din toc. Se apropie de cei patru oameni îngropați și, cât ai clipi, le trase câte un glonț în cap, apoi se întoarse în Jeep. Ultimul blindat din cele șase în care se afla Malko ieșea pe poartă. Celelalte se îndreptau deja spre front.

Generalul se uită în sus. Elicopterul se pregătea să se așeze într-un spațiu deschis, la cincizeci de metri mai departe. Oamenii din el vor ajunge acolo în câteva minute. Se așeză în Jeep și îi spuse șoferului:

— La Tahk-Mau!

* * *

Doug Frankel alergă până la cele patru capete sângerânde de pe sol. Într-o secundă, își dădu seama că nici unul nu era al lui Malko. Monivanh se uită la cele două gropi goale.

— Krom omorât! strigă ea.

Americanul se uită în jurul lui. Câțiva soldați mișunau de colo-colo cu nepăsare. Nici urmă de Krom. Era sigur că Malko fusese torturat în una din aceste gropi. Un locotenent veni la ei și îl întrebă într-o franceză impecabilă ce dorește, avertizându-l că se află într-o bază militară.

— Nu aveți dreptul să stați aici, îi spuse el.

Colonelul Lean înaintă imediat spre el și se prezentă. Cu toate că Frankel îi spărsese doi dinți din față, vorbea foarte clar. Cambodgianul își schimbă imediat comportamentul.

— Ce pot să fac pentru dumneavoastră? Ați rămas cu elicopterul în pană?

— Nu, făcu Doug Frankel. Caut pe cineva. Ce s-a întâmplat cu oamenii din gropi?

— Nu au suportat interogatoriul, spuse locotenentul pe un ton indiferent.

— În acest caz, ce le faceți?

— Îi aruncăm în fluviu, zise cambodgianul râzând. Peștilor le place mult carnea de comuniști...

Doug Frankel se uită la cele două gropi. Krom a avut destul timp să-l lichideze pe Malko.

— Unde este generalul Krom?

Locotenentul clătină din cap. Colonelul Lean nu își lua privirea din pământ.

— Nu știu. Generalul a plecat să inspecteze o unitate militară care pleacă pe front, lângă Tahk-Mau.

Doug Frankel cercetă ochii negri și fața întinsă. Nu putea să facă nimic, decât să plângă dispariția lui Malko sau să-l răzbune. O căută din priviri pe Monivanh ca să-i spună că se pregăteau de plecare.

Chinezoaica discuta aprins cu echipajul unui blindat ce staționa în fundul curții. O strigă.

Auzindu-l pe american, ea se întoarse și îi făcu semn să vină până acolo. Văzând cât este de autoritară, Doug o ascultă. Locotenentul veni în urma lui. Chinezoaica îi arătă șenila dreaptă a vehiculului blindat. Între piesele metalice erau resturi de carne, de oase și de păr. Ridică privirea și o întâlni pe aceea nevinovată a șefului de echipaj care fuma liniștit o țigară...

— Ei i-au omorât pe prizonieri, îi explică Monivanh în chinezește. Mi-au spus. De aceea nu sunt acum pe front...

Cei patru soldați se uitau la Doug și la Monivanh veseli și împăcați cu ei înșiși. Era mai simplu să strivești niște capete de prizonieri decât să înfrunți tancurile comuniștilor. Și mai puțin periculos.

Nebun de furie, Douglas Frankel nu se putu abține, îl apucă de cămașă pe șeful echipajului și îl trase afară.

— Tu l-ai omorât pe prietenul meu din groapă? întrebă el în cambodgiană.

Locotenentul se grăbi să-i despartă.

— Domnule, nu aveţi dreptul să loviţi un soldat din armata cambodgiană.

Doug Frankel se aplecă de parcă ar fi frut să se scarpine pe picior, dar se ridică cu un pistol în mână. Se afla foarte aproape de locotenent.

— Ba chiar am dreptul să-ţi trag un glonţ în cap, zise el încet, dar apăsat... Pentru că aţi fost complice la asasinarea unui funcţionar din U.S. Aid, torturat şi ucis aici. Unul dintre cei doi pe care i-aţi aruncat în fluviu.

Lăsat în plata Domnului, şeful echipajului se urcă din nou în transportorul blindat. Locotenentul îşi umezi neliniştit buzele cu limba. Privirea lui Doug Frankel îl înspăimânta. Simţea că va trage într-adevăr. Colonelul Lean nu se clintise din loc, de parcă toate astea nu l-ar privi şi pe el.

— Persoana despre care vorbiţi nu a fost ucisă, spuse el. Generalul a cerut să fie dusă de aici.

— Unde? răcni Doug Frankel.

— Nu ştiu... (Locotenentul începu să transpire abundent.) L-au pus într-un blindat care se ducea la Tahk-Mau...

Cu alte cuvinte, pe front.

— Tahk-Mau, foarte periculos! făcu Monivanh.

De două luni, se băteau serios pentru Tahk-Mau... Nu se puteau duce acolo cu elicopterul. Dacă aparatul era doborât avându-l la bord pe şeful CIA, americanul îşi imagina de pe acum reacţiile...

— Aveţi un Jeep? îl întrebă el pe locotenent.

— Aici, zise ofiţerul.

Doug Frankel se năpusti la vehicul fără să pună arma în toc.

— Bine. Dumneavoastră veniţi cu noi la Tahk-Mau.

* * *

Blindatul M 113 în care se afla Malko încetini şi se opri. Auzi uşile din spate deschizându-se. Soldaţii îl traseră afară, iar el percepu zgomotul luptei foarte aproape. Îl scoaseă din pânza

în care fusese înfășurat și îl puseră în picioare. Se afla în mijlocul junglei, într-un luminiș unde fusese un sat din care rămăseseră doar ruinele. În dreapta lui, se înălțau zidurile ciuruite de gloanțe ale unei pagode pe jumătate demolată.

Mitraliera montată în vehiculul blindat începu să tragă o rafală lungă spre lizieră. Vehiseră în contact cu dușmanul. Generalul Krom ajunse în goană și îi ocărî pe soldații din vehiculul blindat. Trei dintre ei îl înșfăcară pe Malko și îl duseră în fugă la pagodă. Gloanțele șuierau în jurul lor și un obuz explodă într-o ploaie de schije și de fum albicios, la vreo treizeci de metri, dărâmând și ceea ce mai rămăsese dintr-o casă.

Soldații intrară în pagodă și îl aruncară pe Malko la picioarele uriașei statui ce îl reprezenta pe Buddha, căreia îi sărise bronzul auriu din cauza numeroaselor schije. Generalul Krom se opri o clipă lângă Malko.

— Comuniștii ne atacă, începu el. Au cucerit satul ăsta în mai puțin de o oră. Îndată ce plecăm de aici, îi nimicim cu obuzele noastre de 105. Dacă nu veți muri din cauza lor, comuniștii o vor face cu siguranță.

Ieși din pagodă fugind, urmat de oamenii lui și se urcă în vehiculul blindat exact în momentul în care un B 40 explodă exact în spate. Blindatul merse cu spatele ca să ajungă la drum. Trupele guvernamentale se retrăgeau de peste tot, fiindcă știau că tirul artileriei avea să înceapă în curând. Generalul Krom își spuse că nu va mai rămâne nimic din aliatul lui Doug Frankel. Putuse foarte bine să-l omoare în tabără, însă ar fi avut prea mulți martori și risca să-i găsească cadavrul. Nici chiar mareșalul nu l-ar fi putut apăra în fața unui asemenea afront adus atotputernicilor săi aliați. Simțea că bărbatul blond pe care îl lăsase pradă morții era sufletul complotului urzit împotriva lui. Sigur că își presimțise soarta, acum se simțea cu mult mai vesel. Se grăbea să ajungă la Pnom Penh ca să asculte puțină muzică și să savureze victoria.

* * *

Primul obuz se auzi chiar deasupra pagodei cu un șuierat înspăimântător. Malko se gândi că îi sosise clipa. Însă obuzul

căzu la douăzeci de metri, explodând cu un zgomot infernal. Schijele se împrăştiară peste tot, străpungând zidurile şi smulgând bucăţi de ipsos din statuia lui Buddha... Se auzi alt obuz, însoţit de zgomotul specific. Urmară altele şi altele... Ultimul explodă afară, exact lângă un zid care se prăbuşi în parte. O bucată fierbinte atinse pantoful lui Malko. Spera să ajungă mai repede comuniştii şi să-l omoare. Din cauza bombardamentului nu mai putea să suporte. Având un dezvoltat instinct de conservare, încercă să se rostogolească până la o gaură pe care o văzuse în podeaua pagodei, la trei metri de el.

Alt şuierat îl asurzi. Acesta era şi mai aproape. De data asta fu sigur că se va termina cu el. Renunţă să se mai târască şi închise ochii în aşteptarea morţii.

* * *

— General Krom, plecat Pnom Penh...

Soldatul arăta drumul care se afunda în junglă. Generalii cambodgieni nu rămâneau niciodată prea mult pe front. Cele şase blindate care plecaseră din tabără se răspândiseră de-a lungul drumului, apărând un mic avanpost aşezat cu spatele la fluviu. Din când în când, câte unul mai trăgea câte o rafală sau un obuz.

Un şuierat sinistru îl făcu pe Douglas să ridice capul. Nici urmă de Malko. Bosumflat, locotenentul cambodgian îl urmărea pe american ca o umbră. Se auziră mai multe obuze. Monivanh alerga de la un blindat la altul, întrebându-i pe soldaţi, primind ocări sau mici obscenităţi. Soldatul care vorbea cu Douglas Frankel întinse braţul către jungla din apropiere, încotro se duceau obuzele.

— Comuniştii prea mulţi... Multe 105. Mulţi comunişti ucişi. Comuniştii *number ten!*

Monivanh veni lângă el gâfâind ca un iepure fugărit.

— L-au dus în pagoda din satul pe care îl bombardează. spuse ea. Am vorbit cu soldaţii.

Doug asculta şuieratul obuzelor care treceau acum în mod regulat pe deasupra lor. Era sinucidere curată să se ducă acolo. Un obuz de 105 omora tot pe o rază de o sută de metri.

— Nu putem să mergem acolo, zise Frankel.

— Așteaptă, așteaptă! făcu Monivanh.

Se duse către blindatul de unde obținuse informația și începu să discute aprins cu soldații glumeți, apoi îi strigă lui Doug:

— Vor să meargă acolo cu blindatul pentru cincizeci de dolari!

Doug, care era obișnuit cu cambodgienii, aproape că se sufocă. Siguri că eșarfele lor sfinte îi vor apăra, erau gata să riște orice pentru solda pe două luni. Americanul stătu puțin pe gânduri. Era singurul mod de a ajunge în sat.

— Mergem, spuse el. Lean, veniți cu noi.

Împietrit, locotenenetul nu interveni. Era fericit că nu îl luau și pe el. Doug Frankel numără cinci hârtii de câte zece dolari, le dădu soldaților și se urcă în vehiculul blindat împreună cu Monivanh.

Cei trei soldați își împărțiră bucuroși banii. Cu barajul artileriei acolo, nu se temeau de comuniști. Cu toate ușile bine închise, vehiculul trecu de avanpost și acceleră pe drumul fără nici un obstacol. Șoferul conducea cu șaizeci la oră, lăsând în urma lui un imens nor de praf.

Timp de câteva minute, auziră doar vacarmul motorului și scrâșnetul șenilelor. După aceea, bubuitura unei explozii străbătu blindajul, urmată imediat de un scrâșnet pe oțel. Erau schijele unui obuz. O singură lovitură, și blindatul s-ar face praf și pulbere. Doug Frankel își șterse fruntea. Înăuntru era o zăpușeală de nesuportat.

Exploziile obuzelor se succedau acum, iar schijele loveau blindajul fără întrerupere. Vehiculul ieșise de pe drum și se hurduca prin junglă. Nimeni nu scotea o vorbă, așteptând ultima explozie. După aceea șoferul strigă ceva și opri. Unul dintre soldați deschise portiera din spate. Un obuz explodă în fața lor. Era fum peste tot. Doug Frankel zări pagoda care ardea.

— Acolo! strigă un soldat.

Monivanh alergă în direcția indicată urmată de doi soldați. Doug nu se simțea atât de tânăr pentru această cursă împotriva morții. Stând în picioare lângă M 113, îi privea pe cei trei care fugeau spre pagoda în flăcări. După aceea se întoarse la Lean care rămăsese în vehicul.

— Sper să mai fie în viaţă, altminteri vă întoarceţi pe jos în oraş.

Colonelul Lean se ghemui lângă blindaj fără să spună nimic.

* * *

Malko crezu că visează când îşi auzi numele. Reuşise să ajungă la gaura din podea aflată la picioarele lui Buddha, lucru care îl apăra de toate schijele care zburau pe sol.

Dacă nu ar fi procedat aşa, ar fi murit de mult. Numai că pagoda luase foc acum şi nu mai putea să iasă din ascunzătoare din cauză că era legat. Strigă şi el cât îl ţinea gura:

— Sunt aici!

Zări brusc faţa încordată a lui Monivanh aplecată peste gaură. Apărură apoi şi cei doi soldaţi. Unul dintre ei sări înăuntru şi îi tăie sforile cu un pumnal. Şuieratul unui obuz se auzea din ce în ce mai aproape, iar salvatorii lui se înghesuiră în gaură. Obuzul explodă în spatele statuii care se făcu ţăndări, umplându-i de ghipsul auriu.

— Mulţi soldaţi, foarte rău! bâigui Monivanh.

Amorţit, Malko simţea un chef nebun să iasă din gaură. Străbătură pagoda în fugă. Vehiculul blindat se întorsese şi îi aştepta la treizeci de metri. Porniră cu toţii în momentul în care venea un alt obuz. Monivanh, Malko şi unul dintre soldaţi se aruncară la pământ în acelaşi timp. Celălalt soldat alerga în continuare. Obuzul explodă şi soldatul fu aruncat în faţă, apoi se ridică şi izbucni într-un râs isteric ţinându-se de braţul stâng. O schijă îi retezase mâna de la încheietură. Sângele ţâşnea ca o fântână arteziană. Camaradul lui se întoarse şi îl obligă se meargă. Se aruncară cu toţii în vehiculul blindat care porni imediat.

Îi confecţionară repede un garou rănitului care râdea în continuare în timp ce îşi privea braţul mutilat. La a treia injecţie cu morfină, acesta leşină subit. Năucit încă, lui Malko nu-i venea să creadă că mai trăieşte.

— Nu credeam că o să vă mai văd vreodată, strigă Doug Frankel ca să acopere zgomotul de şenile.

Malko îşi întinse picioarele muşcate de furnici şi le sprijini

de blindaj. Vehiculul vibra din toate încheieturile, încercând să iasă din zona bombardată. Malko o cuprinse pe Monivanh în braţe. Ea râse stânjenită. Unul dintre soldaţi făcu o glumă la adresa lor. Abia atunci îl zări Malko pe colonelul Lean care, până atunci, stătuse cu spatele. Douglas Frankel urlă vesel:

— El v-a băgat în porcăria asta. Dar a ţinut cu tot dinadinsul să vină după dumneavoastră...

Colonelul Lean îi zâmbi ştirb, umil şi cu răutate. Malko nu mai insistă. Treptat, treptat, exploziile se răriră, iar tensiunea dispăru. De-abia atunci Malko îşi dădu seama că erau înghesuiţi ca sardelele şi că era o căldură înăbuşitoare, iar putoarea îngrozitoare. La fiecare hârtoapă era proiectat în peretele vehiculului blindat. Cu toate astea, avea senzaţia că se afla într-un Rolls împreună cu cea mai frumoasă fată din lume.

Capitolul XIX

Secretarul adjunct al Ambasadei Statelor Unite, însărcinat cu relația cu Guvernul cambodgian, intră fără să bată la ușa biroului lui Douglas Frankel. Acesta tocmai îl ajuta pe Malko să-și ungă picioarele cu un unguent antibiotic ca să nu se infecteze de pe urma mușcăturilor de furnici. Fără să se mire de acest spectacol insolit, îi dădu o hârtie șefului CIA.

— Acesta este comunicatul care a fost distribuit la ședința de la ora cinci, îl anunță ea.

Douglas Frankel luă hârtia și o citi cu voce tare: „Ca să îi respingă definitiv pe agresorii comuniști nord-vietnamezi, mareșalul Lon-Nol a hotărât să-l numească în fruntea comandamentului de pe frontul din nord pe unul dintre cei mai strălucițI ofițeri din armata cambodgiană, generalul Oung Krom. Generalul Krom va dispune de Brigada întâi de blindate și..."

Doug Frankel se opri. Malko avu impresia că vede lacrimi în ochii lui, estompate întru câtva de ochelari. Americanul zise cu voce slabă:

— Ați reușit.

Malko se străduI să zâmbească, deși nu-i ardea. Îl costase oricum prea mult. Revedea în minte peruca lui Hal care zburase din avion și flăcările care țâșniseră atunci când a explodat camionul plin cu obuze.

— Să trimit o telegramă la Washington? zise nerăbdător secretarul adjunct.

— Nu, o voi trimite eu, răspunse Doug Frankel.

Dezamăgit, diplomatul ieși, dar lăsă comunicatul. Doug Frankel își șterse fruntea. Toată bucuria lui se risipise pe dată. Murmură ceva, dar Malko nu înțelese.

— Credeți că generalul Krom se va mulțumi cu asta? întrebă el.

Frankel se strâmbă.

— Nu are de ales. Singura lui șansă este să vă determine să vorbiți. Însă nu a reușit să demonstreze complotul. Acum este prea târziu. Mareșalul va crede că vrea să-și păstreze postul. Iar în această țară, nu se poate face nimic împotriva magiei...

— Să sperăm.

— În orice caz, noul ambasador va sosi peste câteva zile, continuă Doug Frankel. Negocierile vor începe imediat, iar după aceea procesul va fi ireversibil. Mareșalul nu-l va mai lua pe Krom chiar cu riscul de a rupe relațiile cu khmerii roșii. Situația lui militară este mult prea nefavorabilă...

— Aș putea merge la culcare? îl întrebă Malko.

— Ah, nu, nu în seara asta! Este o petrecere grozavă la Kuala. Mergem acolo.

Malko simțea că americanul avea nevoie de prezența lui în seara asta ca să-i alunge nălucile.

— Foarte bine, admise el. Voi veni, dar la miezul nopții voi pleca precum Cenușăreasa.

Mai auzea încă în urechi exploziile obuzelor de 105. Nu mai rezista. Mușcătura șopârlei îl ustura, iar obrazul se umflase, în pofida pansamentului cu plante pe care i-l pusese Monivanh. Se întreba ce se întâmplase cu Maddevi Shivarol.

* * *

Strângând din dinți, generalul Oung Krom își aranja cu grijă un teanc de discuri într-un cufăr. Furia i se citea în ochi. Aflase totul, dar puțin cam târziu. Că bărbatul de la U.S. Aid supraviețuise și că noul ambasador american ajunsese imediat ce el plecase. Iar singurii prieteni care îi mai rămăseseră îl avertizaseră de brusca putere a lui Senang, ghicitorul... Mintea lui contribuise la restul planului machiavelic al adversarilor săi. Nu-i venea să creadă că o minte care nu gândește în stil asiatic putuse să conceapă o asemenea mașinație întortocheată.

Intrase complet în dizgrație. I-au încredințat cu mare pompă misiunea de a recuceri Oudongul. Deși el știa că acest lucru era imposibil. Khmerii roșii erau prea puternici. Când se va afla de eșec, prăbușirea lui va fi vertiginoasă. Cum mareșalul nu prea era la curent cu realitățile de ordin militar, va pune acest eșec pe seama spiritelor rele de care este înconjurat Oung

Krom... Se opri din aranjatul discurilor, încercând să-şi înăbuşe furia şi se uită la Maddevi Shivarol care îl privea în tăcere.

— Ţi-au ucis soţul, spuse Oung Krom.

Ea îl aprobă din cap fără să spună nimic.

— Ce ai de gând să faci?

— Să merg cu dumneata. Dacă vreţi.

Maddevi nu-şi făcea nici o iluzie. Dacă rămânea în Pnom Penh, colonelul Lean o găsea şi o omora, căci ştia prea multe lucruri. Pe când, în umbra lui Krom, în afara oraşului, printre soldaţi, nu avea de ce să se teamă.

— Te iau cu o condiţie, spuse generalul Krom.

Ea se uită la el cu ochii ei mari, negri şi migdalaţi, însemnând că este gata să facă orice.

* * *

Malko privea farurile roşii ale maşinii Fury care se îndepărta în curtea hotelului *Pnom*. Doug Frankel îşi va petrece restul nopţii fumând ganscha ca să alunge amintirile urâte. Seara la Kuala fusese agreabilă şi liniştită. Monivanh refuzase să-l însoţească. Nu era o fată de lume.

Se opri câteva clipe lângă piscină. Noaptea era senină, iar obişnuitele explozii întrerupeau din când în când liniştea. Războiul continua. Inspiră mirosul florilor violet ale arbuştilor care înconjurau *Cyrene*, apoi urcă pe peron. Dar abia se mişca din cauza picioarelor umflate care îl dureau. Obrazul se umflase şi el şi de-abia vedea cu ochiul stâng. Măcar de ar aduce pacea în ţară planul întortocheat urzit de el!

Angajaţii care lucrau de noapte jucau în continuare domino în holul hotelului. Malko luă cheia fără să-i deranjeze şi străbătu culoarul întunecat şi pustiu. Când intră în cameră şi aprinse lumina, zâmbi îndurerat. Monivanh era culcată pe burtă, goală-goluţă, de-a curmezişul celor două paturi. Semăna cu o micuţă vestală. El o zgâlţâi încetişor de umăr. Dar fata nu reacţionă în nici un fel. Cu un efort destul de mare, el se căzni să o întoarcă cu faţa în sus.

Ochii mari şi negri, larg deschişi, ficşi, îl făcură să tresară. Imediat simţi un ghem în stomac. Se aplecă şi lipi urechea de pieptul chinezoaicei. Nimic. Inima nu-i mai bătea. O examină repede şi constată că nu avea nici o rană. Pielea era călduţă. Inima se oprise de puţin timp. Malko îşi aminti brusc de

cursurile de ajutor pe care le urmase la CIA. Își împreună mâinile și îi aplică o lovitură puternică și rapidă în plexul solar ca să-i pornească inima. Însă, din partea stângă de sub coaste țâșni un jet de sânge închis la culoare, împroșcându-l pe Malko. Dar inima nu începu să bată.

Tulburat peste măsură, îi examină cu atenție pieptul și descoperi, între două coaste, o rană minusculă, ale cărei margini se închiseseră. Probabil că era făcută de un ac lung care străpunsese inima, provocând o hemoragie internă și moartea imediată.

Malko se ridică nebun de furie și de dezgust. Cine o omorâse pe micuța chinezoaică? Toată oboseala se risipi pe loc. Luă arma din geanta-diplomat. Era pistolul lui extraplat. Apoi împinse cu piciorul ușa băii. Nu era nimeni. Se întoarse și văzu șifonierul mare cât peretele. Oricine se putea ascunde în el. Se îndreptă spre el și deschise una dintre uși.

* * *

Malko dădu la o parte hainele atârnate pe umerașe și se opri cu pistolul îndreptat spre silueta ghemuită acolo, pregătită să omoare. Dar degetul rămase nemișcat pe trăgaci, căci tot ce vedea era total neașteptat și nebunesc.

— Ieșiți de acolo! zise el.

Nu își putea desprinde privirea de la capul ras al lui Maddevi Shivarol. Așa cum arăta acum, semăna mai degrabă cu un cap de mort. Desculță, înfășurată într-un *sampot* alb, ea stătea în fața lui Malko. Îl privea cu dispreț și cu un rânjet crud și calm care lăsa să i se vadă dinții strălucitori.

— Puteți să mă omorâți, zise ea.

— Ați ucis-o pe Monivanh.

Ea îi aruncă o privire indiferentă chinezoaicei.

— Am venit să vă omor pe dumneavoastră.

Atinse ușor cu degetele *sampot*-ul și scoase un ac argintiu lung de douăzeci de centimetri. Era acul pe care îl purta în păr când o văzuse prima oară Malko.

— Cu ăsta, precizează ea.

— De ce v-ați ras în cap?

Cambodgiana râse cu tristețe.

— La noi în țară, văduvele se rad în cap, în semn de doliu. Mi-ați distrus viața.

Cuvintele ei sunau fals. Cu siguranţă că Maddevi Shivarol nu luase singură hotărârea să-l omoare pe Malko. Aici era mâna generalului Krom. Cambodgiana făcu brusc un pas către Malko, cu o lucire de indiferenţă în priviri.

— Sunt bucuroasă că nu v-am omorât, spuse ea pe un ton mai blând. Cred că nu aş fi putut...

Ea alunecă spre el, provocatoare, în ciuda capului ras, încât Malko se încordă. Ideea că această femeie i se oferă chiar lângă cadavrul călduţ încă a lui Monivanh îl îngreţoşa. Aţinti pistolul spre ea.

— Rămâneţi pe loc!

O lucire metalică şterse pentru o clipă expresia tulbure din ochii cambodgienei.

— Tot nu mă vreţi, şuieră ea, neputându-şi ascunde furia.

— Aţi ucis-o pe Monivanh, spuse Malko.

Maddevi Shivarol băgă mâna într-un pliu al veşmântului. Timp de o fracţiune de secundă, Malko avu impresia că vrea să şi-l deschidă şi să rămână goală. Apoi scoase mâna în care ţinea un etui din bambus lung cât un trabuc. Malko trase fără să mai stea pe gânduri. Glonţul pătrunse în mâna femeii şi atinse tubul care zbură în mii de aşchii. Din el ţâşni o râmă neagră care fugi sub pat zbătându-se. Era un şarpe mic şi negru.

Năucită, Maddevi îşi strângea mâna. Se aştepta ca Malko să o omoare.

— V-a trimis generalul Krom? o întrebă el.

Dar femeia nu răspunse. Malko se apropie de ea şi o împinse spre uşa pe care o deschise.

— Spuneţi-i că nu plec din Cambodgia până nu-l văd mort!

O împinse afară şi închise uşa.

* * *

Se întoarse spre cadavrul lui Monivanh şi se gândi. Chinezoaica parcă dormea. Într-un cotlon al camerei era un şarpe veninos. Malko se apropie de uşă şi ascultă cu atenţie. Se pare că nimeni nu auzise împuşcătura. Luă repede o hotărâre. Îşi schimbă în viteză pantalonii, o întoarse pe Monivanh pe burtă şi o acoperi, lăsând să se vadă doar părul negru, apoi ridică receptorul.

— În camera mea este un şarpe, anunţă el la recepţie.

* * *

Băiatul strivi covrigul negru de lângă stinghie cu o lovitură de ciomag. Îi făcu țeasta terci, apoi îl apucă de coadă și i-l arătă lui Malko.

— Foarte periculos, făcu el. Se poate muri...

Malko îi strecură în cealaltă mână un teanc de cinci mii de rieli. Bucuros la culme, băiatul dispăru, luând cu el și șarpele. El nu îi dăduse nici o atenție lui Monivanh. Toți clienții hotelului aduceau fete în cameră, iar unele dintre ele erau deseori moarte de bete...

Malko se așeză pe pat și mângâie cu duioșie părul negru, de parcă ea l-ar fi simțit. Dincolo de moarte, chinezoaica îi salvase încă o dată viața. Dacă nu ar fi fost ea, s-ar fi culcat liniștit fără teama că nu s-ar mai trezi.

Se gândi cu o satisfacție disperată că nu era nimic mai gratuit și mai periculos decât să-l omoare pe generalul Krom ca să o răzbune pe Monivanh, pe care o cunoscuse în urmă cu opt zile. Dar nu o făcea numai pentru ea, ci și pentru a rămâne fidel cauzei lui.

Dar între timp, trebuia să-l anunțe pe Doug. Americanul era încă la Kuala. Malko ieși din cameră, o încuie și se îndepărtă grăbit pe culoar, nerăbdător să se întoarcă lângă Monivanh.

Capitolul XX

— Trebuia să-l lichidăm pe Krom, zise Douglas Frankel cu tristeţe. Chiar din clipa în care a intrat în dizgraţie, căci el nu a pierdut vremea de pomană.

Vestea morţii lui Monivanh îl smulsese brusc din reveria lui. Malko îl găsise, fără să se mire, în camera pe care gazda o rezervase opiomanilor. Fuma cu nesaţ pipă după pipă, la fel cum îl surprinsese prima dată. Venise pe jos de la hotel. Aşezat pe un pat din lemn, americanul se juca distrat cu pipa. Băiatul dispăruse. În casă era linişte. Invitaţii plecaseră, iar Kuala era pe cale să iniţieze un tânăr preot budist în tainele plăcerilor lumeşti pe o saltea la marginea piscinei.

— Mă voi ocupa eu de Krom, zise Malko, chiar dacă e prea târziu.

Doug Frankel clătină din cap.

— Înţeleg... Însă veţi uita. Nu vă riscaţi viaţa prosteşte. Krom este foarte puternic. Asta nu o va învia pe Monivanh şi nici pe altcineva.

— Ştiu, recunoscu Malko. Dar este ultima rundă a ruletei cambodgiene.

Douglas Frankel oftă încetişor. Îl pizmuia pe Malko. El nu mai juca ruleta, ci alesese un mijloc mult mai lent şi mult mai sigur de a se sinucide. Deşi era pe jumătate mort... Dar îl înţelegea.

— Dacă rămâneţi aici, nu pot să vă răzbun, zise el. Sunt prea bătrân şi prea obosit. Am chef să ies la pensie şi să rămân aici atât timp cât voi găsi opiu de claitate şi fete drăguţe.

Oricum nu mai aştept nimic de la viaţă. Cât despre Companie, ea mă lasă în voia sorţii. Krom e scos din luptă. Că veni vorba despre el, cum veţi proceda?

— Nu ştiu încă, spuse Malko. Dar mai întâi, aş vrea să-l anunţ pe colonelul Lean. Asta din cauza lui Monivanh.

— Atunci, să mergem! zise Frankel. Puţin aer îmi va prinde bine.

Se ridică cu greutate, aruncă pipa pe pat şi îl urmă pe Malko.

* * *

Un mic grup de soldaţi erau îngrămădiţi în jurul frigiderului imens. Pe etajera de sus, capul colonelului Lean avea un surâs macabru. Era singurul care nu avea eticheta agăţată de ureche. O cambodgiană grasă hohotea de mama focului. Era văduva colonelului Lean.

Într-un colţ al încăperii, zăcea trupul decapitat cu maceta, acoperit cu o prelată verde. Trupa de comando care îl omorâse şi îl mutilase dispăruse în noapte fără ca cineva să o fi văzut. Doug Frankel schimbă o privire cu Malko.

— Krom acţionează mai repede decât credem noi, spuse el.

— Senang! strigă Malko.

Îi dădură la o parte pe soldaţi şi ieşiră. colonelul Lean mai trădase o dată. Începură să cadă stropi grei şi călduţi de ploaie. Până să ajungă la maşină, se dezlănţui potopul.

— Anotimpul ploilor a sosit mai devreme, observă Doug Frankel. Nu le cade bine khmerilor roşii.

Până la cabana ghicitorului făcură zece minute. Totul era cufundat în întuneric. Americanul trase maşina la scară ca să nu se ude. Bătură la uşă mai mult de cinci minute, apoi auziră un zgomot ce venea dinăuntru. O voce de femeie strigă în cambodgiană, iar Doug îi răspunse. În final, uşa se deschise şi apăru fata care îi primiseră şi prima dată. Era îngrozită.

— Senang e la palat, îi traduse Doug Frankel. Se întoarce abia mâine după-amiază. I-am spus că îl vom mai căuta...

Fata închise uşa. Ploaia era atât de deasă, încât merseră cu zece kilometri la oră.

— Veniţi să dormiţi la mine, îi propuse Doug Frankel. Aranjăm noi povestea cu Monivanh mâine dimineaţă...

Malko scutură din cap.

— Nu, mă duc la hotel. Voi dormi acolo.

Doug Frankel fu cât pe ce să rateze o curbă.

— Dar este acolo! Doar nu aveţi de gând să dormiţi lângă o moartă.

— Ba da, zise Malko.

Era ultimul cadou pe care i-l putea face lui Monivanh.

* * *

Începuse să plouă din nou, la fel de tare ca seara trecută. Trebuia să conducă foarte încet din cauza triciclurilor care nu se vedeau de ploaie. Vremea se potrivea cu starea sufletească a lui Malko. Dimineaţa trecuse foarte repede, fiind ocupat să transporte cadavrul lui Monivanh la morga spitalului Calmette şi să aranjeze treburile cu poliţia cambodgiană.

Cartierul Tuk-Maak fusese transformat într-o mocirlă de aversa tropială. Şoferul lui Doug Frankel nu se încumetă să se angajeze pe terenul viran, de frică să nu se împotmolească. Malko şi americanul străbătură în fugă spaţiul descoperit. Dar cabana lui Senang era încuiată.

— Trebuie să fie încă la palat, mormăi Doug Frankel.

Trecu în faţa lui Malko, bătu în uşă şi strigă în cambodgiană. Dar nu primi nici un răspuns. Apăsă pe clanţă din întâmplare. Batantul făcut din scânduri vechi se întredeschise. La doi metri în spatele lui, Malko îl văzu pe american împingând-o şi trăgând o înjurătură.

Văzu o lumină orbitoare ca soarele ţâşnind din uşă şi parcă se simţi învăluit de un înveliş fierbinte. În acelaşi timp, fu cuprins de o panică viscerală. Îşi dădu seama că era rănit sau va muri. Apoi fu aruncat la pământ, la baza scării, simţind o lovitură puternică în glezna stângă şi îşi pierdu cunoştinţa. Când încercă să se ridice, avu impresia că stătuse doar câteva secunde întins în noroi. Cu toate că se adunaseră în jurul lui vreo doisprezece gură-casă care îl pipăiau şi îl ajutau, fără să

înțeleagă de ce era forfotă împrejurul lui. Glezna îl durea rău. Îl strigă pe Doug.

Sau mai degrabă avu impresia că îl strigă, căci nici un sunet nu-i ieși din gură. Își trecu palma peste față și își dădu seama că îi curgea sânge din nas și din gură.

Din ceea ce mai rămăsese din cabana ghicitorului, ieșea un fum alb. Pereții din scânduri fuseseră împrăștiați peste tot. Îl zări în sfârșit pe Doug Frankel. Americanul fusese aruncat la vreo zece metri mai încolo și zăcea pe spate. Malko încercă să se ridice în picioare ajutat de câțiva gură-casçă, dar o durere ascuțită în gleznă îl făcu să cadă la loc. Reuși însă să se târască până la Doug Frankel, simțind că leșină din nou.

În jurul lui era gălăgie. Fețele speriate ale oamenilor care îl înconjurau nu îl linișteau în nici un fel. Soldații ajunseră lângă american în același timp cu el.

Brațul și toată partea stângă de la mijloc în sus era o rană sângerândă. Avea ochii deschiși și clătina capul întruna. Nu părea că vede pe nimeni. Unul dintre soldați îngenunche lângă Malko cu o trusă de prim ajutor, îi examină piciorul stâng. apoi mormăi:

— *Number ten!*

Îi tăie pantoful cu baioneta. Sângele țâșni ca o fântână arteziană. Soldatul luă imediat un pansament îl fixă în vârful baionetei și îl înfundă răsucind în rană până când ajunse la os. Simțind durerea atroce, Malko își pierdu cunoștința câteva secunde. Dar hemoragia se opri. Fața era plină de sânge și nu era în stare să se gândească la nimic în afară de Douglas Frankel.

Soldatul îi dădu la o parte cămașa și îi înfipse o seringă în umărul stâng. Imediat îi făcu o injecție și în celălalt umăr. Era morfină. Malko simți din nou că leșină. După aceea, se simți mai bine. Întoarse capul spre Doug Frankel.

Americanul zăcea cu gura căscată. Oamenii îl priveau în tăcere, indiferenți și curioși. În ultimele săptămâni, moartea nu ocolise deloc Pnom Penh-ul.

Soldatul care îl îngrijise pe Malko se ocupa acum de american, tăindu-i pantalonii ca să-i elibereze pântecele și coapsele pline de răni. Arăta îngrozitor.

O schijă de obuz care explodase în momentul în care voia să deschidă ușa, — probabil un mortier de 60 — îi secționase sexul de la jumătate. Alta îi sfârtecase coapsa, perforând artera femurală. Sângele țâșnea în jeturi mari, îmbibând podeaua și amestecându-se cu ploaia. Tot abdomenul era ciuruit de schije, la fel ca picioarele. Soldatul băgă mâna în rana deschisă reușind să apese artera și umplu gaura cu pansamente.

Fața rotundă a americanului parcă se trăsese dintr-o dată din cauza durerii. Și lui îi făcuse mai multe injecții cu morfină. Se auzea sirena unei ambulanțe care se apropia. Vehiculul apăru în viteză, aproape să-i calce pe cei ce căscau gura și opri lângă răniți. Cei doi bărbați fură așezați pe tărgi.

Malko era conștient, însă avea mintea încețoșată. Infirmierii puseră targa lui Doug Frankel lângă Malko. Datorită morfinei, americanul părea să se simtă mai bine. Tot corpul de la mijloc în sus și brațul erau pline de bandaje care ascundeau rănile îngrozitoare. Îi spuse ceva lui Malko, dar el nu înțelese. El avea senzația că ochii îi ieșeau din orbite, iar timpanele se spărseseră. Simțea o presiune ciudată în cap și în urechi. Reuși să înțeleagă în sfârșit ce mormăia americanul.

— ... Terminat... sunt terminat.

Mai spuse câteva cuvinte și în chineză. Apoi leșină din nou. Ambulanța cu sirena urlând încerca să-și facă drum spre Pochentrong. Malko se gândi cu amărăciune că generalul Krom mai marcase un punct. În schimb, succesul lor semăna cu victoria lui Pirus. În sfârșit, ușile ambulanței fură deschise și infirmierii scoaseră răniții. Malko recunoscu curtea spitalului Calmette. Fură duși imediat în sala de operație. Fură dezbrăcați și medicii sosiră numaidecât. Bine că s-a întâmplat în timpul săptămânii, căci duminica medicii erau liberi. Unul dintre ei se aplecă spre el.

— Îl cunoașteți pe bărbatul care a fost rănit o dată cu dumneavoastră?

— Da, spuse Malko. Este grav?

Chirurgul clătină din cap.

— Are o șansă din zece să scape cu viață. De la mijloc în jos, este numai o rană. Ați avut noroc că ați scăpat numai cu glezna. Într-o lună, vă veți face bine.

O infirmieră îi înfipse lui Malko o seringă în braţ. Era penthotal. Simţi cum leşină din nou, iar mintea i se înceţoşează.

Capitolul XXI

Ti-Nam băgă timidă capul prin crăpătura uşii, având în mână un coş micuţ din frunze împletite cu câteva prăjituri cambodgiene cumpărate de la un restaurant în aer liber aflat chiar în piaţă. Ea se strecură până la Malko, îl sărută şi se uită la pansamentul cu care era înfăşurat piciorul până deasupra genunchiului.

— Te doare?

— Merge.

Se mai liniştise puţin de când îşi recăpătase cunoştinţa. Morfina şi penthotalul îl făcuseră să doarmă toată noaptea fără să se trezească. Se simţea rău, avea o migrenă îngrozitoare, îl dureau urechile şi avea ochii roşii ca la iepure. Din când în când era cuprins de frisoane. Vietnameza se uită îngrijorată la ochii lui.

— Ai fumat ganscha?

Malko se strădui din răsputeri să zâmbească.

— Nu, e din cauza suflului. Am fost aruncat.

Chirurgul îi mai scosese două schije, una din gât, care ratase cu puţin carotida, iar alta din cot, care provocase o rană superficială. Medicul care îl operase intră în salon, verifică fişa de temperatură şi îi zâmbi lui Ti-Nam.

— Ce face domnul Frankel? îl întrebă Malko.

Văzând că medicul ezită, el ghici imediat adevărul. Până la urmă, chirurgul mărturise cu voce obosită:

— A murit astă-noapte. Îmi pare rău. Era prea grav. A fost prieten cu dumneavoastră?

— Într-o câtva, spuse Malko. Ştiţi ce s-a întâmplat?

— După spusele cambodgienilor, începu să explice medicul, au pus la uşă un obuz de mortier. Adică, o capcană. A fost o minune că aţi scăpat numai cu atât. Un copil care se afla

la douăzeci de metri a fost omorât de o schijă. Iar dumneavoastră erați doar la patru-cinci metri...

Ti-Nam izbucni în plâns. Malko se gândi că americanul va duce secretul în mormânt și nimeni nu va afla vreodată că el plănuise toată povestea cu camionul, deși știa că Liz îl însoțea pe căpitanul Shivarol. Dar asta nu mai avea importanță acum. Pentru Companie, bătrânul Douglas Frankel a murit ca un erou în cursul ultimei sale misiuni și nimeni nu-și va mai aminti de slăbiciunile lui. Chirurgul se pregătea să iasă.

— Cât timp voi mai sta aici? îl întrebă Malko.

— Patru sau cinci zile, dar veți merge în cârje.

Ti-Nam închise ușa în urma lui și se așează lângă Malko.

— Pot să mă culc pe patul cel mic lângă dumneavoastră?

— Ce va spune soțul tău? o întrebă Malko.

Ea ridică din umeri.

— I-am spus că am un prieten rănit și că trebuie să am grijă de el.

Malko închise ochii, încercând să uite exploziile, morții și groaza în care trăise de când venise la Pnom Penh. Voia să uite totul, în afară de un singur lucru: generalul Oung Krom.

* * *

Soarele strălucea și era foarte cald. Ajutat de Ti-Nam, Malko se instală într-un triciclu și își aranjă cârjele lângă el. Vietnameza se înghesui lângă el și îi strigă omului să plece.

Bulevardul Monivong era la fel de animat ca întotdeauna. Erau cinci zile de când Malko ardea gazul de pomană, în afară de vizitele mai multor oficiali de la Ambasada americană și de telegramele trimise de Companie. Chiar și David Wise dăduse un semn de viață, propunându-i lui Malko să plece cu un avion special. Nimeni nu înțelesese că el dorea să mai rămână în Pnom Penh ca să-și încheie misiunea. Lupta de la Oudong se împotmolea, iar generalul Oung Krom era îndepărtat definitiv de la putere. Cu toate astea, se răzbunase cu vârf și îndesat...

Malko aproape că se simți ca acasă, când regăsi tufele cu flori violet de la hotelul *Pnom*. Ti-Nam îl așeză confortabil cu piciorul întins. Își lua în serios rolul de infirmieră. Și la spital îl înveselea seara cu câte o glumă care ținea loc de somnifer. Se așeză lângă el și oftă:

— Ar trebui să te duci să te odihnești la Pattaya.

Pattaya, Saint-Tropez, golful Siam, Thailanda erau vise imposibil de realizat pentru cambodgienii aflaţi în plin război. Însă sugestia vietnamezei nu era total dezinteresată. Malko îi zâmbi.

— Ti-Nam, te duc opt zile la Pattaya, dar mai întâi, trebuie să-mi faci un serviciu.

El îi explică pe îndelete ce voia. Vietnameza îl asculta cu o lucire de îngrijorare în ochii negri.

— Tu vrei într-adevăr să mori! murmură ea.

— Eu sunt ca pisicile... Am şapte vieţi.

* * *

O namilă de mustăcios zguduia ambulanţa în care era Malko, ce suferise arsuri pe tot corpul. Avea să cadă de pe targă. Vru să se agaţe de margini, dar auzi o voce slabă şi îndepărtată:

— Malko! Malko!

Atunci se trezi tresărind. Aplecată deasupra lui, Ti-Nam îl zgâlţâia. Adormise sub umbrela de lângă piscină. Ti-Nam părea îngrozită.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă el tresărind.

Vietnameza abia putea să vorbească.

— Am aflat ce mi-ai cerut, bâigui ea. Generalul Krom se duce în seara asta la „Clubul diplomaţilor" la ora nou. Ştia că ai ieşit din spital. Oamenii lui vor veni aici ca să te omoare, tot aceia care i-au tăiat capul colonelului Lean. Krom le-a promis un milion de rieli dacă îi aduc capul tău când va sosi la „Clubul diplomaţilor".

Malko îşi privi piciorul rănit şi cârjele. Nu putea să meargă. Simţea că Ti-Nam spune adevărul şi că, dacă ar rămâne aici, vor veni să-l lichideze.

— Grăbeşte-te, sâsâi Ti-Nam. Trebuie să sosească şi vei păţi ca Hal.

Malko îşi luă cârjele şi se ridică.

— Vrei să rămâi cu mine? o întrebă el.

Ea aprobă din cap, cu ochii plini de lacrimi.

— Poţi să faci rost de o armă? Dar ceva serios. Un M 16 sau un AK 47. Ah, şi o maşină.

— Cred că da.

— Atunci, să mergem!

El merse șchiopătând până în grădină. Ti-Nam îl însoțea și ajunseră la intrarea de pe bulevardul Monivong. Surprins, Malko o văzu pe Ti-Nam dând la o parte vlăstarele.

— Nu ne ducem să căutăm o armă? întrebă el mirat.

— Ba da, zise vietnameza. În față.

Pe partea cealaltă a bulevardului se înălțau clădirile Episcopiei în mijlocul unei grădini superbe.

* * *

— Părinte! Părinte! urlă Ti-Nam cu vocea ei pițigăiată.

Locul umbros părea complet pustiu. Malko și vietnameza se opriseră la baza unei scări monumentale din lemn de stejar care ajungea la galeriile de la primul etaj. Zărise câțiva servitori care spălau rufe, niște muncitori care reparau sacristia și multe fețe bisericești.

O siluetă se ivi în sfârșit de după arcade. Era un european doar în cămașă și în pantaloni. Nu semăna deloc cu un preot. Avea un chip luminos, cu trăsături proeminente. Se vedea că îi place să trăiască. Înaintă și îi strânse mâna lui Ti-Nam care îl prezentă pe Malko.

— Acesta este părintele Marc.

El îi zâmbi lui Malko.

— Ti-Nam este una dintre credincioasele noastre catolice cele mai fervente. Cu ce pot să vă ajut?

Malko nu se gândise niciodată la vietnameză sub acest aspect... Brusc, se simți stânjenit în fața acestui preot în civil de cererea lui neașteptată. Însă Ti-Nam îi veni în ajutor.

— Părinte, prietenul meu ar dori să cumpere o armă solidă, spuse ea.

Preotul nu păru nici surprins, nici șocat. Își frecă mâinile cu un aer distrat.

— Am un AK 47, dar baioneta este ruptă.

— Nu-i nimic, îl liniști Malko.

Cu piciorul lui, nu vedea cum s-ar fi descurcat și cu arma albă.

— Funcționează bine? îl întrebă el.

Părintele Marc păru ofensat de parcă Malko l-ar fi întrebat dacă păcătuiește de moarte.

— Perfect. Și are mai multe încărcătoare.

— Cred că mă interesează, zise Malko.

— Bine, veniţi să vă arăt. Urmaţi-mă.

Îl urmară pe un coridor macabru şi solemn, unde paşii mai răsunau încă şi după o jumătate de oră după trecerea lor şi ajunseră într-o încăpere întunecoasă şi rece. Părintele Marc deschise un dulap imens din metal. Malko zări un teanc de bancnote din mai toate ţările: Franţa, SUA, Elveţia, Vietnam, Cambodgia, Thailanda, Malaiezia... Etajera de jos era plină cu pistoale, un M 16 şi un AK 47. Părintele Marc îl soase cu grijă, îi montă încărcătorul şi îi dădu arma lui Malko.

— Încercaţi-o.

— Dar...

— Vă rog.

Ti-Nam ţinu arma în timp ce Malko se duse şchiopătând până la uşă. Se sprijini de zid, lipi puşca de asalt de şold şi trase o rafală scurtă în vârful cocotierilor din curte. Ecoul împuşcăturilor se auzi mult timp pe coridor.

Îi dădu arma lui Ti-Nam şi se întoarse către preot.

— Este perfectă. Cât mă costă...

Părintele Marc îi zâmbi cu nevinovăţie.

— Cât vreţi, începând de la o sută de dolari. O rachetă de-a comuniştilor ne-a distrus acoperişul sacristiei şi avem multe cheltuieli...

Malko îi dădu o sută cincizeci de dolari. Mai mult ca să-l aibă pe Dumnezeu de partea lui. Părintele Marc aranjă bancnotele în dulap, înfăşură arma într-o pânză verzuie, puse încărcătoarele în geanta lui Ti-Nam şi îi conduse înapoi pe nesfârşitul coridor. În momentul în care se despărţeau, el îl privi pe Malko de sus până jos cu un zâmbet plin de compasiune.

— Deci pe capul dumneavoastră a pus preţ generalul Krom! observă el încetişor. Sunt bucuros că v-am cunoscut.

Dar dispăru imediat, fără ca Malko să fi avut timp să-i răspundă. Ti-Nam clătină din cap cu seriozitate.

— Preoţii ştiu totul, spuse ea. Sunt foarte puternici.

Ce putea să mai adauge. Când ajunseră pe trotuar, opriră un triciclu. Deodată, vietnameza strigă.

— Mercedesul din grădină! Peste bulevardul Monivong zăriră grădina hotelului *Pnom*. Un Mercedes negru blindat bloca intrarea înconjurată de mai mulţi soldaţi.

— Sunt oamenii lui Krom, zise Ti-Nam.

Ea opri un triciclu care se îndrepta spre centru. Malko se întrebă dacă au fost văzuți. Ultima rundă a ruletei cambodgiene începuse. De când cumpărase AK 47, se simțea mai bine.

— Să căutăm o mașină, zise el.

Triciclul nu era totuși vehiculul ideal pentru luptă.

* * *

Trotuarele care înconjurau Piața Centrală erau ticsite de negustori ce vindeau de toate, cea mai mare parte a mărfurilor fiind furată de la armată. Ricșele și scuterele se amestecau într-un nor albăstrui și înaintau ca melcul.

În fine, reușiră să scape și ajunseră pe cheiul fluviului Tonle-Sap, apoi o luară la dreapta către sud. Ti-Nam se întoarse și strigă. Mercedesul negru mergea în urma lor, strecurându-se printre tricicluri. Înăuntru erau cambodgieni în uniformă.

Ti-Nam îi strigă ceva conductorului care frână imediat. Malko văzu Mercedesul depășindu-i și mergând mai departe. Sări într-un picior din triciclu și înșfăcă din mers cârjele. Simțind o durere ascuțită în gleznă, țipă. În spatele lor se auzi un zgomot de fiare și un urlet. Mercedesul lovise un triciclu și îl proiectase într-un camion care staționa, strivindu-i ambele picioare nefericitului conductor. Mașina se opri și patru bărbați coborâră din el.

— Vino! strigă Ti-Nam.

Malko se sprijini de ea câțiva metri. Vietnameza deschise o ușă și se pomeniră într-un bar lung și foarte întunecos, plin de fete așezate pe taburete. În spatele tejghelei stătea o superbă euroasiatică cu un coc mai mare decât ea. Ti-Nam se repezi la ea și discută în șoaptă. Patroana se uită la Malko mirată. Nu reușise să o convingă... Ti-Nam se năpusti la Malko.

— Dă-mi repede niște bani!

El îi întinse un teanc de zece mii de rieli pe care fata îi puse în mâna patroanei. Aceasta ieși imediat de după tejghea, îmbrăcată într-o rochie mulată pe corp cu paiete violet, se duse la ușa barului și o închise cu zăvorul. După aceea, veni lângă Malko și spuse într-o franceză excelentă:

— Urmați-mă, domnule.

Străbătură încă un salon în care câteva fete dormeau pe banchete și o luară pe un coridor îngust din care se intra în cămărușele cu perdele în loc de uși. Într-una dintre ele, Malko

zări o fată care făcea dragoste cu un soldat. Patroana deschise o ușă care dădea într-o curte mică și zâmbi.

— Pe curând! Mai veniți pe la noi.

Ea îl sărută pe Malko ca o ventuză în timp ce Ti-Nam îl trăgea afară.

— Unde este mașina? o întrebă Malko.

Ti-Nam stătu puțin pe gânduri.

— Așteaptă-mă aici. Merg s-o aduc. Este a soțului meu. Un BMW ca al colonelului Lean.

Ea îi lăsă arma AK 47 împreună cu încărcătoarele și plecă în fugă. Malko se așeză în curtea ce se afla la marginea străduței cu arma în mână, ascuns după zidul scund. Glezna îl durea îngrozitor. Se gândi că nu va rezista până diseară fără morfină.

* * *

Claxonul îl făcu pe Malko să tresară. Se uită cu grijă peste zid și o văzu pe Ti-Nam la volanul unui BMW alb. Ea coborî și veni să-l ajute ca să se urce în mașină, apoi puse arma în spate. Îi dădu lui Malko o bucată de pânză roșie.

— Este eșarfa sfântă, îi explică ea cu amabilitate. Am furat-o de la soțul meu. A fost sfințită într-una din cele mai bune pagode din Oudong...

Nevrând să o dezamăgească, Malko își puse eșarfa la gât. Dar ar fi preferat morfină.

— Unde vrei să mergem? îl întrebă ea.

— Deocamdată să pornim, spuse Malko. Trebuie să rezistăm până diseară. Plimbă-mă prin Pnom Penh. Dar n-o lua prin centru căci este prea periculos.

Oricum nu avea ceva mai bun de făcut. Nu puteau să se ducă în locuri publice din cauza oamenilor lui Krom. Malko ar fi putut să se refugieze la Ambasada americană, însă risca să fie urmărit de adversari și să-l aștepte la ieșire. Iar până diseară la ora nouă, nu știa unde l-ar putea găsi pe generalul Oung Krom. Ti-Nam traversă bulevardul Monivong și o luă spre sud.

* * *

— Bine, oftă Ti-Nam. De ce vrei să te duci acolo?

Ea își scosese pantofii și își sprijinise picioarele goale în

diagonală pe tabloul de bord, dar mai înainte dădu spătarul înapoi. Când făcuse această manevră, fusta se ridicase pe coapse până la slipul negru.

Malko se străduia să uite de junghiurile din picior, tolănit pe scaunul de alături. Glezna se umflase. După ce se învârtiseră timp de patru ore prin Pnom Penh, o dată cu lăsarea serii, se opriseră pe o străduţă întunecată, perpendiculară pe bulevardul Monivong, în apropiere de Ambasada Franţei. Începu o furtună puternică şi ploua torenţial. O şansă în plus pentru ei.

— Trebuie să mă duc, spuse Malko, pe un ton ce nu admitea replică.

Generalul Krom bănuia că îşi căutase refugiu în Ambasada americană. Ti-Nam oftă şi aruncă mucul de ţigară. De când se opriseră, ea fumase ganscha ţigară de la ţigară. Avu un acces de tuse.

— Nu ar trebui să fumezi atât de mult, o dojeni Malko.

— Dacă nu fumez, mor de frică, spuse Ti-Nam.

Ea se foi pe scaun şi îl privi pe sub gene în mod provocator. Încercând să uite de durere, Malko puse mâna pe coapsele bronzate.

— Mângâie-mă, murmură Ti-Nam.

Drogul şi frica se îmbinară ca s-o excite cel mai tare. Malko o ascultă, iar ea gemu şi se aşeză fără nici o pudoare cu picioarele afară pe geam.

Malko se ridică atunci când zări două faruri în oglinda retrovizoare. Vehiculul încetini şi se opri în spatele lor.

— Continuă, îi ceru Ti-Nam.

— Atenţie! strigă Malko. În spate!

Într-o fracţiune de secundă, ea se smulse din mângâiere şi îşi reluă poziţia normală, apoi demară. Viră pe prima stradă la stânga, acceleră şi merse cu toată viteza timp de un sfert de oră. Dar nu îi urmărea nimeni. Fusese o alertă falsă.

După ce tensiunea nervoasă dispăru, izbucniră amândoi în râs. Ti-Nam o luă iar pe Monivong şi încetini în timp ce îi aruncă o privire piezişă lui Malko.

— Ce bine, oftă ea.

Malko reluă mângâierile, fără ca vietnameza să lase volanul din mână. Un strigăt strident îi făcură pe doi conductori de triciclu să se întoarcă uimiţi. Dar stupefacţia lor fu şi mai mare, când o văzură pe Ti-Nam cu capul dat pe spate, cu mâinile pe volan şi urlând ca şi cum o fiară nevăzută îi devora corpul de la

mijloc în jos. Strigătul ei fu întrecut de un zgomot de tablă turtită. Cele două tricicluri loviră o mașină care se angajase în intersecție. BMW-ul evită la timp amalgamul de table și își continuă cursa ușor în zigzag. Cu privirea înceţoşată, Ti-Nam încerca să-și tragă sufletul.

* * *

— Este nouă fără zece, îl anunță Ti-Nam.

— Să mergem, spuse Mlako.

Vietnameza luă arma AK 47, verifică încărcătorul și piedica, apoi o ascunse lângă Malko. De când avusese orgasmul cu spectatori, se simțea mult mai liniștită și își recăpătase resemnarea specific orientală. Se adăpostiseră în apropiere de *Cambodiana*, lângă parcul de distracții de pe malul fluviului Tonle-Sap.

Ti-Nam demară ușurel, iar Malko strânse lângă el arma, străduindu-se să nu se mai gândească la piciorul care îl durea din ce în ce mai tare. Ajunseră pe Bulevardul 9 Tola, vizavi de tancul sovietic distrus. „Clubul diplomaților" se afla la trei sute de metri.

— Fii atentă, tu vei intra încet ca să am timp să văd despre ce este vorba. Dacă generalul Krom nu a venit, îți promit că plecăm, iar eu mă duc direct la Ambasada americană. Dacă este acolo, te oprești.

Ea aorpbă din cap fără să-i răspundă. Nu mai scoaseră o vorbă până la poarta cu grilaj a „Clubului diplomaților". Malko nici nu mai respira. BMW-ul intră în curte și merse drept pe alee. Acolo staționau mai multe mașini. Ti-Nam încetini și opri în fața intrării ringului de dans și a verandei. Câteva mese erau deja ocupate. La una dintre ele, Malko îl zări pe generalul Krom cu o sticlă de Whisky în față. Era singur. Aștepta capul lui Malko.

— Fii atentă! spuse Malko.

Deschise portiera cu mâna dreaptă, apoi se răsuci ca să se ridice și se sprijini pe piciorul sănătos. Sprijinindu-se de caroserie, trase arma și o ascunse lângă șold. Întorcând brusc capul, generalul Krom îl zări.

Dintr-un salt, se ridică în picioare și duse mâna la tocul armei, în timp ce îi strigă ceva unui cambodgian. Malko întrezări niște umbre puțin mai departe care alergau. Apăsă cu

degetul mare pe levierul „foc continuu" și apăsă pe trăgaci. Arma greoaie AK 47 porni să tresalte lipită de șold, transmițând durearea până în glezna rănită. Împușcăturile aproape că îl asurziră.

Generalul Oung Krom păru brusc apucat de streche. Corpul tresălta sub impactul gloanțelor și fu izbit de zid. Pistolul său căzu fără să fi tras o singură dată. Malko ținu degetul pe trăgaci până goli tot încărcătorul, nimerindu-l și pe cambodgian.

După ce termină, aruncă pe podea pușca de asalt și se lăsă pe scaunul din față al BMW-ului, gata să leșine și cu urechile țiuind. Ti-Nam demară aruncând în urmă un nor de pietriș. În spatele lui se auzi o rafală care făcu țăndări parbrizul din spate al BMW-ului. Apoi, mașina ieși pe poartă și ajunseră pe strada liniștită și pustie. Pe Malko îl durea atât de tare piciorul încât simțea că leșină. Atunci, îi șopti lui Ti-Nam:

— Acum ne ducem la Pattaya.

Redactor tehnic: ***Ioana Sandu***
Tehnoredactare computerizată: ***Cătălina Andrei***

Tiparul executat sub comanda nr. 90 533

Compania Națională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. București
ROMÂNIA